

DECEMBER 4., CSÜTÖRTÖK

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 8.30-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. A klíma- és energiacsomagra vonatkozó tárgyalások állása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és Bizottság nyilatkozatai a klíma- és energiacsomagra vonatkozó tárgyalásokról.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A mai vita nagyon fontos, mert közel állunk ahhoz, hogy a klíma- energiacsomaggal kapcsolatban megállapodásra jussunk. Szeretnék külön köszönetet mondani Turmes úrnak, Niebler asszonynak, az árnyékelőadóknek és a vélemények előadóinak remek munkájukért. Nagy hatással volt ránk az érintettek komolysága és konstruktív megközelítése, aminek alapvető szerepe volt abban, hogy ilyen közel kerülhettünk a megállapodáshoz.

Az irányelvről folytatott legutóbbi háromoldalú egyeztetés ma, hajnali fél kettőkor ért véget. Nagyon nagyot léptünk előre, és úgy tűnik, hogy már csak néhány megoldatlan kérdés maradt. Ez azt jelenti, hogy közel járunk ahhoz, hogy elfogadjuk a megújuló energiaforrások keretszabályozását, ami valódi változást jelent majd az ellátás biztonsága, Európa versenyképessége és a fenntarthatóság szempontjából is.

Rendkívül jók a kilátások arra vonatkozóan, hogy az elkövetkező néhány nap során képesek leszünk megerősíteni a megállapodásunkat, miszerint 2020-ban 20%-ban állapítjuk meg a megújuló energiaforrások részarányát a Közösségben. Készek leszünk egyértelművé tenni, hogy ez a célkitűzés hogyan lesz a tagállamok számára jogilag kötelező erejű célokra lebontva, ami biztonságot jelent majd a beruházások számára. Készek leszünk megállapodni a rugalmassági és az együttműködési mechanizmusokban, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy céljaikat költséghatékony módon, szoros együttműködésben valósítsák meg. Készek leszünk megállapodni a közlekedési ágazatban felhasznált megújuló energiaforrások 10%-os célértékéről, valamint az elektromos járművek által felhasznált második generációs bioüzemanyagokra és az elektromos gépjárművek által használt megújuló energiaforrásokra vonatkozó bónuszokról. Készek leszünk arra, hogy – e cél elérése érdekében – a világon egyedülálló fenntarthatósági kritériumokat állapítsunk meg a bioüzemanyagokra vonatkozóan. Készek leszünk számos olyan intézkedést tenni, amelyekkel lebonthatjuk a megújuló energiák elterjedése előtt álló igazgatási akadályokat és biztosíthatjuk ezen energiáknak a villamosenergia- és energiahálózatokba való betáplálását. Két vagy három évvel ezelőtt még elképzelhetetlen volt számunkra egy ilyen cél elérése. Valóban fontos lépéseket tettünk az európai energiapolitikai célkitűzések megvalósítása érdekében.

Említettem az együttműködési mechanizmusokat. Úgy tűnik, hogy a tárgyalásokon a legfontosabb megoldatlan kérdés az, hogy vajon sor kerüljön-e e mechanizmusok valamilyen felülvizsgálatára 2014-ben. A Bizottság teljes mértékben meg tudja érteni a Parlamentnek a felülvizsgálattal kapcsolatos aggodalmát, tekintettel arra a tényre, hogy az irányelv egyik alapvető célja egy világos és biztos jogi keret létrehozása a beruházások számára. Ugyanakkor tudatában vagyunk annak, hogy az irányelvben előírt rugalmassági mechanizmus tartalmaz néhány, még nem ki próbált elemet. Nem állíthatjuk biztonsággal, hogy kidolgozottságuk minden szempontból teljesen tökéletes lenne. Ezért nem ellenezzük, hogy e mechanizmusok működéséről felülvizsgálat készüljön, de magát a célt nem akarjuk megkérdőjelezni. Ugyanakkor, ha megállapodás születik arról, hogy sor kerüljön egy ilyen felülvizsgálatra, szeretném hangsúlyozni, hogy az semmilyen módon sem kérdőjelezheti meg az irányelvben meghatározott célokat vagy az azok által képviselt szintet.

Biztos vagyok abban, hogy az intézmények képesek lesznek megfelelő megoldást találni erre a jelenleg is fennálló problémára. A folyamat egészét tekintve büszke vagyok arra – és úgy gondolom, hogy erre Önök is büszkéek lehetnek –, hogy a Tanács és az elnökség együtt dolgozik és nagyon sok mindent elért. Az irányelv

az egész Unió számára lehetővé teszi majd, hogy megfeleljen azoknak a normáknak, amelyeket ez idáig csak nagyon kevés tagállamnak sikerült fenntartani. Ez jó eredmény és fontos lépés abba az irányba, hogy az EU továbbra is üttörő szerepet töltsön be abban a rendkívüli fontosságú feladatban, amit az éghajlatváltozás elleni küzdelem jelent, és a jövő évben példát mutathasson Koppenhágában.

Tekintettel a nemrégiben elfogadott energiabiztonsági csomagra, ez az irányelv fontos előrelépést is jelent az energiaellátásunk biztonságának javítását célzó erőfeszítéseinkben. A megújuló energiaforrásokról szóló irányelv kidolgozása rendkívül izgalmas munkafolyamat volt az intézmények között, amiben a Parlament teljes körű szerepet játszott. Közeledünk e folyamat végéhez, és a kialakult egyetértésből világosan látszik, hogy az eredmény kitűnő lesz. Várom, hogy az elkövetkező napokban sikerüljön beteljesíteni ezt a folyamatot.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Szeretném megköszönni Önnek a lehetőséget, hogy felszólalhatok e rendkívüli fontosságú kérdés kapcsán. A Bizottság által javasolt klíma- és energiacsomag az egyik legfontosabb kezdeményezés, amelyet az Európai Unió az elmúlt évek során elindított. Ezekkel az intézkedésekkel az Európai Unió nemcsak a környezetvédelmi céljait tudja majd teljesíteni, de ezzel egyidejűleg meghatározó módon fog hozzájárulni az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos új nemzetközi megállapodásokhoz. A klíma- és energiacsomag elfogadása szükséges ahhoz, hogy az Európai Unió fenntarthassa nemzetközi hitelességét.

A mai vita egybeesik a lengyelországi Poznanban tartott, éghajlatváltozásról szóló nemzetközi kongresszussal. Ezért egyértelmű, hogy a mai napon a hallgatóság része legyen az Európai Unió, a poznani tárgyaló felek és általánosságban a nemzetközi közösség is. Az intézkedések megkönnyítik majd az Európai Unió áttérését egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra. Továbbá, az európai ipar részére megteremtik annak lehetőségét, hogy nemzetközi viszonylatban vezető szerepet játsszon a tiszta technológiák területén, ami versenyelőnyhöz fogja juttatni.

A jelenlegi gazdasági válság nem lehet indok a közömbösségre; ellenkezőleg, még inkább arra ösztönöz minket, hogy intézkedéseket hozzunk az éghajlatváltozással kapcsolatban. Az olyan időkben, mint amilyen a jelenlegi pénzügyi válság, arra van szükség, hogy a természeti erőforrások és termékek felhasználását és előállítását költséghatékonyabbá és hatékonyabbá tegyük. Emellett, ha energiát takarítunk meg és javítjuk energiaellátásunkat, megerősíthetjük az Európai Unió energiabiztonságát azáltal, hogy csökkentjük a kőolaj- és a földgázbehozatalt. Az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság irányába való elmozdulás ösztönözni fogja az innovációt, új beruházási lehetőségeket és új zöld munkahelyeket teremti. Ez az oka annak, hogy a klímaváltozási intézkedéscsomag részét képezi a mai válság megoldásának. Alapot biztosít egy új, zöld program számára, amely nemzetközi szinten javítani fogja az európai ipar versenyképességét.

Szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, az elnökségnek és a Tanácsnak a Bizottsággal folytatott kiváló együttműködést, mind az éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomaggal, mind pedig a gépjárművekre és szén-dioxid-kibocsátásra vonatkozó javaslatokkal, illetve az üzemanyagok minőségéről szóló irányelvvel kapcsolatban. Jelentős előrehaladás történt több, bennünket érintő kérdésben, és biztos vagyok abban, hogy első olvasatban sikerül megállapodásra jutnunk. A végső megállapodásoknak teljes összhangban kell lenniük a bizottsági javaslatok és a környezetvédelmi céljaink keretével, valamint biztosítaniuk kell a tagállamok közötti erőfeszítések méltányos megosztását.

Szeretnék egy rövid megjegyzést tenni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátáskereskedelmi rendszerének felülvizsgálatával kapcsolatban. Környezetvédelmi céljaink megvalósítása érdekében a kibocsátáskereskedelmi rendszer plafonértékeinek a 2005-ös szintekhez képest 21%-os kibocsátáscsökkentést kell 2020-ig garantálnia. Ez kulcsfontosságú pontja a Bizottság javaslatának.

Szeretnék néhány szót szólni a szén-dioxid-kihelyezés veszélyének kérdéséről. Az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás a leghatékonyabb módja annak, hogy kizárjuk ezt a veszélyt. Bármilyen megoldásokban is állapodunk meg az intézkedéscsomagon belül, azoknak egyrészről támogatniuk kell a nemzetközi megállapodást, másrészről működképesnek kell lenniük. A Miniszterek Tanácsa, az Európai Parlament és Bizottság között gyors ütemben haladnak az e kérdéssel kapcsolatos megbeszélések. Úgy gondolom, hogy sikerül olyan kielégítő megoldást találni, amely teljes egészében tiszteltetben tartja a bizottsági javaslat környezetvédelmi céljait.

Ami a kereskedelmi rendszeren kívüli tagállamok között az erőfeszítések megosztása érdekében működő rendszert illeti, a Tanács és az Európai Parlament jelentős előrelépést ért el számos kérdésben. A megbeszéléseink egyik fő témája az volt, hogy megfelelő egyensúlyt sikerüljön találni célkitűzéseink rugalmas és hatékony végrehajtása között. A Bizottság a tiszta fejlesztési mechanizmus éves határát 3%-ban határozta meg, mert ilyen módon sikerül egyensúlyt teremtenie a rugalmasság és a kibocsátáscsökkentés között az

Európai Unión belül. Ez a határ azzal a képességgel együtt, hogy a tagállamok között kereskedni lehet a kibocsátási egységekkel, lehetőséget biztosít majd az országoknak céljaik megvalósítására. A Bizottság úgy gondolja, hogy a tagállamok céljaik megvalósításához szükséges rugalmasságnak szorosan kapcsolódnia kell egy átlátható és hatékony megfeleltetési rendszerhez. Ezt az elvet már sikeresen alkalmazták az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerénél.

Végezetül, jelentős előrelépés történt a szén-dioxid elkülönítésével és tárolásával (CET) kapcsolatos jogi keret módosítására irányuló bizottsági javaslat esetében is. Ami a CET finanszírozását illeti, ezzel a kérdéssel kapcsolatban a Parlament különös érdeklődést tanúsított, és már folynak a megbeszélések arról, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszerhez csatlakozó vállalatok esetében hogyan történjen a tartalékok felhasználása. Ez pozitív fejlemény, ami a megoldás irányába mutat. Nagyon szépen köszönöm és érdeklődéssel várom véleményüket.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, mint látja Solana úr nincs jelen. Ugyanakkor a mai vita legfőbb témája az, hogy egy összefoglaló jelentést akarunk a háromoldalú egyeztetésekről. A háromoldalú egyeztetések keretében a Bizottság, amely most részletesen szólt, már befejezte munkáját, egyenlőre – legalábbis jelentős részben. Érdemi kérdésekben folynak tárgyalások a Tanács és a Parlament között. Ma délelőtt nagyon sok képviselő, aki sem előadóként, sem pedig egyéb szerepkörben nem érintett a tárgyalásokban, lehetőséget kaphatna arra itt a plenáris ülésen, hogy meghallhassa, hogy mi az aktuális helyzet, és hogy véleményt nyilváníthasson ezzel kapcsolatban – az Elnökök Értekezlete is ezért akarta ezt a vitát.

Hallottam, hogy most szállt le a Párizsból érkező repülőgép. Borloo úr ide tart. Már azon a véleményen vagyok, hogy függesszük fel a vitát addig, amíg Borloo úr meg nem érkezik, majd hallgassuk meg a Tanácsot, és azt követően folytassuk a vitánkat, mert nem akarom, hogy mindez csak színjáték legyen. Szeretném ma délelőtt hallani a Tanácstól, hogy mi az aktuális helyzet. A Tanács azt szeretné, ha a Parlament december végéig egy rendkívüli eljárás keretében megtárgyalna egy teljes csomagot. Ez rendben is van, de akkor legyen szíves és jelenjen meg pontosan, hogy ismertesse a véleményét a Parlamenttel. Ezután majd megbeszélhetjük a dolgokat

Elnök. – Köszönöm szépen Schulz úr. Az ügyszabály kimondja, hogy Borloo úr, valamint Dimas úr és Piebalgs úr ismét felszólal majd a képviselőcsoportok elnökeinek beszéde után. A vita végén pedig ismét szót kapnak.

Hadd mondjak el még valamit Önnek, Schulz úr: az Európai Parlament a plenáris üléseinek napirendjét nem a résztvevők napirendjéhez igazítja. Azoknak a képviselőknek, akik részt vesznek a plenáris ülésen, azoknak kell napirendjüket a Parlamenthez igazítaniuk. A következő felszólaló az Európai Néppárt nevében...

(Tiltakozások)

Már lezártuk a kérdést, Schulz úr.

(Tiltakozások)

Hartmut Nassauer, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Egy ügyrendi kérdést szeretnék előterjeszteni és ezért kérem engedje meg, hogy szóljak.

Azt kérem, hogy függesszük fel az ülést Borloo úr megérkezéséig, ne változtassuk meg a napirendet, egyszerűen függesszük fel az ülést egy rövid időre, amíg Borloo ide nem érkezik. Ez a kérésem.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Éppen az imént mondtam el Önöknek, hogy a Parlament a napirendjét nem a résztvevők napirendjéhez igazítja. Ennek a Háznak a méltósága nem engedi ezt meg, és az intézmények közötti kölcsönös tisztelet is ellene szól.

Meghallgattam az Önök ügyrendi felszólalásait és arra a döntésre jutottam, amit az imént már elmagyaráztam Önöknek. Borloo úr a képviselőcsoportok után fog beszélni, majd a vita végén fog ismét felszólal.

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, Ön nem teheti azt, hogy csak tudomásul veszi ezeket az ügyrendi kérdéseket. Az ülésteremben jelenlévőknek egyértelműen az az akarata, hogy Borloo úr itt legyen és meghallgassuk mondanivalóját még a vita előtt, tehát várjunk.

(Taps)

Elnök. – Hölgyeim és uraim, emlékezzenek arra, hogy a plenáris ülés szuverén. Tekintettel e tényre, szavazásra teszem fel a kérdést. Arról fogunk szavazni, hogy felfüggesztjük-e a Parlament plenáris ülését Borloo úr megérkezéséig.

(A Parlament elfogadja a javaslatot)

(Az ülést 8.50-kor felfüggesztik, és 9.05 kor újra megnyitják)

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is szeretnék elnézést kérni, amit remélem mindenki elfogad, amiért tévesen ítélt meg a brüsszeli forgalmat.

Szeretnék köszönetet mondani Önöknek, Piebalgs úr és Dimas úr azért, hogy lehetővé tették számunkra, hogy megtartsuk ezt a vitát, valamint az energia- és -klímacsomaggal kapcsolatos intenzív együttműködésükért, ami Bali után, a szlovén elnökség alatt kezdődött el, majd augusztusban a Tanács nem hivatalos ülésén St. Cloudban, és ennek az elnökségnek az öt hónapja során is folytatódott. Közös elkötelezettségek vagyunk amellett, hogy első olvasatban sikerüljön megállapodásra jutnunk, egy olyan időkereten belül, amely összeegyeztethető a nemzetközi kötelezettségekkel és az európai parlamenti választásokkal.

A vita során alapvetően az Önök mondanivalóját szeretném meghallgatni, mielőtt újra csatlakoznék az Európai Környezetvédelmi Tanácshoz, amelynek ülése jelenleg is folyik és egész nap tart. Beszámolok majd kollegáimnak a megbeszéléseinkről és az észrevételeikről. A lehető legjobban sikerült koordinálni a munkánkat és hálás vagyok Önöknek ezért a meghívásért, ami tanúbizonysága annak a közös törekvésünknek, hogy az energia- és klímacsomagról sikerüljön egy átfogó megállapodást tető alá hoznunk.

Valóban, a jelenleg zajló pozitív konferenciával a célegyenesbe értünk. Ennek a konferenciának kell kiköveznie az utat a 2009 decemberében tartandó koppenhágai tárgyalások előtt egy olyan időszakban, amikor a világ még mindig nem tudja eldönteni, hogy melyik utat válassza, és amikor a tagállamok állítják, hogy – habár nem önmagukban, de – hajlandóak kötelezettséget vállalni az átalakulás felgyorsítására, feltéve hogy az finanszírozásban részesül vagy ha támogatást kapnak hozzá, valamint arra, hogy felülvizsgálják termelési módszereiket és fogyasztási mintáikat, ha az nem veszélyezteti versenyképességüket. A világ szeme ebben a hónapban, 2008 decemberében, Európán van, mivel az elkövetkező napokban, Európában végbemenő események egyfajta főpróbáját, ízelítőjét jelentik majd annak, amire a jelentős, világszintű tárgyalásokon fog sor kerülni. Én mindenesetre remélem.

Az energia- és klímacsomag egy „hogyan” csomag, amely egy hatalmas, de szabályozott energiagazdálkodási, gazdasági és technológiai áttérésről szól, egy mindenki egyetértésével találkozó működési mód mentén, különböző szolidaritási mechanizmusok és módszertanok alkalmazásával. Mindez pedig a 27 országból álló Unió keretei között megy végbe, amely országok mindegyike demokratikusan elkötelezi magát a célok mellett.

A modern kori történelemben talán ez az első alkalom, hogy különböző gazdaságok egy időben és együtt próbálják meg a paradigmaváltást. A gazdasági fejlődés még sohasem függött ilyen mértékben ezektől az energetikai feltételektől. Hölgyeim és uraim, ez az a feladat, amit a történelem ma ránk osztott. Ami az energia- és klímacsomagot illeti, ez a világon az első gazdaság – 450 millió fogyasztóval és 15%-os üvegházhatásúgáz-kibocsátással –, amely annak bebizonyítására tesz kísérletet, hogy a fenntartható fejlődés még 27 ország szintjén is lehetséges, annak ellenére, hogy ennyire különböző az ipari, éghajlati, földrajzi és gazdasági hátterük.

A többi kontinensnek ez azt is jelzi, hogy az egyik fő partnerük már elkötelezett; ami bizonyíték arra, hogy mindez lehetséges. Jól ismerik a három célkitűzést: a híres háromszor húsz százalékos célkitűzéseket. Hagyományosan így hívják ezeket annak ellenére, hogy az egyik 20%-os célkitűzésnél a szóban forgó szám valójában 20 vagy 30%. Ezért, a háromszor húsz a következő: az üvegházhatásúgáz-kibocsátás 20%-os csökkentése az 1990-es szinthez képest, 20% a megújuló energiaforrásokból és az energiahatékonyság 20%-os növelése. A Bizottság ezeket a célkitűzéseket öt fontos rendelettervezetté alakította át. Ezek a következők: az ETS-irányelv avagy a kibocsátáskereskedelmi rendszer az ipar és energiaszolgáltatók számára, amely az ipari kibocsátások 21%-os csökkentését célozza 2020-ig; az erőfeszítések megosztásáról szóló irányelv, amelynek célja az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 10%-os csökkentése 2020-ig a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá nem tartozó ágazatokban, mint az építőipar, a közlekedés és a mezőgazdaság; a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv, amelynek célja, hogy ezen energiaforrások részarányát a 2006-os alig több mint 8%-ról 20%-ra növelje, egy 10%-os csökkentés megvalósításával a közlekedési ágazatban; a szén-dioxid elválasztásáról és tárolásáról szóló irányelv, amely meghatározza a szén-dioxid tárolásának feltételeit; és végül a gépjárművek CO₂-kibocsátására vonatkozó jogszabály, amelynek célja, hogy 2006 és 2008 között a CO₂-kibocsátást 160-ról 120 grammra csökkentse.

Mielőtt belemennék a tárgyalások részleteibe, amelyek természetüknél fogva képlékenyek, négy általános megjegyzést szeretnék tenni.

Először is, ez a csomag, amely összetett, egy összefüggő, független és elfogadható egészet alkot, amelyben mindenki megtalálhatja a maga helyét, és amelyhez hozzájárulhat a saját ipari, energiaügyi vagy földrajzi jellegzetességei szerint. Hadd köszönjem meg a Bizottságnak és a korábbi elnökségeknek ezeket a rendkívüli közös erőfeszítéseket. A célunk világos: egy ilyen méretű csomag megvalósításához általában több évre van szükség.

A nemzetközi menetrend miatt – gondolok itt az európai parlamenti választások ütemtervére, valamint a Poznanban és Koppenhágában tartott konferenciákra – minden fél arra törekedett, hogy még az év vége előtt sikerüljön tető alá hozni egy megállapodást. Ez egyértelműen egy nagyon nehéz feladat, de mindenképpen teljesíteni kell. Ez a célkitűzés, amelyet az Európai Tanács ülése még a német elnökség alatt tűzött ki, és Sarkozy úr elnöksége alatt októberben megerősítésre került annak ellenére, hogy bizonyos tagállamok – a válságra való tekintettel – aggodalmukat fejezték ki és minden döntést el akartak halasztani. Kétségtelen, hogy a dolgok feszültté váltak és Sarkozy elnök úr nagyon komoly elkötelezettségére volt szükség ahhoz, hogy ezen a területen további előrelépéseket tudjunk tenni.

Az októberben elért megállapodás tehát megerősítette azt, amit a német elnökség alatt megvalósítanunk. Először is, Önök már mára vagy tegnapra előre kívánták hozni a szavazásukat. Ez a reakció, ez a kérés jelentős lendületet, jelentős lökést adott egy olyan időszakban, amikor az aggodalmak az éghajlatváltozásra összpontosultak, és ennek nagyon pozitív hatása volt. Önök – a képviselőcsoportok elnökei, előadók és bizottsági elnökök – találkozni akartak velünk és Jouyet úrral, és együtt megbeszéltük, hogy melyek azok a legkedvezőbb feltételek, amelyekkel megkísérélhetjük tető alá hozni a megállapodást még az év vége előtt. Úgy gondolom, hogy mi mindannyian javasoltuk ezt a részletekbe menő mai vitát – ezért szeretnék Önöknek köszönetet mondani –, valamint a mai viták következtetéseinek délutánra való halasztását a Tanácsban, a Tanács december 11–12-i ülését, egy háromoldalú egyeztetést a következő hétvégén, majd ezt követően egy vita megtartását – reményeim szerint szavazással együtt – december 17-én.

El szeretném mondani Önöknek, hölgyeim és uraim, lehet, hogy ez a megállapodáshoz vezető út fordulópontjaként fog majd a történelemben szerepelni, ami továbbra is közös célunk marad. A tárgyalások kulcsfontosságú szakaszába léptünk. Ezzel a témával kapcsolatban a tagállamok részéről nem lehet szó politikai szerepjátszáról vagy politizálásról. Nem olyan tárgyalásokat folytatunk, mint ahogyan az néha előfordul, hogy a felek azért foglalnak állást valami kapcsán vagy képviselnek egy álláspontot, hogy különleges előnyökhöz jussanak. Egyfajta pozitív ellentmondásban vagyunk. Tudatában vagyunk annak, hogy lépéseket kell tennünk, mivel ez egy létfontosságú kérdés, de ezt olyan módon kell megtennünk, hogy minden egyes irányelv társadalmilag, pénzügyileg és gazdaságilag is elfogadható legyen az Unió egésze és külön-külön az egyes tagállamok számára is.

Ma, a tárgyalások kritikus szakaszba értek. A háromoldalú egyeztetések a várakozásoknak megfelelően jól haladnak; valójában a háromoldalú egyeztetések magas színvonala és a felek közötti bizalom tette lehetővé, hogy kicsit változtassunk az ütemterven. Már nincs sok időnk ahhoz, hogy következtetésre jussunk: valójában kevesebb, mint két hetünk van. A háromoldalú egyeztetések alapján, amelyek közül néhány még tegnap késő éjjel is zajlott, képesnek kell lennünk a szöveg 90%-ának véglegesítésére, amit ezt követően az Unió összes nyelvére le lehet fordítani.

Előretekintve a Tanács december 11–12-i ülésére, a környezetvédelmi miniszterek tanácsának mai és az energiaügyi miniszterek tanácsának december 8-án, hétfőn tartott üléseire, ezek azokkal a kérdésekkel foglalkoznak, amelyek esetében még lehetségesnek tűnik a tagállamok közötti megállapodás.

Ma délután az elnökség további eredményt próbál meg elérni több olyan pontban, amelyek azzal a négy szöveggel kapcsolatosak, amelyek a szó szoros értelmében ezt a csomagot alkotják.

Ismertetni fogom majd a könnyű haszongépjárművek CO₂-kibocsátásáról és üzemanyagok minőségéről szóló rendeletre irányuló javaslattal kapcsolatos megállapodásukat is.

Ezek után javaslatot fogok tenni a Bizottság erdőirtásról szóló közleményével kapcsolatos tanácsi következtetések elfogadására. Az erdőirtás és erdőpusztulás elleni küzdelem, valamint az erdők fenntartható megővése és az erdőgazdálkodás az éghajlatváltozással kapcsolatos jövőbeni nemzetközi megállapodás kulcselemei. Ezekről a szempontokról sok vitát folytatunk afrikai barátainkkal.

Emellett, remélem sikerült egységes következtetésekre jutnunk a géntechnológiával módosított szervezetekkel kapcsolatban.

A hétvégén egy végső háromoldalú egyeztetést tartunk, a Tanács december 11-i ülésének vége és december 17-e között. Természetesen ennek ütemezése oly módon történik majd, hogy lehetőségünk legyen felkészülni a december 16–17-én tartott plenáris ülés vitáira és a szavazásra.

A korábbi háromoldalú egyeztetések, amelyek közül a legutolsóra tegnap este került sor, technikai szempontból rendkívül jól haladtak. Őszintén szólva, néhány héttel ezelőtt a dokumentáció még technikailag megoldhatatlannak tűnt. Azt kell, hogy mondjam hogy minden fél és az állandó képviselők, valamint a COREPER, megbirkóztak a kihívásokkal és nagyszerű munkát végeztek. Természetesen szeretnék köszönetet mondani a Parlament képviselőinek is, akik a különböző üléseken és különösképpen a háromoldalú egyeztetéseken vettek részt.

Pozitív előrehaladás történt, a szöveg nagyon jól alakul az érintett kérdések nagy többsége esetében. Különösen az általános szerkezet és az egyes tagállamokra vonatkozó nemzeti célok élveznek széles körű támogatottságot.

Ugyanakkor számos bonyolult kérdésről még mindig vita folyik a Tanácson belül, illetve a Tanács és a Parlament között. Egyértelmű, hogy a kibocsátáskereskedelmi irányelv keretei között – ami valószínűleg a legnehezebb irányelv – olyan progresszivitási és pénzügyi szolidaritási rendszereket kell találnunk, amelyek biztosítják, hogy a leginkább szénalapú gazdasággal rendelkező országok más energiaforrásokra térjenek át.

Az ipar energiateljesítménye Európa-szerte eltérő, egytől háromig, az adott országtól függően. A szén-dioxid-kibocsátás pedig egy és négy között van, sőt, egyes ágazatokban akár öt is lehet. Ennek alapján elképzelhetik, hogy milyen nehézségekkel nézünk szembe, de megállapodásra kell jutnunk, hogy fenntartsuk Európa gazdasági és ipari versenyképességét. Emellett folyamatosan kapcsolatban voltunk az európai iparágazatokkal.

Igen, villamosenergia-árveréseket kell szervezni, de egy olyan szabályozási módszert kell találnunk, ami a végső fogyasztók számára nem jelent nagyarányú áremeléseket, legyen szó akár a háztartásokról vagy az ipari fogyasztókról. Jelenleg is folyamatban van ennek az áttéréshez vezető útnak a feltérképezése, úgy, hogy közben ne alakulhasson ki a tisztességtelen verseny veszélye a belső piacon.

Tekintettel a szén-dioxid-kihelyezés veszélyére, két alternatíván dolgozunk, amelyek nem zárják ki kölcsönösen egymást: az árverések progresszivitása; és egy olyan szénfelvételi mechanizmus, mint amelyet az Egyesült Államokban terveztek saját csomagjuk keretei között.

Az az érvelés, hogy ez veszélyeztetné a kereskedelem szabadságát, véleményem szerint nem helytálló. Mindenesetre a mechanizmusok közötti választásról egyszerűen egy későbbi szakaszban kell dönten. Addig is alapvetően azt kell megteremtenünk, ami megfelel azoknak az ágazatoknak, amelyek különösen sebezhetőek a versenyképességgel összefüggő, esetlegesen nagyon magas többletköltségek és a szén-dioxid-kihelyezés kockázatának való kitettségük miatt.

Egyesek, mint például a német barátaink, csak az egyik kritériumot akarják megtartani és a progresszivitást ki akarják hagyni. Olyan megoldást kell találnunk, amely mindannyiunk számára elfogadható. Röviden, a tárgyalások jelenlegi szakaszában, három fő csoportosulás alakult ki.

Az első elsősorban a balti országokból áll, amelyek a Szerződés rendelkezései – vagy legalábbis az egyik rendelkezése – értelmében kötelessége az atomerőművek leállítása, és amelyek a sajátos földrajzi fekvésük révén egy valószínű energiaszigetet alkotnak. Ezek az országok jogosan helyeznek hangsúlyt számos sajátos technikai, gyakorlati és pénzügyi kérdésre.

A következő csoportosulás azon országokból áll, amelyek ipara az energia szempontjából kevésbé hatékony és jelentős mértékben függ a széntől. A legnyilvánvalóbb példa erre Lengyelország. A mi feladatunk, hogy ezen országok számára olyan progresszivitási rendszereket találjunk, amelyek semmilyen körülmények között sem változtathatnak a globális célkitűzéseken vagy a végső határidőn, nevezetesen a 2020-on, de amelyek még elfogadhatóak a többi ország számára. A rendszer progresszivitását prioritásként kell kezelni ezekben az esetekben.

Végül, a harmadik csoportosulás országai, habár ezeknek nincsenek súlyos vagy hasonló jelentőségű aggályaik ezzel a folyamattal összefüggésben, komoly figyelmet fordítanak az általunk elvárt szolidaritás költségeire és a különböző árverésekből származó bevételek felhasználására, különösképpen az utólagos kiosztás melletti döntésre.

Két nap múlva – december 6-án – Gdanskban, várhatóan egy találkozóra kerül sor Sarkozy úr, illetve Lengyelország, a Cseh Köztársaság, Magyarország, Szlovákia és a balti országok, valamint Románia és Bulgária állam- és kormányfői között.

Meggyőződésem, hogy megtalálják majd annak módját, hogy megállapodásra jussanak az általuk jogosan alapvető fontosságúnak ítélt témákban. Ennek az első szakasznak a folyamata végén, mielőtt a Parlament ismét összeülne, mindenképpen elkerülhetetlen, hogy az állam- és kormányfők határozott elkötelezettséget vállaljanak.

Valóban, ez a csomag nem tud működni anélkül, hogy a tagállamok ne lennének egységesen elkötelezettek mellette. Ez az, ami a kezdettől fogva egyértelmű volt. Nem javasolhatunk egy ilyen változást, ami a 450 millió európai polgár életének gazdasági és társadalmi alapjait érinti, ha nem létezik egy rendkívül erőteljes politikai folyamat.

Elkerülhetetlen módon az összes nemzeti parlamentben erős kísértés van arra, és talán néhányukban is itt, hogy elutasítsák a kihívást, hogy azt gondolják: „Mi értelme? Várjuk meg Koppenhágát, várjuk meg, amíg megalakul az új amerikai kormány”, vagy akár, tekintettel a pénzügyi, ipari és társadalmi válságra azt gondolják, hogy „nem ez a megfelelő időpont”. Ez azonban azt jelenti, hogy nem értik azt meg, hogy amit ma nem teszünk meg, azért nagy árat fogunk fizetni a hatékonyság és a versenyképesség szempontjából a jövőben. Ha nem lépünk ma olyan feltételekkel, amelyeket gazdaságaink és demokráciáink még mindig tökéletesen el tudnak viselni, akkor visszafordíthatatlan, elviselhetetlen helyzettel kell majd szembenéznünk, és lehetetlenné válik mindenféle előrelépés. Kudarcot vallunk azon országok szemében, amelyeknek szükségük van ránk ahhoz, hogy meglegyen a saját fejlődésükbe vetett hitük. Kudarcot vallunk azon országok szemében, amelyeknek szükségük van ránk ahhoz, hogy meglegyen a saját fenntartható fejlődésükbe vetett hitük. Kudarcot vallunk a saját gyermekeink szemében. Mindenesetre, hogyan tudnánk találkozni afrikai tárgyalópartnereinkkel, akikkel sikerült egy közös Európa-Afrika platformra jutnunk, mint ahogy az néhány nappal ezelőtt Addisz-Abeában megerősítésre került, majd elmenni Koppenhágába, hogy a globális paradigma megváltoztatásáról beszéljünk, ha Európa, amely tetszik vagy sem, egy megmentő ebben az ügyben, mint ahogyan a Baliban megrendezett konferencián is az volt, nem fogadja el ezt a csomagot? Nem látom, hogy Koppenhágában hogyan lenne lehetséges a megállapodás ezen elengedhetetlen előfeltétel nélkül.

Másrésről azonban, ha a 27 országunk – amelyek között bevallottan még mindig jelentős jóléti egyenlőtlenségek mutatkoznak és ebből fakadóan eltérő ipari- és energiaháttérrel rendelkeznek, valamint éghajlati viszonyaik is eltérőek –, képesek megállapodni egy nyilvános folyamatban, amely értékelhető, igazolható és finanszírozható, amely által egy történelmi tendenciaváltást indítanak el, akkor úgy hiszem, hogy ez reménnyel tölthet el bennünket, Koppenhágát és a bolygónk jövőjét illetően.

Meggyőződésünk, hogy az együttdöntés, amely jellegénél fogva egy rendkívüli lehetőség – mivel nem hiszem, hogy a demokrácia egyetlen alkotóeleme is képes lenne önmagában eredményt elérni e keretek között –, továbbra is nélkülözhetetlen szabály marad egy ilyen nagymértékű változás esetében.

Véleményem szerint ezért fogjuk természetesen a lehető legnagyobb hasznát venni a még ma délelőtt, vagy akár a kora délután elhangzó vitáknak és véleményeknek, és remélem, hogy ezzel az együttdöntési eljárással lehetővé válik számunkra, hogy megtegyük ezt a jelentős lépést, egy olyan lépést, amire az európai polgárok várakozással tekintenek. Ez egy felelősségteljes lépés, egy lépés a remény irányába.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Borloo úr, Piebalgs úr, Dimas úr! Hölgyeim és uraim!

Ma délelőtt a vitánkat a napjainkban „energia- és klímacsomag”-ként közismert csomagnak szenteltük, egy politikai csomagnak, amely tartalmazza a 27 ország vezetői által 2007 márciusában meghatározott fő célkitűzést. Számos kapcsolat van az öt szöveg között, ezért kell ezeket egy egységes politikai egészként kezelni. A szövegek egyidejű vizsgálata kihívást, és az egyes intézményeink számára komoly leterheltséget jelent. Szeretném megköszönni minden érintett félnek, az elnökségnek, és különösen Borloo úr csapatának a fáradozásukat.

Ez a munka már a pénzügyi válság kirobbanása előtt is nehéz volt. Most azonban rendkívül nehéz azok miatt a gazdasági és társadalmi feszültségek miatt, amelyek komoly aggodalmat okoznak polgáraink számára mindennapi életük során. De ennek ellenére, e nehéz és súlyos körülmények között nem vallhatunk kudarcot. Kötelességünk, hogy a siker minden esélyét megadjuk magunknak. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy bárkire is rákényszerítsük az akartunkat, hanem azt jelenti, hogy meggyőzőnek kell lennünk és meg kell

tennünk a szükséges erőfeszítéseket annak biztosítása érdekében, hogy kiegyensúlyozott, előremutató döntéseket lehessen hozni.

Meg kell ragadnunk ezt a történelmi lehetőséget, hogy megfordítsuk az éghajlatváltozás irányát. Azon az úton kell haladnunk, amely megment bennünket, hogy egyenesen katasztrófába rohanjunk. Az éghajlatváltozás elleni küzdelem és az ökönnovációk előmozdítása középtávon egyben Európa gazdaságának és iparának fellendítését is jelenti. Jelenti továbbá a beruházásaink megtervezését ma, annak érdekében, hogy holnap megóvjuk a munkahelyeket, és ehhez kell a polgárok támogatását megszereznünk.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja kitartóan dolgozott az energia- és klímacsomagon azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy ez egy alapvető fontosságú strukturális politika, és e politikát mindenekelőtt történelmi jelentőségűnek tekintve, ami óriási felelősséget jelent a jövő nemzedékeivel szemben. Az öt javaslat egyikéről, a gépjárművek CO₂-kibocsátásáról szóló rendeletről a héten már sikerült megállapodásra jutnunk.

Képviselőcsoportunk, a jobbközép számára, ez erős politikai üzenetet tartalmaz és ösztönzést jelent a munkánk folytatására. Ennek ellenére a csomag egészének a kiegyensúlyozottsága a tét és erről fogunk a következő plenáris ülésen szavazni. A mi feladatunk az, hogy meghallgassuk egymást, és hogy megtegyük a szükséges erőfeszítéseket annak érdekében, hogy megteremtjük a kompromisszumhoz szükséges feltételeket. Mindenekelőtt azonban az a feladatunk, hogy megnyugtassuk a polgárokat a jövőjükkel illetően és hogy megszerezzük támogatásukat Európa középtávú stratégiai alternatíváihoz.

Úgy érzem, elmondhatom, hogy ebben az egyértelműen jóindulatú légkörben megadjuk magunknak azt az esélyt, hogy sikerrel járjunk a néhány nap múlva Poznanban, és jövőre Koppenhágában megrendezésre kerülő, alapvető fontosságú konferenciákon is.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, nem az én feladatom, hogy belemenjek a jelenleg tárgyalt jogszabály részleteibe. Megpróbálok a képviselőcsoportunk számára egy nagyobb keretet felvázolni, amelyben ezt a klímacsomagot el kell helyeznünk. Örülök annak, hogy a Tanács soros elnöke megérkezett, így figyelmesen végighallgathattam a beszédét. Az éghajlatváltozás, ahogy jogosan mondta, komoly kihívást jelent mindannyiunk számára: az állam- és kormányfők Tanácsa, az Európai Parlament és a Bizottság számára is.

Sok nagyszabású címet hallottunk, 20% – 20% – 20%. Csak a nagyon kemény, részletekbe menő munka zajlik itt a Parlamentben. A főcímetek az állam- és kormányfők gyártják. A részletek kidolgozásával kapcsolatos nehéz munka itt a Parlamentben zajlik. Joseph Daul helyesen mondta, hogy már van egy elsődleges megállapodásunk a gépjárművek kibocsátásáról szóló irányelvről. E sikerért a Parlamentet illeti dicséret. Ezért ennek a jogalkotási eljárásnak a főcímében, amellyel kapcsolatban sikerült elsődleges megállapodásra jutnunk, nem a Sarkozy, hanem a Sacconi névnek kellene szerepelnie.

(Taps)

Ezért tehát ennél az eljárásnál fogok maradni, amelyről sikerült megállapodásra jutnunk. Ez nem a szokásos eljárás. Az Európai Parlament hajlandó volt a Tanáccsal és a Bizottsággal közösen egy szokatlan utat választani. Egy nem hivatalos, háromoldalú egyeztetés lezárása, majd azt követően az erről történő szavazás, ez rendben van. Mi itt azonban hat különböző jogalkotási eljárás esetében hatályon kívül helyezzük a szokásos parlamenti eljárást. Ez azt jelenti, hogy a Parlament nagyon sok képviselője nem tud részt venni a részletes egyeztetéseken, és mindössze arra korlátozódik a parlamenti munkájuk, hogy a legvégén egyfajta ratifikálás keretében „igen”-t vagy „nem”-et mondanak az elért eredményekre.

Ez a parlamenti jogok súlyos semmibevételét jelenti. Egy kicsit meglep, hogy azok, akik máskülönben mindig az átláthatóságról és részvételtől beszélnek, egy laza mosollyal átsiklanak e felett. Mindennek ellenére, különleges helyzetekben a döntést annak alapján kell meghozni, hogy azokat indokoltá teszik-e az előttünk álló kihívások. A képviselőcsoportunk erről részletekbe menő vitát folytatott. Egyetértettünk abban, hogy a kihívás olyan nagy, hogy jelen esetben ezt az utat kell választanunk.

Borloo úr! Ön jogosan mondta, és a mi határozott meggyőződésünk is az, hogy ez az évszázad kihívása. Most nem fogjuk megoldani az évszázad összes éghajlatváltozással kapcsolatos problémáját. Ha azonban nem oldjuk meg a most előttünk álló kihívásokat, akkor még ebben az évszázadban összeomlás vár ránk. Ez az alapvető oka annak, amiért azt mondjuk, hogy most akarjuk lezárni ezt az eljárást.

Nem gondolom, hogy a Tanács részéről az volt a legbölcsebb döntés, hogy jogot formáljon és fenntartsa magának annak jogát, hogy a végső döntést az állam- és kormányfők szintjén hozzák meg, mivel az egyhangú

döntéshozatal elve érvényesül az állam- és kormányfők Európai Tanácsában. Már jelezte, hogy Sarkozy elnök úrnak még nyolc vagy kilenc országgal kell külön tárgyalásokat folytatnia. Sok sikert kívánunk! Reméljük, hogy ezek kimenete sikeres lesz. A Parlament azonban nem bocsátott ki biankó csekket azzal az eljárással, amit mi itt alkalmazunk. Ez nem jelenti azt, hogy ez a Parlament végeredményben hajlandó lenne bármely tagállam bármely különleges kívánságát elfogadni, amit még zárt ajtók mögött ki kell dolgozni.

Egy nem hivatalos háromoldalú egyeztetés esetében a végén mindennek összhangban kell lennie. A Tanács egységes álláspontjának, a Parlament egységes álláspontjának és a Bizottság egységes álláspontjának. Nem lehetséges, hogy mi most itt részletekbe menő vitát folytassunk csak azért, hogy aztán az Európai Tanács azt mondja, hogy nos, még ezt kell megoldanom, és még valamit kérem kell ott, és a végén a Parlamentnek azt mondják: tetszik, nem tetszik, ez van! Ez semmiképpen sem lehet így. Éppen ezért azt ajánlom Önnek, Borloo úr, a Tanács soros elnökének, és Sarkozy úrnak: olyan eredménnyel álljanak elő, amely mindenki számára elfogadható.

Ezért semmilyen akadályoztatásra sem kerülhet sor, sem az Európai Tanácson belül, sem pedig a külön tárgyalások során. Minden előkészületet megtettünk annak érdekében, hogy a jövő hét utáni héten szavazni tudjunk. Az Európai Parlament hozzájárult ahhoz, hogy még ebben az évben áldását adja erre a csomagra, amennyiben ez lehetséges. Sarkozy úr úgy gondolja, hogy ez nagy győzelem lesz a számára. Ezért tehát itt és most azt mondom, hogy amennyiben ez sikeresen fog zárulni, akkor az a siker mindenekelőtt az európai parlamenti képviselők kemény munkájának lesz köszönhető. Büszkéek lehetünk, és ha jól sikerül, akkor a Tanács soros elnöksége is az lehet.

(Taps)

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Borloo úr, úgy tudjuk, hogy repülővel jött Párizsból. Ha így történt, akkor legközelebb utazzon vonattal. Ez garantálná, hogy pontosan érkezzen és a zöld hírnevét is megőrizné.

Elnök úr! Lehetséges, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemben az Unió már csak pár napra van egy történelmi áttöréstől. A nemzeti vezetőink szeretnek a zöld árnyalataiban beszélni, de most már a pénzük színét is látni fogjuk. Tavaly márciusban megállapodtak abban, hogy 2020-ig 20%-kal csökkentik a szén-dioxid-kibocsátást, és most pedig azt halljuk, hogy a Tanácsnak máris hideglelése van ettől. A mi feladatunk az, hogy jól befűtsünk nekik.

Ahogy azt Ön is mondta, elnök úr, az éghajlatváltozás a legnagyobb előttünk álló kihívás. Noha vannak olyanok, akik azt kiabálják, nem engedhetik meg maguknak, hogy olyan mértékben csökkentsék a szén-dioxid-kibocsátást, mint ahogyan abban megállapodtak, Olaszország részéről felelőtlenség azt állítani, hogy ez az energiaszámlák 17,5%-os emeléséhez vezetne. A megújulóenergia-termelés csökkenteni fogja a számlákat, és nemcsak pénzt fog számunkra megtakarítani, de életeteket is meg fog menteni.

A megállapodással kapcsolatban láthatóak a haladás jelei. Egy valóban a piac által vezérelt plafon és kereskedelmi rendszert beindítására készülünk, amely figyelembe veszi a tagállamok szükségleteit és ugyanakkor céljait is megvalósítja, de elvárjuk, hogy a Tanács még egyszer erősítse meg azon kötelezettségvállalását, hogy a megújuló energiák részaránya 2020-ra 20% lesz; elvárjuk a Tanácstól, hogy térképezze fel azt az utat, amely az erőfeszítések elszámoltatható és átlátható megosztásához vezet azokon a területeken, amelyek nem tartoznak a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá; és kötelezze el magát olyan kutatások mellett, amelyek révén kihasználhatóak lesznek a zöld technológiában rejlő olyan lehetőségek mint például a szén-dioxid elkülönítése és tárolása.

Lépnünk kell annak biztosítása érdekében, hogy az ipari lobbitevékenység és a nemzeti önérték kombinációja, amely már kárt okozott nekünk a gépjárművek kibocsátása kapcsán, ne hiúsíthassa meg a jövő hét történelmi lehetőséget. Európának most esélye van arra, hogy a világban élen járjon a szén-dioxid-kibocsátás csökkentéséhez vezető úton, és hogy a jövő nemzedék érdekeit szolgáló valódi változásokat valósítson meg. Mikor volt korábban ennyire elérhető közelségben egy ilyen nemes kihívás? A Tanácsnak állnia kell a szavát.

Claude Turmes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Obama elnökkel most olyan vezetőnk van az USA-ban, aki előrelátásról és bátorságról tanúskodik. Obama elnök a zöld technológiákat, a megújuló energiaforrásokat és a hatékony gépjárműveket fogja az amerikai gazdaság újjáépítésének a középpontjába helyezni.

Ennek az országnak az etikai újjáépítéséről is szó van, amelynek gazdaságát, békepolitikáját és etikáját Bush elnök a csőd szélére sodorta. Ugyanakkor azzal, hogy ilyen óriási történelmi lehetőséggel rendelkezünk, mi, itt Európában, mi, akik mindig is vezető szerepet játszottunk a nemzetközi klímapolitika irányának kijelölésében, most annak veszélyével nézünk szembe, hogy hosszú távú elképzeléseinket lefékezik a legnagyobb szennyezést kibocsátó vállalkozások és azok cinkosai. Ez történelmi tévedés lenne és minden diplomáciai hitelességünket elveszítenénk, ha a Parlament nem nyújtana segítséget ahhoz, hogy ezt a csomagot a jövő csomagjává tegyüik.

Ez a politikáról szól, és büszke vagyok arra, hogy tegnap este a megújuló energiaforrások kérdésében sikerült haladást elérnünk a liberálisokkal, a szociáldemokratákkal és a konzervatívokkal is, bár ők nagyon határozatlannak bizonyultak. Egy konzervatív áll még az utamban, és az Berlusconi úr.

Ez a klímacsomag a politikai jövőről is szól. Örülök annak, hogy Rasmussen úr személyében egy olyan szociáldemokrata vezetőnk van, aki haladást és zöld szociális politikát akar, nem pedig visszatérést az 1970-es évekhez, mint ahogyan más szociáldemokraták. Örülök annak, hogy Watson úr a zöld-liberális irányt követi, és az lesz most az izgalmas kérdés: mit fogunk tenni a természetvédelem érdekében? Hol van az etika a Néppártban, a legnagyobb európai pártban? Tényleg meg akarjuk engedni itt a Parlamentben, hogy az olyan konzervatívok, mint Tusk úr, Berlusconi úr, Merkel asszony és cinkosaik megakadályozzák, hogy Európa történelmi előrelépést tegyen polgárai és a világ érdekében?

Alessandro Foglietta, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az éghajlatváltozás elleni küzdelemben Európa célkitűzéseit összegző új 20/20/20 képlet egy ambiciózus kötelezettségvállalás, amely alapján Európa kétségtelenül vezető szerepet kapna ebben a globális küzdelemben. Őszintén szólva, szeretném kiemelni ennek a célkitűzésnek az egyetemes jellege és Európa kötelezettségvállalásainak egyoldalú megközelítése közötti különbséget. Véleményem szerint vennünk kell magunknak a bátorságot és be kell ismernünk, hogy képességeinknek e kinyilvánítása haszontalan is lehet a környezetre nézve és tönkretelheti iparunkat, amennyiben ez nem válik többoldalú tárgyalások témájává.

Természetesen mindannyian támogatjuk a környezet védelmének célját, de ahhoz, hogy ezt megtehessek, meg kell határoznunk azokat a leghatékonyabb eszközöket, amelyek széles körű támogatottságot élveznek. Elengedhetetlen, hogy összekössük ezt a két feltételt, mivel az egyik a másik nélkül hiábavalóvá tenné minden erőfeszítésünket, sőt akár helyrehozhatatlan következményekkel is járhat az iparunkra nézve. Éppen ezért feltétlenül szükség van egy költség-haszon elemzésre. Szeretném kihangsúlyozni, hogy egy ilyen megközelítés semmiképpen sem azt jelenti, hogy latolgatnánk vagy megkérdőjeleznénk a bolygó megővásának jelentőségét; egyszerűen csak azt gondolom, hogy a klíma- és energiacsomagot alkotó eszközöket – mindenekelőtt az ETS-irányelv felülvizsgálatát – alaposan értékelni kell, többek között az üzleti vállalkozásainkra és az állami költségvetésre nehezedő gazdasági vagy bürokratikus terhek, valamint az európai feldolgozóipar versenyképessége szempontjából, különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra.

Indokolt az ilyen érvelés, különösen egy olyan időszakban, amikor a globális gazdaság a gyenge gazdasági légkör fogja, és szükségessé válik a csomag filozófiájának új elemzése: itt a nemzeti célkitűzések kiszámításánál használt kritériumok felülvizsgálatára utalok. Mindenekelőtt feltétlenül szükség van arra, hogy teljes mértékben kihasználjuk az úgynevezett rugalmassági mechanizmust, és csak ebben az esetben remélhetjük, hogy világszinten versenyképesek tudunk maradni. Befejezésképpen hangsúlyozni kívánom, hogy még sohasem volt olyan fontos mint most, hogy megakadályozzuk az ipar védelmezői és a környezetvédelem bajnokai közötti megosztottság kihasználására tett próbálkozásokat.

Umberto Guidoni, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Borloo úr, Piebalgs úr, Dimas úr! Egyesek azt mondják, hogy az európai 20/20/20 irányelv túlságosan magas költségeket ró az Európai Unió gazdaságára. Ezt mondja az olasz kormány is, amely kétszeresére becsülte a költségnövekedést anélkül, hogy becsléseit bármilyen meggyőző bizonyítékkal alátámasztotta volna. Az ilyen álláspontok azonban alulbecsülik a fosszilis üzemanyagok jövőbeni árát, és nem veszik figyelembe a megújuló energiaforrások gyors elterjedéséből fakadó előnyöket: ilyen például az energiaellátás biztonsága, de mindenekelőtt az új munkahelyek teremtése egy recessziós időszakban, amikor több ezer munkavállaló szorul ki a termelési folyamatokból.

A nagyobb energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások széles körű használata jelentik a gazdasági válság megszüntetésének kulcsát. Az, hogy az állami pénzek jelentős részét a bankok támogatására fordítják, azt jelenti, hogy ugyanazt a gazdasági modellt vezetjük újra be, amely kizárólag pénzügyeken alapul, és amely ahhoz a válsághoz vezetett, amit most próbálunk megoldani. Nem tudjuk kezelni a gazdasági helyzetet, ha nem változtatunk a stratégiánkon. Az uniós irányelv az innovációt helyezi a középpontba, és elsősorban

azt a zavart próbálja meg orvosolni – még időben –, amit a jelenleg végbemenő éghajlatváltozás okoz. Ez olyan probléma, amely egyre nagyobb súllyal nehezedik az európai polgárok életére és a tagállamok gazdaságaira. Ezért nem szabad állami beruházásokat eszközölni megint a hagyományos ágazatok fenntartása érdekében, hanem olyan területekre kell összpontosítani, amelyek új megoldásokat hoznak az energia és a környezetvédelem területén.

Az elosztási hálózatok kiépítése és a hozzájuk való elsőbbségi hozzáférés biztosítása kulcsfontosságú tényezők a megújuló energiák ágazatának növekedése szempontjából. Az 1960-as és 1980-as évek között a nagyméretű központosított rendszerek infrastrukturális hálózatára fordított hatalmas kiadásokat a fő állami beruházások biztosították. Ugyanerre lenne szükség ahhoz, hogy biztosítsuk a megújuló energiaforrásokon alapuló rendszerek jövőjét. Ezért kell új technológiákra alapuló, megújuló energiaforrásokat hasznosító erőműveket működtetnünk. Ezért van szükségünk beruházásra, kutatásra és a technológiák fejlesztésére. Sürgősen el kell fogadnunk ezt a csomagot első olvasatban a decemberi plenáris ülésen, mint ahogy azt az európai polgárok elvárják. Nem engedhetjük meg, hogy bizonyos államok rövidlátó, önös érdeke és bizonyos gazdasági érdekek akadályozzák ezt a folyamatot.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Az elmúlt hetekben teljes erővel dolgoztunk a klíma- és energiacsomaggal kapcsolatos tárgyalásokon. Nagyon sok időt fordítottunk erre, de én úgy gondolom, hogy minden egyes perce megérte. Szeretném elsősorban az előadóknak megköszönni az általuk tett hatalmas erőfeszítéseket, és arra bátorítanám őket, hogy továbbra is tegyenek meg mindent az elkövetkező két hét során az ambiciózus megállapodás érdekében. Hasonlóképpen szeretnék köszönetet mondani az elnökségnek és a Bizottságnak a tárgyalások során tett töretlen erőfeszítéseikért.

Néha az a benyomásom, hogy a tartalmat illetően az elnökségnek nagyon nehezebb esik közeledni a Parlament véleményéhez, ami viszont károsan hathat a klímacsomag kitűzött céljaira. Teljes egészében tudatában vagyok annak, hogy nehéz feladatot jelent a soros elnökség számára, hogy egyezsége jusson a Tanácson belül, főleg most, hogy egy sor tagállam ürügyként használja a pénzügyi válságot, az éghajlatváltozás és az energiaügy területén tett erőfeszítéseinek gyengítésére. Ez sajnálatra méltó körülmény.

Ha halogatjuk a célkitűzéseinket, az sokkal többre fog nekünk kerülni. Most van itt az ideje annak, hogy megoldásokat találjunk. Arra kívánom felszólítani az elnökséget, hogy tartson ki azok mellett az ígéretes erőfeszítések mellett, amelyeket 2007 és 2008 tavaszán, az Európai Tanács ülésén fogadtak el. Tekintettel a Poznanban tartott klímaváltozási konferenciára, ami ezen a héten kezdődött, és amin egy uniós küldöttséggel együtt mi is részt fogunk venni, rendkívül fontos, hogy ragaszkodjunk a kitűzött céljainkhoz.

Baliban ígéretet tettünk a világ többi része számára, hogy egy nagyszabású klímacsomaggal fogunk előállni, és nem okozhatunk nekik csalódást. Ha csalódást okozunk, megrendül a bizalmuk az Európai Unióban, ami viszont kihatással lesz azon tárgyalások előmenetelére, amelyeket egy új, klímaváltozásról szóló szerződésről folytatnak majd. A Föld bolygó megőrzése az emberiség feladata. A mi feladatunk az, hogy – ahol csak lehetséges – helyrehozzuk azokat a károkat, amelyeket a világnak okoztunk.

Roger Helmer (NI). – Elnök úr! Kétségtelen, hogy az életem során látott legnagyobb válsággal állunk szemben, de a fenyegetést nem a globális felmelegedés, hanem a globális felmelegedésre adott politikai válaszaink jelentik. Való igaz, hogy a Föld az elmúlt 150 év során enyhén és időszakosan felmelegedett, de ez a változás teljes mértékben összhangban van az évezredek során kimutatott, jól megalapozott, hosszú távú természetes éghajlati ciklusokkal. Láttuk a holocén felmelegedési ciklusát, láttuk a „római optimum éghajlat” időszakát, a középkori meleg időszakot. Úgy tűnik, hogy most egy új, XXI. századi klímaoptimumba lépünk be.

Tény, hogy a tengerszint nem emelkedik gyorsabban, mint ahogyan az évszázadok során emelkedett. Tény, hogy a teljes globális jég tömeg nagyjából változatlan. Tény, hogy a szélsőséges időjárási események nem gyakoribbak ma, mint száz évvel ezelőtt, a jegesmedve pedig messze áll attól, hogy veszélyeztetett faj lenne, sőt az elmúlt néhány évtized során drámai mértékben megnőtt a populációja.

Igaz, hogy a szén-dioxid egy üvegházhatást okozó gáz, habár egy sokkal kevésbé fontos üvegházhatást okozó gáz, mint a vízgőz, de az éghajlatra gyakorolt hatása nem lineáris. Ez a csökkenő hozadék törvénye. A légkörben található jelenlegi 380 ppm szintről, ha tovább is növekszik a CO₂, annak elenyésző hatása lesz.

Ugyanakkor a politikáinknak pusztító gazdasági hatása lesz. Óriási lesz a kár. A megvalósíthatatlan megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos célkitűzéseink, különös tekintettel a szélenergiára, valójában az áramellátásunk biztosítását veszélyeztetik.

A politikák meg fognak bukni, éppúgy ahogy Kiotó is megbukott. Még ha a Nyugat csökkenti is a kibocsátását, nyilvánvaló, hogy Kína és India feltörekvő piacai nem fogják. A CO₂-szintek még legalább ötven évig emelkedni fognak. Tény, hogy emberemlékezet óta 1998 volt a legforróbb év és az elmúlt tíz évben a világ hővösebb lett. A mai napon megvitatott intézkedések nem jelentenek mást, mint a valaha is látott legnagyobb közös megfutamodást a valóság elől.

Elnök. - Hölgyeim és uraim! Egy rövid, eljárással kapcsolatos bejelentést kívánok tenni. Mint ahogyan Önök is tudják, a Parlament úgy döntött, hogy megvárja, hogy leszálljon a Tanács gépe, mielőtt ezt a fontos vitát elkezdéné. Ez azt jelenti, hogy az ütemtervhez képest jelentős késésben vagyunk, de figyelemmel kell lennünk arra is, hogy kötelességünk teljesíteni a vendégeinkkel szembeni kötelezettségeinket.

Ahogy azt Önök is tudják, 11.30-ra várjuk a Parlamentbe a Dalai Lámát. Természetesen 11.30-kor megtartjuk az ünnepélyes ülést.

Ez azt jelenti, hogy a mostani vitát biztosan nem tudjuk 11.30-ig befejezni. Az utolsó felszólaló ezért az ünnepélyes vita után fog szót kapni, ezért a szavazások órája is csúszni fog. Természetesen mindez a képernyőjükön is látható lesz.

Most arra kérem a felszólalókat, hogy szigorúan tartsák be felszólalási idejüket.

Werner Langen (PPE-DE). - (DE) Elnök úr! Néhányunk még mindig fáradtnak tűnik, mert még hajnali 2-kor is tárgyaltunk. Egy globális megállapodást akarunk, de ehhez természetesen szükség van arra, hogy az összes fontos érintett bekapcsolódjon ebbe: Kína, India és mindenekelőtt az USA. Az ő részvételük nélkül, még Európa legnagyobb erőfeszítései ellenére sem lesz lehetséges az éghajlatváltozás elleni küzdelem. Kétségtávol lemaradásunk van a 2020-as célokhoz képest, de mi nemcsak az éghajlatváltozásért, de a munkahelyek megtartásáért és a gazdaságunk versenyképességéért is felelősek vagyunk. Ezzel a dilemmával találjuk magunkat szembe, és csak azt tudom mondani, hogy a Bizottság javaslatai nem voltak számunkra elég jók ahhoz, hogy el tudjuk őket fogadni.

Most azért vitatkozunk és tanácskozunk olyan intenzíven, mert a nyilatkozatokkal ellentétben a Bizottság javaslatai nem voltak kellő figyelemmel ezekre a szempontokra. Ezért úgy gondolom, hogy – Schulz úrnak igaza van – tiszteletben kell tartanunk a részvételi jogunkat és semmilyen biankó csekket sem állíthatunk ki. Ugyanakkor a gépjárművekre vonatkozó közbeső eredményeket például, ahol egy olyan felelősségteljes kompromisszumot sikerült találnunk, amely ugyan nem felel meg az iparnak, de egy megfelelő átmeneti időszakot biztosít, amit támogatni tudunk, még akkor is, ha néhány Zöld képviselő tiltakozik ellene, illetve ha egy különböző érdekeket képviselő egységes lobbicsoport becsmérelni próbálja ezt a használható kompromisszumot.

A megújuló energiaforrások kapcsán arról van szó, hogy feltárjuk az összes lehetőséget, de arról is, hogy a technológiai innovációkat se zárjuk ki már a kezdetektől fogva. A legkényesebb kérdés, azaz a kibocsátáskereskedelem esetében el kell kerülni a munkahelyek áthelyezését. A szabályozásnak egyszerűnek kell lennie, megfizethetőnek a fogyasztók és az ipar számára, és meg kell akadályoznia a verseny torzulását a tagállamok között. Ez a mi célunk. Amennyiben ezt sikerülne megvalósítani, akkor el tudjuk fogadni a csomagot.

Linda McAvan (PSE). - Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani a francia elnökségnek, hogy elkötelezett egy megállapodás létrejötte mellett, mint ahogyan mi is azok vagyunk. Ahogy azt már egyesek elmondták, ez nem lehet egy akármilyen megállapodás.

A kibocsátáskereskedelmi rendszernek én vagyok az árnyékelőadója a PSE képviselőcsoportban, és számos dolgot akarunk. Biztosítani akarjuk, hogy az erőfeszítések túlnyomó többségére Európán belül kerüljön sor, nem pedig ellentételezéssel. Az ellentételezést szigorú minőségi ellenőrzésnek kell alávetni; nem lehet egyszerűen csak akármilyen projektet bevonni. Azt akarjuk, hogy azonosított források legyenek az éghajlatváltozás enyhítésére. Nem mehetünk bele a nemzetközi tárgyalásokba úgy, hogy a fejlődő országok pénzügyi támogatásával kapcsolatban csak homályos ígéretek teszünk. Azt akarom, hogy a Tanács most lépjen tovább a forráselkülönítés kérdésében. Egy kis lendületre van szükség. Nem mehetünk a tárgyalóterembe lemeztelenítve. A szén-dioxid-kihelyezéssel kapcsolatban világos kritériumokra van szükségünk ahhoz, hogy bizonyosságot nyújtsunk vállalkozásainknak, és garantáljuk azt, hogy nem kerülnek hátrányos helyzetbe.

Borloo úr, Ön beszélt arról, hogy néhány nehéz helyzetben lévő ország esetében különleges intézkedésekre van szükség. Úgy gondolom, hogy ez elfogadható, feltéve ha ezek időben korlátozottak és nem ássák alá a

projekt teljes szerkezetét. Ez a képviselőcsoport – ilyen feltételek mellett – támogatni fogja ezeket a különleges intézkedéseket.

Sokan beszéltek a vezető szerepről ma reggel, arról, hogy Európa vezető szerepet játsszon. Tegnap néhányunk találkozott kínai és amerikai kulcsfontosságú szereplőkkel, akik Poznanban és Koppenhágában is jelen lesznek. Összintén szólva, meglehetősen szkeptikusak Európának az éghajlatváltozásban játszott vezető szerepét illetően és egyértelművé tették, hogy ha mi nem játszunk vezető szerepet, akkor nekik megvan a saját tervük. Tehát Európának választania kell: vagy vezető szerepet játszunk, vagy pedig úgy kell tancolnunk, ahogy ők füttyölnek.

Említette a gazdasági válságot. A pénzügyi intézmények szabályozásának elmulasztása okozta ezt a válságot – ez hiba volt mind a politikusok, mind a bankok részéről. Ne kövessük el mi is ugyanezt a hibát az éghajlatváltozással kapcsolatban. Ha elkövetjük, akkor az egyszerű emberek fognak fizetni a hibánkért, éppúgy ahogy ma megfizetik a bankválság terén elkövetett mulasztások árát.

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr! Egy dolog 27 tagállamtól jóváhagyást kapni nemes szavakhoz, viszont sokkal nehezebb a gyakorlati lépésekhez megszerezni a támogatást. Úgy gondolom, hogy a gépjárművekkel és a szén-dioxid-kibocsátással kapcsolatos megállapodás megmutatja, hogy igazából ennél ambiciózusabb intézkedést is elképzelhettünk volna. De ha nem sikerül jelentős előrehaladást tennünk minden területen, akkor legalább olyan technológiáknak kell figyelmet szentelnünk, ahol szerintem több eredményt lehet elérni. Tudni fogják, hogy itt elsősorban a szén-dioxid elkülönítéséről és tárolásáról beszélek.

Úgy gondolom, hogy a Tanácsnak valóban méltányolnia kell, hogy milyen mértékben képes ez a technológia óriási változást előidézni a szén-dioxid légkörbe való kibocsátásának csökkentésében. Ha egy nemzetközi megállapodást akarunk elérni, ha meg akarjuk szorongatni Kínát – amely villamos energiájának 80%-át szénből állítja elő –, akkor foglalkoznunk kell a nagy erőművek, a fosszilis tüzelőanyagokkal működtetett és szén-dioxidot termelő, nagy erőművek problémájával.

Az első lépést a technológia kipróbálása és kifejlesztése jelenti. A demonstrációs projekteket végre össze kell állítanunk, és el kell indítanunk. Ezért nagyon örülök annak a támogatásnak, amit az elnökség és a Bizottság tanúsít most annak az elvnek a kapcsán, hogy ETS kibocsátási egységek egy részét a szükséges támogatás finanszírozására használnánk fel. De a bíráló egyértelmű. Az a pénz, amit a Tanács az asztalra tesz, nem elég. Nem fog teljesülni a kormányfők által tavaly tett ígéret, miszerint 12 demonstrációs projektünk fog működni 2015-ig.

Ez a technológia óriási változást hozhat. Az elkövetkező két hét során lehetőségünk lesz tárgyalások útján megállapodni arról, hogy ez a technológia a gyakorlatban is megvalósuljon.

Rebecca Harms (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Megint csak ez az alapvető kérdés merül fel: összeegyeztethető-e a környezetvédelem, az éghajlatvédelem, valamint a pénzügy- és iparpolitika? Olyan érzésem van, hogy a vitában valójában visszafelé haladtunk és mindig azzal az érveléssel találkozom, hogy az iparra és a gazdaságra tekintettel kell lenni a nehéz időkben, és nem lehet semmit sem követelni tőlük, mert ellenkező esetben megtorpan a haladás.

Langen úr, az Ön véleménye szerint ki a felelős azért, hogy pontosan a gépjárműiparban nem mennek jól a dolgok? És világszerte ez a helyzet. Mindenhol értékesítési válság van. Véleményem szerint ez a rossz vezetésnek, a hibás ipari stratégiáknak az eredménye, és bizonyosan nem amiatt van, hogy a gépjárműiparban előretekintő környezetvédelmi politikát hoztak volna létre.

(Taps)

Hol vannak azok a hatékony gépjárművek, amelyeket az európaiak tömeges méretekben akartak bevezetni piacon a jövőben? Most azt olvasom, hogy európai kutatási létesítményekre lenne ahhoz szükségük, hogy technológiai haladást tudjanak elérni. De a vállalatok rendelkeznek a környezetbarát gépjárművekhez szükséges technológiával. Nekünk a keretet kell biztosítanunk ahhoz, hogy ezeket a környezetbarát gépjárműveket végre el is lehessen adni. Mit csinálunk most? Újra csak elhalasztunk egy olyan szabályozást, amit már 1995-ben is értelmesebb tartottunk. 1995-ben megbeszéltük, hogy 120 gramm legyen a cél 2012-re! Most ezzel a szabályozással pedig azt engedélyezzük – és ez hihetetlen –, hogy az újonnan gyártott európai gépjárművek átlagos kibocsátása 2012-ben magasabb legyen, mint amilyen ma.

(Tiltakozások)

Azt, hogy ki hazudik, Langen úr, nem Ön dönti el egyedül, de majd ki fog derülni.

(Taps)

Úgy gondolom, hogy ebben az Európai Parlamentben azt kell eldöntenünk, hogy tényleg tudunk-e változtatni azon a módon, ahogyan eljárunk a gazdasági ügyekben, ami a túlfogyasztáson, a „feleslegen” és az „egyre nagyobb” filozófiáján alapul. A probléma lényege, hogy a pénzügyi válság, a klímaválság és a világszerte létező szegénység, a túlfogyasztásunkkal és az iparosodott országok óriási kapzsiságával magyarázható. Ha képtelenek vagyunk ezen változtatni, Langen úr, akkor sivár jövő vár ránk. Ebben az évszázadban senki sem fog majd Európában emlékezni a klímapolitika vagy a válságpolitika szakaszára.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Elnök úr az, az hogy Európai Unió megpróbálja elfogadtatni ezt a fejlesztési stratégiát, amely feltételezi, hogy emberi tevékenység által kiváltott szén-dioxid-kibocsátás drasztikus csökkentésének jelentős hatása lesz a ciklikus éghajlatváltozásra, és hogy megpróbál egy ilyen stratégiát az egész világra rákényszeríteni, ez korunk legutópisztikusabb elképzelése.

Olyan adatokat fogok említeni, amelyek teljes egészében megmutatják ennek a feltételezésnek az abszurditását. Például a Nemzetközi Energiaügynökség fenntartja, hogy a szén-dioxid-kibocsátás 50%-os csökkentése a világnak megközelítőleg 45 milliárd dollárba fog kerülni 2050-ig, és ez a pénzösszeg – idézem – „0,02 fokkal” fogja csökkenteni a hőmérsékletet, azaz kisebb mértékben, mint a statisztikai hibahatár, aminek semmilyen hatása sem lehet a ciklikus éghajlatváltozás alakulására. Egyben, ez az emberi civilizáció fejlődésének gyors hanyatlását fogja eredményezni.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Egy jelentésben, ezúttal egy rövid jelentésben, néhány nappal ezelőtt az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport bejelentette, hogy a CO₂-kibocsátás az előrejelzésekhez képest megint gyorsabban kezdett emelkedni. Ezért fel kell gyorsítani döntéseinket, és gondoskodnunk kell azok megfelelőségéről. A Parlament, ahogy erre egyes képviselőtársaim rámutattak, értelmesen, hozzáértően, sőt mondhatom szenvedélyesen dolgozott, és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban már fontos szövegeket is elfogadtak.

Elvárjuk a Bizottságtól – és nincs kétségem efelől, mivel tisztetem Dimas úr munkáját – és a Tanácstól, hogy ismerjék el ennek a munkának az értékét. Együtt döntési eljárás keretében dolgozunk, és ezért be kell tartani a határidőket és megállapodásra kell jutnunk még a következő, Strasbourgban tartandó ülés előtt. Nem áthatjuk alá kötelezettségvállalásainkat, támogatnunk kell a Parlament által képviselt alapvető pontokat, mint például a hatékony kibocsátáscsökkentést, a 20%-ról 30%-ra való automatikus átállást, egy alkalmazkodási alap létrehozását, valamint a harmadik országok részére történő technológiaátadást. Európának meghatározó szerepet kell **Poznańban** játszania, nem megfelelően többek között arról, hogy Európa saját érdeke, hogy sikerüljön egy Kiotó utáni megállapodást létrehoznia Kínával és az USA-val.

Olasz állampolgárként mélységesen elszomorít, hogy országom kormánya és a Confindustria, elsősorban az országomnak ártó, haladásellenes és káros álláspontra helyezkedett. Ostobaság azt mondani, hogy a gazdasági válság miatt lehetetlenség lépéseket tenni az éghajlatváltozással kapcsolatban. Éppen ellenkezőleg! Az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek kell hivatkozási alapként szolgálnia a zöld ipari szerkezetátalakításhoz, és ebben a drámai válságban ennek kell intézkedéseink középpontjában lennie. A környezet nem problémát jelent a gazdaságnak, hanem a megoldás kulcsát, a válság egy másfajta társadalmi megközelítésével együtt, amely válság pontosan egy olyan beteg gazdaságnak a következménye, amely károsan hat a környezetre és a foglalkoztatottságra.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Elnök úr! Nagy örömmel követem figyelemmel azt a megújult érdeklődést, amit a pénzügyi válság kirobbanása óta a zöld növekedés iránt tanúsítanak. Azonban, mint minden új politikai jelenség esetében, az új zöld hullám esetében is szükség van egy adag egészséges szkepticizmusra. Az embernek nagyon olyan érzése van, hogy ez inkább az idejélmúlt nehézipar támogatásához teremt alibit, és nem arról van szó, hogy valóban éghajlat-változási politikát akarnánk folytatni. Ha igazából egy kicsit szemtelenség lenne, akkor azt is mondhatnák, hogy ez a régimódi protekcionista iparpolitika újbóli bevezetésére tett kísérlet, amelynek keretében az EU nagy országai, amelyek gazdasága a gépjárműipartól függ, arra kapnak engedélyt, hogy állami támogatást nyújthassanak. Én azonban nem vagyok ennyire szemtelen! Ezért üdvözlöm az új zöld irányvonalat, és azt szeretném mondani, hogy egy igazán előrelátó jövőképre van szükségünk. Arra kellene összpontosítanunk, hogy Európa gépjárműiparát a megújuló energiákkal meghajtott, elektromos gépjárművekre állítsuk át. Európában, a CO₂-kibocsátás egyötöde a közlekedési ágazatból származik. Ha az erőfeszítéseinket erre a területre összpontosítjuk, akkor valóban képesek leszünk tenni valamit a CO₂-kibocsátással és a zaj- és porkibocsátás csökkentésével kapcsolatban.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök úr, miközben összességében támogatom a célkitűzéseket, különös tekintettel a klímatervre, azaz arra a célkitűzésére, hogy csökkentsük a CO₂-kibocsátást és az Európai Unió kívülről érkező energiaimporttól való függőséget, meggyőződésem, hogy reálisabbnak kell lennünk az előterjesztett konkrét célkitűzések tekintetében. A megújuló energiaforrások részarányának meghatározásánál a legfontosabb normát a tagállamok bruttó nemzeti terméke jelenti és nem az, hogy milyen természetes potenciállal rendelkeznek e megújuló energiák előállításához.

Flandria, az Európai Unió jövőbeni tagállama e tekintetben hátrányos helyzetben van. Mivel nagyon rövid a partvonal, nem rendelkezik a tároló tartályokhoz szükséges lehetőséggel, kevés a napsütés, kevés a nyílt terület és így tovább, teljes rejtély hogy hogyan lehet 2020-ig a megújuló energiaforrások részarányát alig 2%-ról 13%-ra növelni. Így a klímaterv megvalósításának módja rendkívül kemény diót jelent mind a flamand ipar, mind pedig a flamand fogyasztók számára, akiknek például magasabb villanyszámlákkal is szembe kell majd nézniük.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr! Egyetértek azzal a véleménnyel, hogy a politikusok a rövid távú következmények miatt mindenütt félnek a hosszú távú döntésektől. Ahogy David Puttnam a közelmúltban Dublinban mondta, a hatalmon lévő politikai erő természeténél fogva konzervatív és tart a hirtelen változásoktól helyi, regionális és nemzeti szinten egyaránt – és hozzátenném, hogy európai szinten is.

Az éghajlatváltozásról szóló jogszabályok esetében azonban nincs választásunk. Politikusként tartozunk azzal a közösségeinknek, minden közösségnek, a jövő közösségeinek, hogy itt és most kiálljunk a véleményünk mellett.

A tudományos ismeretek adottak. Tudjuk, hogy mit kell tennünk: már egy éve, hogy a Bizottság elfogadta a klíma- és energiacsomagot, és már sok munkát elvégzett. A francia elnökség prioritásként kezelte, és közösen, keményen dolgozunk azon, hogy az év végére egy jó megállapodás jöjjön létre; ami valaha még csak lehetségesnek tűnt, most már valószínűnek látszik.

Mivel az elmúlt években számos hasztalan éghajlat-változási konferenciának voltam közvetlen szemtanúja, mindig is hittem annak szükségességében, hogy Európának kell vezető szerepet játszania e folyamatnak az előmozdításában, mint ahogy azt Baliban is tettük, továbbá a Koppenhágában megrendezésre kerülő, a klímaváltozással foglalkozó 15. ENSZ-konferencia (COP 15) esetében is időben kell lépnünk.

De figyelmeztetem Önöket: nem fogunk akármilyen megállapodást „aláírni”. Ezt nagyon világossá tettem a francia elnökség számára és egyetértés van arról, hogy az Európai Parlamentet nem fogják kész tények elé állítani. A Parlament nem fogja hagyni, hogy az állam- és kormányfők legyenek az „aláírók”. Biztosak lehetnek efelől. Mindenféle aláírásra csak a francia elnökség és az Európai Parlament közötti következő háromoldalú egyeztetésen kerülhet sor.

Ugyanakkor szeretném hozzátenni – és kérem Borloo miniszter urat, hogy közvetítse ezt és tegye nagyon világossá Sarkozy elnök úr számára –, hogy az árverésből származó bevételek tekintélyes százalékát a fejlődő országokban végbemenő alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás enyhítésére kell előirányoznunk, mert bőkezű finanszírozás nélküli jogszabályokkal nem lehet egy globális megállapodást tető alá hozni. Efelől biztosak lehetnek.

Igen, a súlyos világméretű gazdasági recesszió és pénzügyi válsággal kapcsolatos, 2012 utáni csomagunkról folytatott megbeszéléseinken és vitáinkon minden olyan mélyreható irányításra, vállalkozói hajlamra és tudományos innovációra szükségünk lesz, amit csak fel tudunk sorakoztatni. Beruházások, munkahelyek, fizetések, fogyasztás és a bolygónk megmentése – ezek mind egyenértékű dolgok –, és a saját képességünkön fog múlni, hogy a szén-dioxidot kiontó fosszilis tüzelőanyagokról áttérjünk a fenntarthatóbb energiaforrásokra, és hogy rá tudjuk venni kollégáinkat a világ minden részéről, hogy üljenek le velünk az ENSZ asztalánál.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Elnök úr! Ritkán fordul elő, hogy az Európai Parlament olyan témákkal foglalkozzon, amelyeknek olyan messzemenő hatása van Európa népeire, mint az energia- és klímacsomagnak. Ahelyett azonban, hogy ezt a témát átlátható módon kezelnék, minden erőfeszítést megtesznek annak érdekében, hogy ehhez a létfontosságú csomaghoz – a Parlament szokásos demokratikus eljárásainak megkerülésével – biztosítsák a támogatást.

Természetesen az illetékes szaktbizottságok elmondhatták a véleményüket, de ez a Parlament sohasem volt képes úgy állást foglalni, hogy sérült volna az egyes képviselőknek a Bizottság javaslatainak módosításához való joga. Miközben megállapodtak a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság

és az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság közötti megerősített együttműködésben, mindössze csak az egyik szakbizottságban tartott szavazást vették figyelembe a nem hivatalos háromoldalú egyeztetés keretében zajló tárgyalásokon. Tényleg rá kell mutatnom arra, hogy ez a szavazás nem feltétlenül tükrözi a Parlament többségi véleményét?

Ezen túlmenően, az illetékes bizottságok által elfogadott álláspontok rendszerint csak angolul állnak rendelkezésre, ami több képviselő számára nem teszi lehetővé, hogy ténylegesen megértse a javasolt intézkedések jelentőségét. A demokráciának ezt a semmibe vételét Európának az a kívánsága is igazolta, hogy jó példát akar mutatni a világ többi országának a poznaí konferencián. Az az igazság, hogy ennek a konferenciának már rég vége lesz mire az állam- és kormányfők megállapodásra jutnak. Borloo úrnak igaza van, amikor az állam- és kormányfői szintű megállapodás szükségességét hangsúlyozza, de nem tekinthetünk el az Európa népei által közvetlenül megválasztott képviselők hozzájárulásától sem.

Ennek ellenére a Parlamentet fel fogják szólítani arra, hogy támogassa az Európai Tanács következő ülésén az elnökség által megtárgyalt kompromisszumokat, ami stílusgyakorlattá alacsonyítja a Szerződésekben lefektetett együtdöntési eljárást. Ez elfogadhatatlan. Megállapodást akarok, de nem akármilyen megállapodást. Demokratikus átláthatósággal elért megállapodást akarok. Remélem, hogy 2009-ben, Koppenhágában, egy átfogó megállapodást fogok látni, de az európai erőfeszítések kiigazítása ennek az átfogó megállapodásnak a keretei között nem történhet komitológiai eljárással, ahogyan azt a Bizottság javasolja, és ahogy azt különösen a Zöldek/az Európai Szabad Szövetséghez tartozó képviselőtársaim akarják. Egy ambiciózus klímapolitikáról elnök úr, nem lehet zárt ajtók mögött, a polgárok tudta nélkül dönteni.

Lena Ek (ALDE). - (SV) Elnök úr, közeledünk az éghajlatváltozásról – az EU-klímacsomagról – szóló tárgyalások végéhez, és a francia elnökség felelőssége, hogy időre elkészüljünk. Az Európai Parlament álláspontja már szeptemberben világos volt. Nem fogunk egy felhígított javaslatot elfogadni. Az együtdöntési eljárás mindenkire vonatkozik, beleértve Lengyelországot is.

Tárgyaljuk az energiacsomagot is. Az energiacsomag rendkívül fontos az átláthatóság és a működőképes piac számára. Ugyanakkor foglalkozni szeretnék bizonyos részeivel, amelyek a kibocsátási jogok kereskedelmét érintik. Először is a szennyezőnek kell fizetnie. Ezért az árveréssel kapcsolatban nem lehet szó kompromisszumról, és teljes örültség lenne mindent ingyen odaadni. Másodszor, ha az intézkedések Európán kívülré kényszerítik a vállalkozásokat a szén-dioxid-kihelyezésen keresztül, akkor természetesen kompenzálni kell őket. Egy nemzetközi szintű egyezmény azonban minimalizálja ezt a kockázatot. Ezért nem szabad túlságosan elhamarkodottnak lennünk és áldozatokat kijelölnünk még a koppenhágai klímakonferencia előtt. Szeretnék rámutatni arra, hogy léteznek a kis- és középvállalkozásokra és a kapcsolt hő- és villamosenergiára vonatkozó szabályok, amelyek nagyon fontosak az ipar számára.

Az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedésekből származó pénzt is az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedésekbe kell fektetni. Következésképpen a bevételeket meghatározott célokra kell elkülöníteni. A szegény országok aggódnak. Ezekben az országokban pénzre van szükség az éghajlatváltozás enyhítésére és a segélyekre; mi 27-en vagyunk, és ők 77-en vannak.

Végezetül szeretném emlékeztetni a francia elnökséget arra, amit egyszer de Gaulle tábornok mondott, hogy a politikában nem a szándék, hanem sokkal inkább az eredmény számít. Most még van 24 óránk a Parlamentben, és ott van a kibocsátási jogok kereskedelméről szóló háromoldalú egyeztetés arra, hogy lépünk.

Satu Hassi (Verts/ALE). - Elnök úr, most beszélek először angolul ezen a plenáris ülésen annak reményében, hogy a francia elnökség figyelni fog rám. Sajnos az erőfeszítések megosztására a Tanács által javasolt jelenlegi modell azt jelentené, hogy az Európai Unió a kibocsátást a tiszta fejlesztési mechanizmus, illetve a közös végrehajtás révén főként az EU-n kívül csökkentené. Ez azt jelentené, hogy a kibocsátáscsökkentés közel 70%-át máshova vinnénk el, elsősorban a fejlődő országokba. Ez teljes egészében aláásná a klímapolitikánk hitelességét. Az ellentételezésre a Parlament maximum 50%-os korlátot engedélyezhet, ami biztosítaná, hogy a kibocsátáscsökkentésünk többségére itthon kerüljön sor.

Ez az 50%-os korlát, a kiotói tárgyalások hosszú éveit során, mindig is az EU klímapolitikájának sarokköve volt. A Tanács által javasolt, a tiszta fejlesztési mechanizmusra vonatkozó magas kvóta 180 fokos fordulatot jelentene az EU klímapolitikájában. Ez túlságosan könnyű érvet szolgáltatna mindazok számára, akik kisebbiteni vagy befektíteni akarják az EU klímapolitikáját.

Az IPCC szerint az iparosodott országoknak jelenlegi szintjükhöz képest 25%-tól 40%-ig, a fejlődő országoknak pedig 15% és 30% között kell a hazai kibocsátásukat csökkenteni. Nem lehet kétszeresen

elszámolni a kibocsátáscsökkentést. Amennyiben ellentételezni akarjuk a kibocsátáscsökkentésünk többségét, akkor tulajdonképpen többet követelünk a fejlődő országoktól, mint önmagunktól. Nagyon nehéz belátni, hogy ez hogyan segíthetné a nemzetközi tárgyalásokat, és igazán remélem, hogy a francia elnökség megérti a nemzetközi klímapolitikának ezt az alapvető szempontját.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Elnök úr, most már gyakorlatilag mindent elmondtunk az energetikai és a klímaváltozásról. Tudjuk, hogy változik az éghajlat, de azt is tudjuk, hogy a múltban egy sokkal jelentősebb globális felmelegedés ment végbe. Tudjuk, hogy a természetes környezetben a szén-dioxid-kibocsátásra jórészt emberi beavatkozás nélkül kerül sor. Az embernek a szén-dioxid-kibocsátáshoz való hozzájárulása csak 4% körül mozog. A CO₂ legfőbb forrását az óceánok jelentik, amelyek 50-szer több szén-dioxidot tartalmaznak, mint a légkör.

Az egyes országok eltérő mennyiségű szén-dioxidot bocsátanak ki. Nagy mennyiségeket bocsátanak ki a fejlődő országok, mint például Kína és India. Amennyiben ezek nem csökkentik kibocsátásukat, Európa egyedül nem lesz képes a probléma megoldására. A problémát az sem fogja megoldani, ha korlátozásokat vezetünk be a jelentős szén-dioxid-kibocsátási szinttel rendelkező országokra. A Lengyelországhoz hasonló gazdaságok még hosszú ideig szénből származó energiára és bioüzemanyagra fognak támaszkodni. Ezek az energiaforrások jelentik továbbra is gazdaságuk fő hajtóerejét.

A CO₂-kibocsátásnak a javasolt feltételek alapján elvárt, 2020-ig történő 20%-os csökkentése tönkre fogja tenni ezeket a gazdaságokat. Az a terv, hogy 2050-re 80%-kal csökkentsék a CO₂-kibocsátást, az energiagazdaság összeomlását fogja eredményezni nemcsak Lengyelországban, de sok más országban is, és kétségtelenül teljes gazdasági katasztrófához fog vezetni.

Ezért a probléma alaposabb tanulmányozására és óvintézkedésekre van szükségünk. A megoldáshoz biztos, hogy nem fogunk közelebb kerülni azáltal, ha kétoldalú megbeszélések folynak Oroszország és Németország között a többi tagállam mellőzésével. Ez egy olyan kérdés, amit közösen kell megvitatnunk, és amire közös megoldást kell találnunk. Remélem, hogy a poznanai és az azt követő koppenhágai találkozón egy mindannyiunk számára előnyös megállapodás és megoldás fog születni.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! A poznanai és az egy év múlva tartandó koppenhágai megbeszéléseknek sikerrel kell zárulnia. Nincs már több idő okoskodásra, vagy bármilyen egyéb időhúzásra. Éppen tegnapelőtt, az Európai Parlament kimagasló többséggel, szinte egyhangúlag a firenzei jelentés mellett szavazott, ambiciózus célkitűzéseket, megfelelő finanszírozást és közvetlen intézkedéseket követelve, de a Tanácson és Bizottságon belüli korrumpált szövetség megpróbálja keresztülhúzni és aláásni ezt az erőfeszítést.

Elfogadhatatlan, hogy a Tanács aláássa a Parlament szerepét csak azért, hogy Berlusconi úr és az Európai Unió néhány új tagjának a kedvében járjon. Az európai polgárok érdekének, és az Európai Unió történelmi érdekének kell az első helyen állnia. Az Európai Uniónak továbbra is vezető szerepet kell játszania ebben a törekvésben, és meg kell akadályoznia, hogy az Európai Parlament hozzájárulási szándéka veszélybe kerüljön.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Elnök úr! Amennyiben az energia- és klímacsomagban szereplő drasztikus intézkedéseket rákényszerítjük az Európai Unió tagállamaira, amelyek mindössze 15%-át adják a globális szén-dioxid-kibocsátásnak, akkor az nemcsak Lengyelországra, de Európára és az egész világra is káros hatással lesz.

Miközben a régi uniós tagállamok megközelítőleg 3%-kal csökkentették a szén-dioxid-kibocsátásukat, Lengyelországban az ipari szerkezetátalakítás és a modernizációs folyamat következtében megközelítőleg 30%-kal csökkent a kibocsátás. Ennek ellenére az Európai Unió további csökkentéseket követel, amelyek a szolidaritást és a tehermegosztást hivatottak képviselni, de amelyek biztos, hogy az iparunk összeomlásához és a költségek óriási növekedéséhez fognak vezetni.

Ezen túlmenően, ellenezzük a közelmúltban bevezetett CET-irányelvet. Ez lehetetlenné teszi Lengyelország számára a geotermikus energia alkalmazását és annak a célkitűzésnek a megvalósítását, hogy a megújuló energiaforrások részaránya elérje a 20%-ot. Éppen ellenkezőleg, ez egy környezeti katasztrófának lehet a kiváltó oka a környezetvédelem biztosítása helyett. A szén-dioxidnak a föld kőzeteiből való felszabadítása az élőlények halálához, valamint tektonikus mozgásokhoz és földrengésekhez vezethet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr! Európa a globális átlagnál gyorsabb ütemben melegszik. Egy évtized alatt, ahogy azt Ön is tudja, a természeti katasztrófák által okozott károk kétszeresére, évi közel 14 milliárdra nőttek. Ezért kell a következő lépéseinket nagyon alaposan végiggondolnunk. Pontosan ez az, ahol még mindig problémánk van.

Ha most fontolóra vesszük a kibocsátáskereskedelem alóli mentességet, akkor nem szabad arról megfeledkezni, hogy az energetikai vállalkozások szégyentelenül felszámították a fogyasztóknak az ingyenes tanúsítványt, csak hogy még több haszonra tegyenek szert. Nem engedhető meg, hogy ez még egyszer előforduljon. Nincs szükségünk a zöld üzemanyaggal kapcsolatos fiaskóhoz hasonló, további meggondolatlan, elsietett lépésekre sem. Az elektromos járművek állítólagos zero kibocsátásának semmi értelme sincs, ha az energia szénerőművekből jön.

Véleményem szerint azonban ilyen körülmények között elég nevetséges az atomenergiát környezetbarátként dicsőíteni. Amennyiben azokat a milliárdokat, amiket éves szinten elfüstölünk, megújuló energiákra fordítanánk, akkor talán egyáltalán nem lenne többé energiaproblémánk és valóban fontos lépést jelentene a CO₂-csökkentése szempontjából.

Ezzel összefüggésben továbbá nem szabad megfeledkezni arról, hogy hosszú távon ösztönöznünk kell a tömegközlekedés és a vasúti áruszállítás támogatását.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Köszönöm, elnök úr. Mindannyian elkötelezték magukat, hogy megállítsuk az éghajlatváltozást, hogy megakadályozzuk az emberiséget fenyegető globális környezeti katasztrófát. Természetesen azt is tudjuk, hogy ennek komoly költségei vannak, amelyet nekünk állampolgároknak kell így vagy úgy előbb vagy utóbb megfizetnünk.

Tudjuk azt is, hogy minél később cselekszünk, annál nagyobb lesz a kár, annál visszafordíthatatlanabbak lesznek a folyamatok, annál többet kell fizetnünk. A kérdés az, hogy egyfelől elég bátrak vagyunk-e elsőnek cselekedni és meghozni a szükséges áldozatokat, másfelől, hogy miképp osztjuk el a különböző társadalmi és gazdasági szereplők között a terheket.

Az előttünk lévő jogszabálysomag azt mutatja, hogy az Unió elkötelezett a cselekvés tekintetében, másrésztől azt is mutatja, hogy sajnálatos módon részrehajló, következetlen és kettős mércét alkalmazó a végrehajtás tekintetében. Egyes tagországoknak megengedi, hogy többet bocsássonak ki 2020-ban, mint amit Kiotóban 2010-re megígérték. Míg másokat, a korábban jól teljesítőket nem ösztönzik kellőképp.

Miért nézzük el azt, hogy egyes tagországok fittyet hánynak ígéreteikre, míg mások hatalmas áldozatokat vállalnak. Az sem érthető, hogy miért kell kétszer annyit csökkentenie a cementiparnak, mint a hulladékiparnak vagy a közlekedésnek. Nem az a bátor kormány, miniszter úr, aki meg meri keményen büntetni a cégeket, az a bátor, aki magával szemben is hasonló szigorral jár el. Nem az a bölcs kormány, amelyik CDM formájában külföldre viszi az állampolgárai pénzét, hanem amelyik otthon, az EU-n belül fekteti be, csökkentve az energiafüggőségünk létrehozva új, piacképes, tiszta technológiákat.

A jelenlegi globális gazdasági recesszió nem ok a nem cselekvésre, éppen ellenkezőleg, egy lehetőség a kitörésre. Európa történelmi felelőssége és lehetősége is egyben ebben a harmadik ipari forradalomban való úttörő szerep vállalása. Köszönöm szépen a figyelmet.

Guido Sacconi (PSE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak, elsősorban képviselőcsoportom elnökének, Schulz úrnak, aki helyesen emelte ki a múlt hétfőn elért eredményt, azaz hogy megállapodás született a gépjárművek CO₂-kibocsátásának csökkentésére vonatkozó követelményeket meghatározó rendeletről.

El szeretném mondani, hogy miért – szándékosan és egyetértésben a francia elnökséggel, amely csodálatos munkát végzett (barátilag akartam elmondani) –, szóval hogy miért gyorsítottam fel ennek a megállapodásnak a megvalósítását, hogy úgy mondjam, miért léptem rá a gázra. Ennek két oka volt: az első, hogy a csomag szempontjából fontosnak tartottam, hogy legalább egy kérdésben legyen előrelépés, hogy megmutassuk, hogy valóban lehetséges – nehéz ugyan de lehetséges – a különböző követelmények összeegyeztetése: a környezetvédelem és az éghajlat elleni küzdelem egyrésztől, a versenyképesség gazdasági dimenziója és a szociális kérdések, valamint a foglalkoztatottság másrésztől. Tisztában vagyunk a gépjárműiparban tapasztalható jelenlegi válság mértékével, és azzal, hogy ha most ezt meg tesszük, annak rendkívül fontos jelzésértéke van.

Ugyanakkor egy másik ok miatt is ráléptem a gázra. Úgy gondoltam, hogy sokkal jobb lenne még az Európai Tanács jövő heti ülése előtt lezárni ezt a dokumentumot, hogy – nyersen fogalmazva – senki se üthesse bele az orrát. Egyetlen állam- vagy kormányfő se tudja rátenni a kezét erre a rendeletre. Azokhoz a képviselőtársaimhoz szólok, akik Davis úrhoz hasonlóan bíralták ezt a megállapodást, de nem ismerték fel, hogy jobb lett volna, ha a többi dokumentumot is – mint amilyen Davis úré, ahol minden feltétel adott ahhoz, hogy egy megállapodás születessen – már lezártuk volna. Szeretnék mondani valamit Önnek Borloo úr,

ha még kaphatnék egy percet: nekünk nem sikerül mindig egyhangú döntést hoznunk itt, ezért kérem, hogy ne engedje meg, hogy még egyszer a tegnapihoz hasonló helyzet alakuljon ki a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatban, amelynek során egy ország, sajnos pont az én hazám, megvétózta a javaslatot, aminek következtében lehetetlenné vált a megállapodás.

Johannes Lebech (ALDE). - (DA) Elnök úr, nagyon érdekes volt részt venni klímacsomagról folytatott vitában, először a szakbizottságon belül, majd pedig a háromoldalú egyeztetéseken, ahol mint az erőfeszítések megosztásáról szóló irányelv árnyékelőadója veszek részt. Mi itt a Parlamentben nagy hajlandóságot mutattunk arra, hogy sikerüljön kompromisszumokra jutni, és olyan elképzelésekkel álltunk elő, amelyek javíthatnak a Bizottság javaslatain, mert mindannyian tudatában vagyunk annak, hogy ha azt akarjuk, hogy a kiotói egyezménynek komoly utóhatásai legyenek, akkor egy ambiciózus javaslattal kell előállnunk, amikor majd Koppenhágában találkozunk.

Most a Tanácsra várunk. Szeretnék néhány kulcsfontosságú problémát megvilágítani. Fontos, hogy a Tanács megértse azt, hogy ha a tagállamok rugalmasságot akarnak, akkor garantálni kell a célok megvalósulását beszámolók formájában, annak meghatározásával együtt, hogy milyen következményekkel jár az, ha a célok nem teljesülnek. Az üres ígéretek nem fogják lefedezni a globális felmelegedést. Azt is világossá kell tenni, hogy nem vásárolhatjuk meg egyszerűen a teljes csökkentésünket az EU-n kívülről. Az erőfeszítéseink nagy részének Európán belül kell megvalósulnia. Minden más megoldás komolytalan és hiteltelen, ha tényleg el akarunk érni egy nemzetközi klímamegállapodást, mivel az ilyen magatartás úgy is értelmezhető, hogy mi már elvégeztük a mi feladatunkat, és már semmi többet nem tudunk tenni. Hasonlóképpen, ösztönöznünk kell az energiatechnológia modernizálását Európában és ezzel a csomaggal biztosítanunk kell az előrehaladást egy olyan jövő irányába, ahol az energiafelhasználásunkat a CO₂-semleges energiaformákra alapozzuk. A múlt év során az Európai Unió állam- és kormányfői ígéretet tettek arra, hogy vezető szerepet fognak játszani az éghajlat területén – ez pedig elkötelezettséget jelent. A Parlament készen áll. Most a Tanácsnak kell azon szándékáról tanúbizonyságot adnia, hogy eredményeket érjen el, hogy aztán majd közösen tudjunk örülni a klímacsomagnak, ami a legjobb karácsonyi ajándék lesz idén.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Caroline Lucas (Verts/ALE). - Elnök úr! Osztom mindazok dühét és ingerültségét, akik jogosan bírálják azokat az embereket itt a Parlamentben és a Tanácsban, akik megpróbálják lerombolni egy ambiciózus klíma- és energiacsomag iránti elkötelezettségünket.

Az EU most a saját 30%-os kötelezettségvállalását kérdőjelezi meg, és megpróbálja ellentételezni a saját maga által kitűzött csökkentésre vonatkozó erőfeszítést, félresöpörve a villamosenergia-ágazat és szinte az összes többi iparágazat árverési igényét, olyan gépjármű-hatékonysági szabványokat határoz meg, amelyek a jelenlegieknél rosszabbak, és bűnös módon nem biztosítja a pénzügyi támogatásokat a fejlődő országokkal való szolidaritáshoz. Mindez azt jelenti, hogy az EU klímacsomagja egyre üresebbnek tűnik, és Európa politikusainak nem fogják megbocsátani ezt a politikai vezetés részéről elkövetett óriási mulasztást.

Szeretnék megkérdőjelezni egy véleményt, amit ma többször is megismételtek. Nem kell választanunk a gazdasági válság kezelése és a klímaválság kezelése között. A pénzügyi válságot egy lehetőségként kell felhasználnunk arra, hogy teljesen újraformáljuk a gazdaságunk szemléletét és irányát, hogy egy valóban fenntartható gazdaságot hozzunk létre, amely tényleges környezeti és gazdasági előnyökkel fog járni. Ez egy kritikus próbája magának az egész uniós projektnek, és nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy ezt elbukjuk.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Elnök úr! A mai eszmecsere az energiáról és környezetvédelemről folyik. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának az éghajlatváltozásra gyakorolt hatása valós, jöllehet a többi tényezőt jelenleg alábecsüljük.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy ebben az ügyben hozott minden intézkedésnek globális méretűnek kell lennie. Ellenkező esetben mi lesz a drasztikus kibocsátáskorlátozásunk eredménye, ha a többi ország nem ugyanígy jár el? Egyszerűen ahhoz fog vezetni, hogy az európai termékek versenyképtelenné válnak, és a piacainkon azok lesznek erőfölényben, akik nem vezettek be ilyen korlátozásokat.

Figyelembe kell vennünk olyan országokat is mint Lengyelország, amelyek villamosenergia-termelő ágazata jelentős mértékben szénalapú. Helyénvaló lenne elismerni azt az óriási haladást, amit ezek az országok a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése terén a közelmúltban értek.

Az energia- és klímacsomagnak ezért hát ésszerűnek kell lennie és ezzel egy időben meg kell felelnie a szolidaritás szellemének. Innovatívnak kell lennie, és támogatnia kell a gazdaságot és a környezetet, miközben biztonságot biztosít és a jövőbe tekint, ami különösen fontos most, e súlyos gazdasági visszaesés időszakában.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - (SV) Elnök úr! 2007 márciusában az EU állam- és kormányfői ígéretet tettek arra, hogy 2020-ig 20%-kal fogják csökkenteni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Ez a kötelezettségvállalás önmagában nem elegendő ahhoz, hogy megállítsuk a felmelegedést a bűvös 2 °C-os határnál, amit a kutatások alapján szükségesnek tartunk. Ennek ellenére, ez egy ígéret volt a polgáraink felé, és egy lépés a helyes irányba. Ezért nagy aggodalommal látom most, hogy e cél megvalósításának eszköze, a klímacsomag, minden egyes eltelt nappal egyre használhatatlanabbá válik.

Múlt hétfőn informális megállapodás jött létre a francia elnökség és a Parlament nagy képviselőcsoportjai között arról, hogyan fogjuk csökkenteni a gépjárművek szén-dioxid-kibocsátását. Az eredmény rendkívül könnyen összegezhető: a gépjárműiparban minden marad a régiben. Teljesen érthetetlen! Még egészen régen, 1995-ben a Bizottság azt javasolta, hogy a szén-dioxid-kibocsátást 120 grammra korlátozzák. Most, 13 évvel később, a célt megint egy későbbi időpontra halasztották. Ez az előírásoknak megfelelő gépkocsik fokozatos bevezetésében és a kevésbé hatékony pénzügyi szankciókban megmutatkozó joghézagok eredménye.

Elegem van abból is, hogy a pénzügyi válságot kifogásként használják arra, hogy ne vállaljanak felelősséget az éghajlatváltozásra gyakorolt hatásért. A gépjárműiparnak több mint egy évtized állt rendelkezésére, hogy áttérjen a zöldebb technológiára. Ez nem a pénzügyi válság eredménye; sokkal inkább a folyamatos túlermelésnek és annak a következménye, hogy a gépjárműipar nem hajtotta végre a változtatásokat.

A kibocsátáskereskedelemről folytatott tárgyalások is végső szakaszukba léptek. Ezek sem tűnnek kedvezőnek az éghajlatváltozás szempontjából. Tipikus példa erre a tiszta fejlesztési mechanizmussal kapcsolatos projektek. Természetesen támogatnunk kell az éghajlatváltozással kapcsolatos projekteket a fejlődő országokban, de ezt a mi saját kibocsátás-csökkentésünkön felül, nem pedig azok helyett kell megtenni.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Elnök úr! A nemes környezetvédelmi célok ürügyén a leggazdagabb államok és vállalkozások egy olyan klímacsomagot erőltetnek át, amely a kevésbé jómódú európai tagállamokat fogja hátrányosan érinteni. A világválsággal összefüggésben támadást intéztek több ország, ideértve Lengyelországot bányászata és a villamosenergia-termelése ellen, veszélyeztetve a gazdasági növekedést és tömeges elbocsátásokat okozva. Én is támogatom a szén-dioxid-kibocsátás csökkentését Európában és a világon, de nem bármi áron.

Nem zárhatjuk be máról holnapra a szénerőműveket vagy a szénbányákat. Még nincs késő ahhoz, hogy egy minden állam számára elfogadható, bölcs kompromisszumot dolgozzunk ki. De csak abban az esetben lesz lehetőség egy ilyen kompromisszumra, ha a nemzeti gazdaságok sajátos jellemzőit is figyelembe vesszük. Ellenkező esetben egy *diktátummal* és igazságtalan helyzettel fogunk szembesülni, de ehhez nem szabad hozzájárulnunk.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). - (DE) Elnök úr! A szén-dioxid elkülönítése és tárolása csak egy kis fogaskerék a teljes klímacsomagban. De a kis fogaskereknek és kis kereknek is megvan a maguk jelentősége. Ezért olyan fontos, hogy mi és az Európai Unió megtisztítsuk az utat a demonstrációs projektek kidolgozása és létrehozása előtt, mert egy teljesen új iparágat, egy átmeneti technológiát lehet a CO₂-tárolására kidolgozni úgy, hogy a legfontosabb erőforrásításokat nem kell máshol minimalizálni.

Három fő demonstrációs projekt létezik a világon, amelynek más a célja, azaz az olaj- és gázkitermelés felgyorsítása. Nekünk azonban szükségünk van a saját demonstrációs erőműveinkre, mert felelősek vagyunk a bányákért, a technológiáért, de azért a szabályozási keretért is, amit a bányabezárásokat követő időszakban kell Európában működésbe hoznunk.

Problémáink vannak a finanszírozással, legálabb is ezt mondják. Nem gondolom, hogy ezek valós problémák lennének. Mi – és a szám helytálló – 1 800 milliárd eurót költöttünk a vállalkozásokra és bankokra, valamint a vállalkozásoknak nyújtott tőkeinjekciókra. 1 800 milliárd – és most nincs 10 vagy 5 milliárdunk arra, hogy új technológiákat próbáljuk ki, amelyeknek világszintű jelentősége lehetne.

Épp most érkeztem vissza Kínából. Itt most beszéltünk a CET-technológiákról, miközben Kína a jövőben, energiájának 60%-át szénből állítja elő. Dél-Afrikának, Amerikának, az USA-nak és Oroszországnak mind szüksége van ezekre a technológiákra, és mi Európában nem indítjuk be ezeket a technológiákat. Úgy gondolom, hogy nekünk és a Tanácsnak is arra kell törekednünk, hogy bármelyik lehetséges eszközön

keresztül pénzügyi forrásokat szerezzünk, legyen szó az ETS-ről vagy másról, hogy világviszonylatban úttörő munkát végezhessünk pontosan ebben a technológiában.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Elnök úr! Az éghajlatváltozás problémája jelenti az emberiség előtt álló egyik legnagyobb kihívást. Az Európai Unió egy ambiciózus programot dolgozott ki a szén-dioxid-kibocsátás 2020-ig történő 20%-os csökkentésére, az energiahatékonyság javítására és a megújuló forrásokból származó energiák részarányának növelésére.

Ezek a tervek megmutatják, hogy az Unió akarja a világot vezetni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, de az Európai Unió nem egy sziget, és nem tud egyedül cselekedni. Ha nem győzzük meg partnereinket világszerte arról, hogy ugyanilyen ambiciózus kiigazításokat hajtsanak végre, akkor jelentős erőfeszítéseink ellenére sem leszünk képesek a problémát kezelni.

A javasolt változtatásokat a leghatékonyabb módon kell kidolgozni, hogy minimalizáljuk azt, ami mindenképpen óriási költséget fog a gazdaság számára jelenteni és ennek következtében csökkenti majd az emberek terheit. A Bizottság javaslatának ezen keretek között történő értékelésekor két veszélyre kívánok rámutatni.

Először is, mivel az energiatermelő létesítményeknek árveréseken kell megvásárolniuk a szén-dioxid-kibocsátási engedélyüket, ez jelentős energiaár növekedéséhez fog vezetni, főleg azokban az országokban, ahol a szén játssza a vezető szerepet a villamosenergia-termelésben. Ezekben az országokban ennek negatív hatása lesz a háztartások pénzügyeire és a vállalkozások versenyképességére. A problémát a referenciaértékek meghatározása csak részben oldja meg. Ez a módszer a leghatékonyabb megoldásokat díjazza a saját tüzelőanyag-kategóriájukban, ami által lehetővé válik, hogy a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésének célkitűzése egy lényegesen alacsonyabb költség mellett valósuljon meg.

Másodszor, a kibocsátási jogokra vonatkozó most javasolt kiosztási rendszer jelentős mértékben a szén-dioxid-kihelyezés veszélyének kitett iparágaknak kedvez a hő- és áramfejlesztők kárára. Valójában ez a gazdagabb országokat hozza kiváltságos helyzetbe, ami nem tűnik tisztességes megoldásnak.

A kiosztási rendszert olyan módon kell kidolgozni, hogy a többiekhez képest a kevésbé gazdag országokat ne érje veszteség. Az tűnik a legmértányosabb rendszernek, ahol az árverésekből származó bevételek a bruttó hazai termék alapján kerülnek elosztásra.

Felszólítom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy találjon egy bölcs kompromisszumot arra vonatkozóan, hogy miközben e célok megvalósítására törekszünk, ne ássuk alá gazdaságaink versenyképességét és ne essen vissza az életszínvonal.

Fiona Hall (ALDE). - Elnök úr! Az előadó eltökéltségének köszönhetően hatalmas előrehaladást értünk el a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos tárgyalásainkon. Csalódást jelentett, hogy nem sikerült végleges megállapodásra jutnunk tegnap este, de a még kérdéses egyetlen záradék nem csak arról szól, hogy változatlan maradjon a 2020-ig 20%-os csökkentés megvalósítására irányuló célkitűzés; az európai parlamenti képviselők sokat és keményen dolgoztak annak biztosításán, hogy jogbiztonság legyen a rugalmassági mechanizmusokban, amelyeket a tagállamok arra használhatnak, hogy segítse őket a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos célkitűzéseik megvalósításában. A rugalmassági mechanizmus 2014-ben történő felülvizsgálatával fennáll annak veszélye, hogy semmissé teheti az eddig elvégzett jó munkát. Fennáll annak veszélye, hogy aláássa a megújuló energiaforrások nagyszabású fejlesztését és a zöld munkahelyeket, amelyek újjáéledést ígérnek az olyan európai térségek számára, mint amilyen a sajátom, Északkelet-Anglia. Ezért nem tudunk belemenni abba a megfogalmazásba, amelyhez kizárólag egy tagállam ragaszkodik.

Ugyanakkor sok pozitív eredményt értünk el a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvvel kapcsolatban. Sikerült egy erős szöveget kidolgoznunk a bioüzemanyagokra vonatkozóan, és ami rendkívül fontos, a közvetett földhasználat megváltoztatását – a Parlament kitartó kérésére – most már figyelembe fogják venni. Örülök annak, hogy a tagállamoktól elvárják, hogy energiahatékonyságra törekedjenek annak érdekében, hogy könnyebben tudják megvalósítani a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos célkitűzéseiket.

Ezen a ponton nagy figyelmet kell szentelnünk a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvnek – éppúgy, ahogy valójában az egész klímacsomagnak. Ennek a jogszabálynak az EU szempontjából sikeresen kell működnie, de egyben komoly ajánlatot is kell, hogy jelentsen a nemzetközi tárgyalások során.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr! Európa korábban is úttörő szerepet játszott és Koppenhágában is vezető szerepet kíván betölteni.

Természetesen a világ szeme ma rajtunk van, de az Obama-adminisztrációt is figyeli. Jogosan merül fel bennünk az a kérdés, hogy az amerikai elnök vajon jobb munkát végez-e, mivel még mindig elmaradunk a várakozásoktól ezen a területen. Elmaradunk a várakozásoktól a szennyező anyagokat illetően, és akkor, amikor végül az energia- és klímacsomag megtárgyalását a tagállamokra hagyjuk. Személy szerint én minden hitemet elveszítettem. Eredménytelenül kongatjuk a vészharangot már egy jó ideje. Az Atlanti-óceán túloldalán a világ legnagyobb kibocsátója bejelentette, hogy 2020-ig, a kibocsátásokat az 1990-es szintre fogja csökkenteni, más szóval 60%-kal fogja kibocsátását csökkenteni. Továbbá, kibocsátási egységeinek 100%-át akarja közvetlenül árverésen értékesíteni. Azt kérdezem Önöktől: hol van ebben a hiba? Természetesen, hátba veregetjük magunkat a jelentős erőfeszítéseinkért, még ha tényszerűen is tudjuk, hogy messze elmaradunk attól, amit az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport tudósai követelnek.

Az Egyesült Államokban a szakszervezetek támogatták az alacsony szén-dioxid-kibocsátásra való áttérést. Ennek igazán ösztönzőleg kellene hatnia gyártóinkra, akik azzal foglalkoznak, hogy a környezeti, pénzügyi és gazdasági válságot a munkaerő elbocsátására használják fel, miután a több éven keresztül képződött nyereség nem került újraelosztásra a munkavállalók között, és azt követően, hogy több éven keresztül tárgyalásokat folytattak a szennyezésről szóló önkéntes megállapodásokról, amelyek ugyanúgy kudarcot vallottak.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök úr! A legfőbb éghajlati változásokat a nap hőkibocsátása befolyásolja, ami bolygónk hőellátásának megközelítőleg 96%-át adja. A túlzott CO₂- és metánkibocsátás negatív hatást gyakorol a környezetre, ezért ezt csökkenteni kell.

Ahhoz hogy kikerüljünk ebből a patthelyzetből, olyan radikális műszaki és szervezeti intézkedéseket kell meghoznunk, amelyek felgyorsítják a megújuló energiaforrásokból történő villamosenergia-termelést, növelik a tiszta energiák előállítását, valamint felgyorsítják mindazon intézkedéseket, amelyek fokozzák az energiahatékonyságot és energiamegtakarítást.

Ez kétségtelenül megkívánja majd a kiadások szerkezeti átalakítását, az ilyen intézkedésekhez rendelt pénzeszközök mobilitásának biztosítását, de nem vezethet a villamosenergia-árak drasztikus növekedéséhez. Ez elfogadhatatlan lenne az európai társadalom vagy az európai ipar számára. Ezért a csomag jelenlegi változatát jelentős mértékben át kell dolgozni.

Martin Callanan (PPE-DE). - Elnök úr! Nagyon örülök annak, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy hozzászóljak ehhez a mai vitához. Én elsősorban a PPE-DE képviselőcsoport nevében vettem részt Sacconi úr a gépjárművek CO₂-kibocsátásáról szóló jelentésében és a háromoldalú egyeztetésen, és szeretném itt most elismeréssel illetni a munkáját, amellyel elősegítette, hogy megállapodás jöhessen létre erről a jogszabályról. Beszámolhatok arról, hogy a PPE-DE képviselőcsoport tegnap este megállapodott abban, hogy a plenáris szavazáson támogatni fogja a megállapodástervezetet.

A jogszabállyal kapcsolatban most már egyetértés van, ami biztosítja, hogy tisztább, zöldebb és hatékonyabb gépjárművek gyártására bátorítsuk a járműgyártókat, ami remélhetőleg fenntartható módon fog megvalósulni, és nem veszélyezteti a munkahelyeket és az iparon belüli fellendülést sem. Hall asszonyhoz hasonlóan én is Anglia északkeleti részét képviselem, és az én térségemben több ezer munkahely függ a gépjárműipartól; remélem, hogy ezek közül egyetlen egyet sem fog érinteni ez az új jogszabály.

Hadd mondjak néhány szót a folyamatról. Engem különösen az aggasztott, hogy a jogszabály kidolgozásának üteme sokszor indokolatlanul gyors volt mind a Tanács mind a Parlament esetében. Többször előfordult, hogy a 60 oldalas dokumentációt mindössze egy órával a hivatalos háromoldalú egyeztetés előtt kaptuk meg. Sőt, a hétfői legutolsó háromoldalú egyeztetésnél, a Bizottság néhány perccel a tárgyalások megkezdése előtt még technikai kiigazításokat nyújtott be a szöveggel kapcsolatban.

Nem hiszem, hogy ez lenne az eljárás helyes módja. Rossznak tartom, hogy sem a Tanácsban, sem a Parlamentben nem vizsgálták meg megfelelő alapossággal ezt a fontos jogszabályt. Úgy hallottam, hogy ugyanez a helyzet a többi dokumentációval kapcsolatban is. Igazán fontosnak tartom, hogy megfelelő alapossággal vizsgálják meg mindezen jogszabályokat, és hogy mindenki esélyt kapjon arra, hogy hozzájárulhasson a vitához. Mindent el kell követnünk annak érdekében, hogy jó legyen ez a nagyon fontos jogszabály, és ne legyenek benne hibák, amik csak utólag derülnek ki számunkra.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Engem ért az a megtiszteltetés, hogy a képviselőcsoport nevében én válaszolhattam a Barroso elnök úr által javasolt klímacsomagra. Akkor azt mondtam, hogy képviselőcsoportom részéről teljes szívből támogatom a klímapolitikával kapcsolatos célkitűzéseket. Még mindig támogatom azokat. Ezzel kapcsolatban nem változtathatjuk meg a véleményünket.

Ugyanakkor, már akkor utaltam a szén-dioxid-kihelyezés problémájára, és már akkor világos volt számomra, tisztelt biztos urak, hogy a Bizottság túl keveset tett ezen a területen. Most pedig van mit bepótolni.

Köszönöm az elnökségnek, hogy kétségtelenül megpróbál megoldásokat találni a parlamenti képviselőkkel közösen. Nem arról van szó, hogy lemondunk a célkitűzéseinkről, hanem arról, hogy a legújabb környezetvédelmi technológiákat használó iparágaknak is megfelelő kezdeti előnyt kívánunk nyújtani, és nem arra akarjuk ezeket az ágazatokat rávenni, hogy hagyják el az Európai Uniót a munkahelyeikkel és a környezetszennyezésükkel együtt.

A referenciarendszernek, amelyről már szó esett, szintén megfelelő formát kell adnunk. Itt arról is szó van, hogy lehetővé váljon a megbízható tervezés. Nincs sok értelme annak, hogy meghatározzuk most az elveket, majd évekre, egészen addig elhalasztjuk megvalósításukat, ameddig a Bizottság ki nem dolgozza a részleteket. A vállalkozásoknak megbízható tervezésre van szükségük ahhoz, hogy már most beruházhassanak.

Egy utolsó, nagyon fontos tényező: az emelésekből származó bevételeket környezetvédelmi célokra kell tulajdonképpen újra felhasználni, vagy a saját iparunkon belül, hogy korszerűsítéseket hajthasson végre és ezáltal képes legyen szembenézni az előtte álló környezetvédelmi kihívásokkal, vagy pedig az Európai Unión kívül. Nem tartom megengedhetőnek, hogy a pénzügyminiszterek eltűnhessenek ezzel a pénzzel. Ezt a környezetvédelemre kell felhasználni.

Holger Krahmer (ALDE). - (DE) Elnök úr! Az EU környezetvédelmi politikája most van tesztelés alatt. Európában összeomlóban van a gazdasági teljesítmény, és mi itt azt latolgatjuk, hogy hogyan tudnánk újabb akadályokat állítani az iparunk elé.

A kibocsátáskereskedelemnek valójában a kibocsátásokat kellene csökkentenie, de mindenekelőtt a költségeket fogja növelni. Ezzel megnő annak a veszélye, hogy exportálni fogják a munkahelyeket. Eközben a világ többi része nyugodtan figyel bennünket. Kínának csak ki kell várnia az alkalmas pillanatot, és akkor többé már nem Európában, hanem ott fogják az acélt előállítani.

Nem ok nélkül tüntetett 11 000 acélmunkás a héten Brüsszelben a munkahelyük megtartása érdekében. Nagyon üdvözlöm, amit Swoboda úr az imént mondott a referenciarendszerről, de a szociáldemokraták éleslátása nagyon megkésve érkezett.

Meggyőződésem, hogy roppant módon túlértékeljük a jelentőségünket, ha azt gondoljuk, hogy politikai eszközökkel jelentős mértékben képesek vagyunk befolyásolni a globális éghajlatváltozást. A XXI. században azok a társadalmak lesznek sikeresek, amelyek két kérdésre tudnak értelmesen válaszolni: honnan származik az energiánk, és hogyan tudjuk azt hatékonyan felhasználni? Egy CO₂-t elkerülő, kifejezetten drága és elméleti politika, mint amilyet jelenleg Európában működtetünk, nem fog sikerre vezetni.

Angelika Niebler (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, tisztelt biztos urak, képviselőtársaim! Úgy gondolom, hogy a klímavédelmi csomag jó úton halad. Ma a két percemet arra szeretném felhasználni, hogy a kibocsátáskereskedelemről szóljak, mert ez áll legközelebb a szívemhez.

Engedjék meg, hogy ezzel összefüggésben egy pillantást vessek az óceán másik oldalán található Egyesült Államokra. Mit csinálnak az amerikaiak? Barack Obama előterjesztette az „Új energiát Amerikának” programját. Amikor az ember elolvassa, akkor örül, mert az ebben megfogalmazott célok azonosak a mi céljainkkal. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése 2020-ig, a megújuló energiaforrások részarányának növelése, az energiafogyasztás csökkentése, a kőolajfogyasztás csökkentése, és az egymillió, árammal működő hibrid jármű 2015-ig történő bevezetése. Ezek mind olyan projektek és célok, amiket jól ismerünk, és amiket csak támogatni lehet.

Ugyanakkor a nagy kérdést az jelenti: hogyan fogják az amerikaiak mindezt megvalósítani? És itt van a nagy különbség ahhoz képest, amit mi itt Európában csinálunk. Az amerikaiak komoly beruházásokat hajtanak végre az iparban. Az amerikai kormány egy gazdaságélénkítő programot dolgoz ki, amelynek értéke 500 és 700 milliárd USD között van, és azt mondja, hogy ennek a pénznek a nagy részét a megújuló energiaforrások, és a zöld technológiák fejlesztésére fogja fordítani. Ha megnézzük az amerikaiak választási kiáltványának részleteit, akkor abban is az áll, hogy több milliárd támogatást fog az ipar kapni annak érdekében, hogy elérje a világpiaci szintet.

És mit csinálunk mi? Amikor megnézem a kibocsátáskereskedelmet, mi éves szinten 70 milliárd EUR adóval sújtjuk az iparunkat. 70 milliárd euró további adó az iparunk számára. Úgy gondolom, hogy indokolt az a kérdés, hogy hogyan tud versenyképes maradni a közösségi iparunk, és hogyan tudjuk megakadályozni a munkahelyek Európából való áthelyezését.

Csak olyan szabályozást tudok a klímavédelmi csomagban támogatni, amely garantálja, hogy nincs szén-dioxid-kihelyezés, és amely a közösségi iparunkat Európában tartja.

(Taps)

Atanas Paporizov (PSE). – (BG) Szeretném megjegyezni, hogy számomra és képviselőtársaim számára fontos, hogy eredményt tudjunk elérni a klíma és energiatárgyalásokon azért, hogy Európa vezető szerepet játszhasson a nemzetközi megállapodásról folytatott tárgyalásokon. Ugyanakkor szeretném sajnálatomat és csalódottságomat kifejezni amiatt, hogy a közép- és kelet-európai országok számára egyik legfontosabb kérdésben nem sikerült előrelépniük, nevezetesen, nem történt meg a jogos elismerése azon erőfeszítéseknek, amelyeket ezek az országok a Kiotói Jegyzőkönyv aláírása óta a napjainkig eltelt időszakban a kibocsátás csökkentése terén tettek. Úgy vélem, hogy megoldást kell találni arra a kártalanítási mechanizmus keretei között, hogy figyelembe vegyék azokat az erőfeszítéseket, amelyeket ezek az országok tettek, valamint a gazdasági fejlettségük szintjét, és azt, hogy ezekben az országokban a gazdaság szerkezetátalakítása az elmúlt években meglehetősen aktuális kérdés volt.

Örülök annak, hogy Borloot úr említést tett a jövő héten tartandó találkozóról, amely előrelépést hozhat ebben a kérdésben. Nagyon fontos, tekintettel a villamos-energia kereskedelmi kvótákra, hogy ez a folyamat figyelembe vegye, hogy a különböző országokban mennyire integrált ez az ágazat. Egyes országokban hosszú távú megállapodások vannak érvényben, ezért e kvóták fokozatos bevezetése jó megoldás lesz azokban az országokban, ahol a piac még nem integrálódott megfelelő mértékben a kibocsátáskereskedelmi rendszerbe. Nagyon örülök annak, hogy keresik a szén-dioxid-kibocsátás megoldását, és úgy vélem, hogy a Bizottságnak ezzel a kérdéssel kapcsolatban kiadott naprakész tájékoztatása hozzájárul majd ahhoz, hogy egy olyan megoldást sikerüljön találni, amely megvédi azon országok iparát, amelyek versenyhelyzetben vannak az Európai Unión kívüli szomszédos országokkal.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). - Elnök úr! Az EU-nak megvan a lehetősége, hogy globális vezető legyen az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, és ezt polgáraink is elvárják tőlünk. Ezért kulcsfontosságú, hogy a klímacsomaggal kapcsolatban első olvasatban sikerüljön megállapodásra jutnunk, nemcsak azért, hogy megfeleljünk ezen elvárásoknak, de azért is, hogy egységes állásponttal menjünk Koppenhágába. Szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak, akik fáradhatatlanul dolgoztak ennek megvalósításáért.

Fontos, hogy megtartsuk ambiciózus célkitűzéseinket, ugyanakkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a drámai hatást, amelyet a pénzügyi válság az európai ipar versenyképességére gyakorolt, és amelyre jelentős mértékben kihatott. Tekintettel erre az új gazdasági környezetre, még fontosabb figyelembe venni azt, hogy a tagállamokban mennyire különbözőek az ipari infrastruktúrák, és el kell ismerni, hogy némelyiküknek sikerült gyors és széles körű átszervezést és modernizációt megvalósítaniuk.

Ezért kell egyszerű és megfelelő rugalmasságot felajánlanunk a tagállamoknak és az iparágaknak ahhoz, hogy megvalósíthassák a CO₂-kibocsátás csökkentésére vonatkozó célkitűzéseiket.

Anders Wijkman (PPE-DE). - Elnök úr! Miközben mi arról beszélünk, hogy 2020-ig 20%-os vagy a legjobb esetben 30%-os legyen a csökkentés, egyre több tudós mondja nekünk, hogy ennél sokkal többet kell tennünk. E vélemények alapja az IPCC jelentéseket követően közzétett legújabb ismeretanyag, és az az üzenet, hogy az éghajlatváltozás gyorsabb és súlyosabb, mint ahogy azt a szakértők akár néhány évvel ezelőtt is gondolták.

A legriasztóbb új információ az éghajlatrendszerek, az óceánok és a szárazföldi ökoszisztemek közötti kölcsönhatásról szól. Az óceánok és a szárazföldi növényzet eddig leplezték a felmelegedést azáltal, hogy az emberi tevékenység által okozott kibocsátások több mint felét felszívták. Ezt a tároló kapacitást most veszélyezteti a globális felmelegedés, amit még tovább súlyosbít a legfontosabb ökoszisztémák túlzott kihasználása és rombolása, különösen az erdők vonatkozásában. Miközben a kibocsátásokat tudjuk ellenőrizni, a bolygórendszerünkkel kapcsolatos pozitív visszajelzések felett nem tudunk ellenőrzést gyakorolni. Ezért, véleményem szerint az erőfeszítésünk túlságosan csekély mértékű. Mindezek ellenére azonban döntenünk kell annak reményében, hogy a világ több részével együttműködésben, lépésről lépésre fokozni tudjuk majd erőfeszítéseinket.

Ami a csomagot illeti, aggodalommal tölt el, hogy megkérdőjelezi az árverést. Szükségünk van az árverésre ahhoz, hogy serkentsen az innovációt és növelje a fejlődő országokban történő zöld beruházásokhoz és az alkalmazkodáshoz alapvetően fontos támogatáshoz szükséges bevételeket. Aggódok a javasolt ellentételezési szint miatt is. Véleményem szerint ezzel egy későbbi időre halasztjuk a szükséges technológiai átalakulást a világ ránk eső részén.

Különösképpen érintett voltam a megújuló energiaforrásokról folytatott tárgyalásokban. A legnehezebb területet a fenntarthatósági kritérium jelentette. Itt tegnap este sikerült áttörést elérnünk a Tanáccsal arra vonatkozóan, hogy a bioüzemanyagok használatakor még ambiciózusabbak legyenek az üvegházhatásúgáz-megtakarítások, és hogy az életciklus-elemzésbe bekerüljenek a közvetett földhasználati hatások. Úgy gondolom, hogy ez felelősségről ad tanúbizonyságot.

Engedjék meg, hogy egy utolsó megjegyzést tegyek. Az éghajlatváltozás különbözik az összes többi általunk tárgyalt kérdéstől. Tárgyalhatunk például a költségvetések részletes szintjéről, de a természettel nem alkudozhatunk.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, ez a klíma- és energiacsomag, amelyről ma vitatkozunk, kompromisszumot jelent. Ez egy olyan kompromisszum, amely az iparág érdekei, a környezetvédelem és természetesen a foglalkoztatottság szükségessége, valamint összefüggésben a jelenlegi gazdasági válsággal, az egyre súlyosabb problémát jelentő európai munkahelyek megőrzése között alakult ki. A klíma- és energiacsomag egy kompromisszumot jelent az Európai Unió iparilag fejlett országai és Európa azon országai között is, ahol az ipar nem játszik olyan jelentős szerepet. Mint minden jó kompromisszum, ez is ésszerű engedményeket feltételez minden érintett fél részéről. Határozott véleményem, hogy sikerül egy minden tagállam számára megfelelő kompromisszumra jutnunk, legyen az régi vagy új, kicsi vagy nagy, iparilag fejlettebb vagy kevésbé fejlett iparilag, legyen az Európa nyugati vagy keleti, északi, déli vagy középső részén. Végső soron ez a gépjárművek CO₂-kibocsátásáról szóló rendeletjavaslatokkal és a megújuló energiaforrásokból származó energiáról szóló irányelvekkel kapcsolatos megállapodás eredménye.

Hölgyeim és uraim, az Európai Unió az élet több területén modellként szolgál a világ többi országa számára. Ez az energia- és klímapolitika területére is vonatkozik. Létfontosságú érdekünk, hogy a lehető leggyorsabban elfogadjuk a klíma- és energiacsomagot, és hogy az új amerikai kormány mellett jövőre vezető szerepet játsszunk Koppenhágában.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Elnök úr! A megújuló energiaforrások jobb felhasználása és a fenntartható fejlődés előmozdítása pozitív lépéseket jelent a térség számára. Nemcsak hogy kedvező hatással lesznek az éghajlatra, de új munkahelyeket is teremtenek majd, és javítani fogják az energiához való hozzáférést is. Azonban jobban figyelembe kell venni a régiók közötti különbségeket. Például az észak hideg éghajlatát és az erdőgazdálkodás kulcsfontosságú jelentőségét jobban meg kell jeleníteni a végső döntésekben. Szeretnék rámutatni arra is, hogy északon sok lecsapolt mocsár található, ahol az előállított fának és a fenntarthatóan kitermelt tűzegnél rendkívül fontos szerepe van az energiatermelésben. Remélem, hogy ezt is figyelembe fogják majd venni, amikor véglegesítik a döntéseket.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Elnök úr! Gratulálni szeretnék a francia elnökségnek azért a komoly figyelemért, amit az energia- és klímacsomagnak szentelt. Mindenekelőtt szeretném az elnökségnek megköszönni, hogy meghallgatta észrevételeinket, amelyeket mi, itt a Parlamentben folyamatosan hangoztattunk, de amelyeket nem kezeltek kellő komolysággal.

Képviselőtársaim! Az Európai Unió ez idáig a lehető legnehezebb körülményeket is képes volt kezelni. Most is egy ilyen nehéz pillanathoz érkezünk. Létfontosságú, hogy meghallgassuk egymást és nyitottak legyünk az ellenérvekkel szemben is. Mindig is sikerült ezt tennünk.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat arra, hogy megnyugtassam Turmes urat. Ami az én országomat illeti, mi teljesen készen állunk arra, hogy mielőbb elfogadjuk ezt a csomagot. A Parlament nagyon is tisztában van a javasolt módosításokkal. Ezek semmilyen módon sem veszélyeztetik a csomag fő célkitűzését, ami a kibocsátások csökkentése.

Feltétlenül szükségünk van a klímacsomagra, és minél előbb van rá szükségünk. Senki sem tudja ezt Lengyelországnál jobban. Felelősek vagyunk az éghajlat-változási egyezményekről folytatott tárgyalásokért, és tudatában vagyunk annak, hogy a csomag nélkül nem leszünk képesek a globális tárgyalásokon haladást elérni. Én egy olyan csomagra gondolok, amely az összes javasolt célkitűzést megvalósítaná, megismétlem, az összes célkitűzést 2020-ig, de amit az európai gazdaságaink könnyebben tudnának elfogadni.

Csak egy ilyen jellegű csomag tud modellként szolgálni mások számára, és mi egy ilyen csomagra gondolunk. Sőt mi több, csak egy erős gazdaság, amit semmilyen veszély sem fenyeget, lesz képes beruházni a környezetvédelembe. Ha meggyengítjük gazdaságainkat, akkor honnét lesznek pénzeszközök az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez? Ezért ilyen fontos ez a vita és ezért olyan fontos, hogy meghallgassuk egymás érveit.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Elnök úr! Szeretném hangsúlyozni azt, amit itt már sokan mások elmondtak, hogy most, amikor a tárgyalások alatt álló döntésekről beszélünk, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy ezek a döntések mindössze az állam- és kormányfők által 2007 márciusában meghozott döntések végrehajtását fogják eredményezni. Sőt, azt a törekvést tűzhetjük ki célul magunk elé, hogy végrehajtsuk a már meghozott döntéseket.

Ebben az értelemben rendkívül fontos, amit Dimas biztos úr a rugalmasság és a hatékony végrehajtás közötti kapcsolatról mondott. Intézkedésekre van szükségünk az Európai Unión belül, és szeretném támogatásomról biztosítani az előadót, Satu Hassi asszonyt, amikor azt mondja, hogy kötelességünk a döntéseket az Európai Unión belül meghozni. Csak ebben az esetben tudjuk biztosítani azt, amiről sokan beszélünk, hogy az ökoinnováció, valamint az új technológiákba és új fejlesztésekbe való beruházások révén győzzük le a gazdasági válságot. Amennyiben nem gondoskodunk arról, hogy ezek a követelmények ránk is vonatkozzanak, akkor az ipar nem érez majd ösztönzést arra, hogy új technológiák fejlesztésébe kezdjen. Éppen ezért egy kicsit aggódom amiatt, hogy egyes országoknak engedélyezzünk-e különleges rugalmasságot, mivel ekkor a legrosszabb esetben vesztesként kerülnek majd ki, ami azt jelenti, hogy nem fognak hozzájutni azokhoz a technológiai előnyökhöz, amelyekhez a többi uniós ország hozzájut.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE) – (BG) A megújuló energiaforrásokból származó energiák felhasználására vonatkozó nemzeti és európai-szintű politikák hosszú távú folytonossága, illetve a beruházások hosszú távú folytonossága kulcsfontosságú a zöld energiapiac fenntartható fejlődésének és a 2020-ra megállapított célkitűzések gazdaságilag hatékonyan módon történő megvalósításának. Annak érdekében, hogy a zöld technológiák különböző portfólióit felhasználhassuk, az eszközök széles körére van szükség. Hogy ez a díjrendszerek, a beruházások támogatása vagy egyéb formában jelentkezik-e, az a fejlesztések szintjétől és az alternatív források felhasználásától fog függni. Ennek alkalmazása nem árthat az energiaágazat különböző piaci szereplői közötti versenynek. Egy ilyen komplex stratégiában benne rejlik annak lehetősége, hogy hatással legyen a káros kibocsátások csökkentésére és az energiabiztonság növelésére. Ez alapvető feltétele a gazdaság hatékony működésének és annak, hogy biztosítani tudjuk polgáraink nyugalmát.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Borloo úr, Piebalgs úr, Dimas úr! Hölgyeim és uraim! Először is a francia elnökségnek szeretnék gratulálni azokhoz az erőfeszítésekhez, amelyeket ennek a klímacsomagnak a lezárása érdekében tesz.

Nos hát itt van: mialatt az éghajlatváltozás kihívásáról vitatkozunk, nem más jelenik meg a tárgyalóasztalon, mint a pénzügyi válság. Pontosan a gazdasági válságnak és a nyersanyag-erőforrásaink csökkenésének kellene lehetővé tennie egy igazi fenntartható ipari forradalmat.

Ezért tehát „igen”-t mondok a háromszor húsz célkitűzésére; „igen”-t a tiszta motorokra; „igen”-t a megújuló energiaforrásokra – más energiaforrások mellett; de „nem”-et mondok a szén-dioxid-kihelyezésre és „nem”-et az áthelyezésekre. Támogatnunk kell tehát a kutatást és az innovációt, és segítenünk kell vállalkozásainkat és gazdaságunkat abban, hogy a lehető legkisebb fájdalommal tudják átvészelni ezt az átmeneti időszakot.

A gépjárművek CO₂-kibocsátásáról szóló megállapodás jól elvégzett munka volt annak ellenére, hogy szerintem a büntetések modulációja még mindig nem megfelelő. A szén-dioxid elkülönítést és tárolást illetően még várjuk a finanszírozással kapcsolatos megállapodást. A kibocsátási egységek kérdésével kapcsolatban alapvetően fontos, hogy méltányos és reális előrevezető utat találjunk. Üdvözlendő a számszerűsített küszöbérték bevezetése. Tudjuk azonban, hogy még sok munka vár ránk. Feltétlenül szükség van arra, hogy első olvasatban megállapodjunk. A vállalkozásaink és iparágaink elvárják, hogy mielőbb képet kapjanak a jövőbeni kötelezettségvállalásokról. Meg kell tervezniük beruházásaikat.

Mit mondanának az emberek az Európai Unióról, ha nem sikerülne év végéig tető alá hoznia egy megállapodást? Az az Európai Unió, amely szereti azt gondolni, hogy ilyen példát mutat az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Az az Európai Unió, amely olyan ambiciózus ebben az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Nem is merek arra gondolni, hogy mennyire abszurd lenne, ha Európa nem tudna megállapodásra jutni, de ennek ellenére jövőre Koppenhágában mindenkit arról akarna meggyőzni, hogy igaza van.

Ezért szeretnék a francia elnökségnek szerencsét kívánni és még egyszer gratulálni az elvégzett munkájához.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Elnök úr! Az éghajlatváltozás jelenti korunk nagy problémáját. Sürgősen lépni kell a globális felmelegedés lelassítása érdekében. A koppenhágai konferencia jelenti az utolsó esélyt az összeomlás megakadályozására egy olyan időszakban, amikor pozitív jelek érkeznek az Egyesült Államoktól.

Obama elnök megválasztásával az Európai Uniónak hiteles és ambiciózus javaslatokkal kell előállnia annak érdekében, hogy a többi térséget is mozgósítani tudja.

Ami a tehermegosztást illeti, ez olyan kérdés, amelyet az Európai Parlamentben a szocialista képviselőcsoport árnyékelőadójaként szorosán figyelemmel kísértem, és amellyel kapcsolatban remélem, hogy sikerül megállapodásra jutunk. Úgy gondolom, hogy a tagállamoknak a CO₂-kibocsátás csökkentését saját országukon belül, és nem csak külső hitelek terhére kell megvalósítani. A gazdasági válság, mint ahogy egyesek itt mondják, nem a környezetvédelmi politikák következménye: azt a rossz vezetés okozta, és valószínűleg léteznek olyan ügyek, amelyek a rendőrségre és nem a politikusokra tartoznak.

Az Európai Parlament végzi a saját dolgát: és csak remélni lehet, hogy a Tanács is ugyanezt teszi, és nem enged a nemzeti önzésnek és a hamis érveknek. Az új technológiák fejlődése lehetőségeket nyújt a gazdaság és a munkahelyteremtés számára is.

Befejezésül, tisztelt Borloo úr és kedves képviselőtársaim, azt kérném, hogy mindannyian tegyünk erőfeszítést annak érdekében, hogy első olvasatban sikerüljön megállapodásra jutnunk. A világnak szüksége van egy nemzetközi megállapodásra és a polgárok pedig elvárják tőlünk, hogy intézkedéseket hozzunk.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). – (BG) Az éghajlatváltozás sokkal gyorsabb ütemben megy végbe, mint amire számítani lehetett. Amennyiben az Európai Unió vezető szerepet akar játszani abban, hogy az ENSZ 2009-ben tartandó koppenhágai ülésén egy globális megállapodás szülessen a 2012 utáni éghajlatváltozás elleni küzdelemről, akkor az Európai Unión belül csökkenteni kell az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Annak érdekében, hogy az új tagállamok hatékonyan tudják csökkenteni a káros kibocsátásokat, érdemes lenne megfontolni egy 100%-os árverés fokozatos bevezetését a villamosenergia-termelés ágazatában, valamint az átmeneti időszakok meghosszabbítását. Az új tagállamok még mindig jelentős mértékben függenek a széntől, mint fő elsődleges energiaforrástól. Ezekben az államokban az alternatív energiaforrásokra való áttérés lassúbb ütemben halad, ezért a káros kibocsátások csökkentését célzó kemény intézkedéseknek nemkívánatos társadalmi hatásai lehetnek. Felszólítom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy vegye figyelembe, hogy ez idáig milyen mértékben teljesültek a kiotói jegyzőkönyvben vállalt kötelezettségek, valamint az egyes tagállamok valódi felkészültségét ahhoz, hogy a megállapított intézkedéseknek hatásuk legyen.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DE). – (ES) Elnök úr! Először is szeretném megköszönni mindazoknak a munkáját akik felszólaltak, beleértve a Bizottságot, az elnökséget és a képviselőtársaimat is, és köszönöm, hogy ilyen készségesen álltak ehhez a kérdéshez.

Először is négy olyan megjegyzésem lenne, amelyeket alapvetően fontosnak tartok a probléma megoldásával kapcsolatban. Az első, hogy a szénfogyasztásunk szüntelenül nő azon nyilvánvaló okokból kifolyólag, hogy a bolygó korábban érintetlen, nagy kiterjedésű területeit fejlesztik. Másodszor, ennek a nagyobb szénfelhasználásnak a következtében növekszik a CO₂-kibocsátás is. Harmadszor, nem szabad elfelejtenünk, hogy az iparágak versenyképességét most már globális viszonylatban mérik. Negyedszer, és ez éppoly fontos, sohasem szabad megelégednünk arról, hogy amikor a gazdaságról beszélünk, akkor mindenekelőtt emberekről beszélünk. Ez azért van, mert ha rendben van a gazdaság, az emberek jóléte is rendben lesz, ha viszont nincs rendben, akkor pont az ellenkezője lesz igaz.

Ezen utóbbi két tényező tehát azt jelenti, hogy nem szabad feleslegesen rontani az európai gazdaság versenyképességén ebben a rendkívül nehéz időszakban, amikor a világ más részein ugyanezekre az iparágakra nem vonatkoznak nemzetközi szabályok és követelmények. Az első két tényező pedig azt jelenti, hogy realista, életképes és ezáltal hatékony nemzetközi megállapodásra van szükségünk, amely magában foglalja a nagy CO₂-kibocsátó országokat, amelyek éppen ezért nagy szénfogyasztók is. Egy ilyen megállapodás nélkül nem tudjuk hatékonyan megvalósítani végső célunkat, a CO₂-kibocsátás csökkentését.

Tisztelt elnökség, biztos urak, hölgyeim és uraim! A vezető szerep alapvetően abból áll, hogy olyan formulákat javasolnak, amelyek lehetővé teszik számunkra céljaink megvalósítását. A többi már csak képzeleterő kérdése.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Egyetlen uniós tagállamnak sem kellett még olyan léptéktű problémákkal szembenéznie, mint amilyenek Litvánia előtt állnak a következő egy év során. Itt az energiaipar problémáira utalok. Az uniós csatlakozási szerződés értelmében Litvániának le kell majd állítania az Ignalina atomerőművet, amely az ország villamosenergia-igényének 70%-át állítja elő. A Bizottság javaslata engedélyezte Litvániának, hogy 2005-höz képest csekély mértékben növelje az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, de a javaslat nem veszi figyelembe az Ignalina atomerőmű bezárását, és hogy ezt követően a litván erőművek ezeket a gázokat valójában kétszer ilyen mennyiségben fogják előállítani. 2009 után Litvánia lesz az egyetlen olyan

új uniós tagállam, amely nem fog kibocsátási engedéllyel rendelkezni. Mindez negatív hatással lesz az iparra és az egész gazdaságra, valamint a magánfelhasználókra. Várható, hogy a villamosenergia-árak a jelenlegi szinthez képest kétszeresére nőnek, vagy ennél is nagyobb mértékben fognak emelkedni.

A fosszilis energiaforrások növekvő mértékű felhasználása évi 5 millió tonnával fogja növelni a kibocsátást. Ezért Litvánia reméli, hogy mentességet fog kapni, ami nagyjából megfelel a kibocsátáskereskedelmi rendszer szabályai szerinti éves, nem értékesíthető kibocsátási engedélyek nagyságának, egészen addig, amíg egy új erőmű nem épül fel. A klímacsomag rendkívül fontos és érzékeny. Értem, hogy minden országnak megvan a maga feladata és sajátossága. Nagyon szomorú lenne, ha a kivételek iránti kérelmek felborítanák ezt a nagyon törekény dokumentumot, amire olyan nagy szüksége van Európának és az egész világnak. Ugyanakkor a litván helyzet valóban drámai és egyben egyedi is, mivel nincs összeköttetésünk a nyugat-európai villamosenergia-hálózattal. Arra biztatom a háromoldalú egyeztetés résztvevőit, hogy legyenek erre tekintettel.

John Bowis (PPE-DE). - Elnök úr! A tekintetek és gondolatok most a kulcsfontosságú kérdésekre irányulnak, ezért is gondolom, hogy eredményeket érünk el. De miniszter úr és biztos úr, Önök nem hallották ma azt a véleményt, amit szerintem hallaniuk kellene, és ez pedig az alacsony jövedelmű országok véleménye. Néhányan közülünk most tért vissza a Pápua Új-Guineában megtartott AKCS-üléstről és tudjuk, hogy az alacsony jövedelmű országok a múltbeli növekedésünk legnagyobb áldozatai, és szükségük van a támogatásunkra.

A Csendes-óceáni-szigeteket a szó szoros értelmében ellepi a hullámok. A globális felmelegedéssel új betegségek jelennek meg, a szúnyogok maláriát és dengue lázt terjesztenek ebben a térségben. Itthon nagyon hasonló dolgokat hallunk Európa tengeri peremterületeivel kapcsolatban. Kétségbeesetten várják, hogy lépéseket tegyünk az ő támogatásuk érdekében is.

Az AKCS ülésén megvizsgáltuk, hogy milyen következményei lennének annak, ha nem sikerülne megelőzni és kezelni az éghajlatváltozást. Még ha el is érjük a 2 °C-os célkitűzést, a rendelkezésre álló vízkészletek 25%-kal csökkennek; ez azt jelenti, hogy 21%-kal visszaesik a gabona-terméshozam; 50 millióval több ember lesz kitéve a maláriának; 10 millióval több ember lesz kitéve a tengerparti árvizek veszélyének; és drámai mértékben fognak növekedni a légzőszervi, a szív- és érrendszeri, valamint a kórokozók terjesztette betegségek, a bőrrák és látással kapcsolatos problémák.

Ha nekik nem sikerül, akkor nekünk sem fog sikerülni. Az ő betegségük már a mi betegségünk is. Az ő migrációjuk a mi migrációnk is lesz. Az ő kétségbeesésük a mi kétségbeesésünkhöz vezethet majd, amikor átáramlanak a határainkon, és az ő érdekük, éppúgy ahogy a mi érdekünk is, hogy minél gyorsabban segítsünk nekik haladást elérni.

Britta Thomsen (PSE). – (DA) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Engedjék meg, hogy először is megköszönjem előadónknak, Turmes úrnak, a megújuló energiaforrásokról szóló irányelvvel kapcsolatban végzett figyelemre méltó munkáját. Hasonlóképpen szeretném megköszönni a Parlament különböző titkárságainak, a szakértőknek és a munkatársaknak a munkáját is. Sajnos az éjszaka folyamán nem tudtuk lezárni a Tanáccsal folytatott tárgyalásokat annak ellenére sem, hogy mi, a Parlament részéről megállapodásra törekedtünk, és hajlandóak voltunk engedményeket tenni. Azonban, mint ahogy tudják, kettőn áll a vásár, és mindkét félnek akarnia kell azt, hogy létrejöjjön a megállapodás. Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának ezzel az irányelvvel foglalkozó előadójaként azt vártam, hogy ma reggel egy teljes mértékben megtárgyalt csomaggal állhatok itt. Egy olyan csomaggal, amely egyértelműen tükrözi álláspontunkat. Ez az irányelv forradalmasítani fogja Európa energiapolitikáját. Lehetővé teszi majd számunkra, hogy véget vessünk a több mint száz éve tartó, kőolajtól és gáztól való függőségnek. Egy függőség, amely megkárosította a környezetet és világon mindenhol háborúhoz, zavargásokhoz és egyenlőtlenséghez vezetett. Ezért alapvetően fontos, hogy véglegesítsük a megállapodást, és pont kerüljön az i-re.

Arról már gondoskodtunk, hogy a gépjárműveinknél használt bioüzemanyag termelésére világos és szigorú fenntarthatósági követelmények kerüljenek megállapításra. Gondoskodtunk arról, hogy korlátozzák az épületek jelentős energiafogyasztását, és arról is, hogy a szélerőművek és a napelemek előállítói garanciákkal rendelkezzenek arra vonatkozóan, hogy Európa a megújuló energiaforrásokba fog befektetni. Az utolsó akadályt azt jelenti, hogy még mindig kitartunk a 2020-ra kötelezően teljesítendő összes cél mellett. Az a gond, hogy egyetlen egy tagállam hátráltatja a megállapodást. Ezért nem tehetek mást, mint hogy nyomatékosan felszólítom a Tanácsot, hogy értékelje újra álláspontját annak érdekében, hogy lehetővé váljon Európa számára, hogy létrejöhessen az energiával kapcsolatos megállapodás, amire olyan nagy szükségünk van.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (SV) Elnök úr! Európának és az Európai Uniónak most az az egyik legfontosabb feladata, hogy nemzetközi szintű elkötelezettséget biztosítson arra vonatkozóan, hogy a klímapolitikával kapcsolatos globális célokat komolyan veszik. A svéd elnökség egyik legfontosabb feladata annak biztosítása lesz, hogy a koppenhágai konferencián megszerezzük ezt a nemzetközi elkötelezettséget.

Fontosnak tartom, hogy amikor ezekről a kérdésekről beszélünk, ne feledkezzünk meg arról, hogy egy Koppenhágában elért siker – széles körű nemzetközi elkötelezettséggel – sokkal többet jelent, mint a csomag különböző részei, amelyekről most itt vitatkozunk. Ezért olyan fontos annak biztosítása, hogy most egy olyan klímacsomag szülessen meg, amely megvalósítja az általunk meghatározott célkitűzéseket.

Fontosnak tartom, hogy pragmatikusak legyünk a különböző eszközök tekintetében. Ha pragmatikusak vagyunk a különböző eszközöket illetően és ezzel egy időben biztosítjuk a célok megvalósítását, akkor azt is garantálni tudjuk, hogy széles körű támogatást kapjunk ahhoz, amit meg kell tenni, és biztosítani tudjuk azt is, hogy az egyes tagállamok olyan kitartó akarattal rendelkezzenek, amellyel képesek teljesíteni a különböző kötelezettségvállalásokat. Ez az ami fontos, és ebből a perspektívából kiindulva kell a különböző típusú erőfeszítéseket továbbra is megtennünk.

Szeretném hangsúlyozni, hogy egy dologgal tisztában kell lennünk, nevezetesen azzal, hogy mindig teret kell adnunk azon kezdeményezéseknek, amelyek a legjobb eredményt biztosítják. Ez azt jelenti, hogy teret kell adnunk azoknak a beruházásoknak, amelyekre más országokban kerül sor, ahol a legnagyobb eredmény érhető el. Ez nem jelenti, hogy alacsonyabb igényeket támasztunk önmagunkkal szemben, hanem azt jelenti, hogy alapvetően fontos felismerni, hogy arra kell összpontosítanunk, hogy mit tehetünk más országok megsegítése érdekében.

Végezetül, az árveréseken keresztül most felszabadított erőforrásokat a tagállamoknak kell juttatni, hogy az egyes országok különböző eszközökkel tudjanak élni.

Dorette Corbey (PSE). - (NL) Elnök úr! Most, hogy az utolsó simításokat végezzük a klímacsomagon, elszabadulnak az indulatok. Egyesek azt állítják, hogy az éghajlattal várni kell, amíg a válság véget nem ér, de ez nem jó ötlet. Először is, feltétlenül azonnali lépéseket kell tennünk a globális felmelegedés megelőzése érdekében, ami állítólag gyorsabb, mint ahogyan azt előre jelezték. Másodszor, kezdünk kifogyni az olajból. Egy fenntartható energiaellátás irányába kell feltétlenül előrelépni. Harmadszor, a hatékony klímapolitika egy jó fejver a recesszió ellen.

A fenntartható energiába, a zöld energia infrastruktúrájába és az épületek energiahatékonyságába történő beruházások több millió munkahelyet teremtenek, és ez nem megvetendő. Magától értetődő, hogy gondoskodnunk kell arról, ne kerüljenek külföldre az acél-, a papír- és a gépjárműipari munkahelyek. A dolgok jelenlegi állása szerint, a csomag a helyes irányba halad, habár biztosítanunk kell, hogy ne váljon egy tartalom nélküli üres formává.

Mindenesetre elégedettek lehetünk az üzemanyagokról szóló irányelvvel. A kinyeréstől a tankolásig végzett elemzés alapján a CO₂ 10%-os csökkentése, egy pozitív és határozott üzenetet küld, főleg egy olyan időszakban, amikor az olajvállalatok egyre több energiát fordítanak a benzin- és dízelolaj-termelésre. Az üzemanyagokról szóló irányelv ezáltal fontos lendületet ad a kibocsátások és az elégetések mértékének világszintű csökkentéséhez, a villamos energia fokozottabb alkalmazásához a közúti szállításban, valamint olyan hatékonyabb bioüzemanyagokra való áttéréshez, amelyek szigorú fenntarthatósági követelményeknek felelnek meg. Ezáltal Európa lesz a meghatározó. Az Egyesült Államokban is hasonló kezdeményezésekre került sor, és már látható a benzin utáni korszak.

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE). - (DE) Elnök úr! Nagyon köszönöm a Bizottságnak és a Tanácsnak, hogy előterjesztette ezt a klímacsomagot. Szerintem egyetlen számot, egyetlen célkitűzést, sőt egyetlen százalékot sem kell megváltoztatni ebben a csomagban. Ugyanakkor, Borloo úr, tökéletesen tudatában vagyok annak, hogy nagyon szorít minket az idő. Nem elég az idő ahhoz, hogy két percben választ adjak.

Szeretnék kitérni egy Ön előtt is ismert dologra: szeretném felhívni az Európai Unió figyelmét arra a kérdésre, hogy vajon valóban el kell-e kezdenünk ezt a határozottan eltökélt árverést már rögtön 2013-ban, amikor nagyon jól tudjuk, hogy amerikai barátaink, illetve indiai és kínai barátaink ekkor még nem fognak ilyen eszközökkel rendelkezni. Én azt javaslom, hogy ezeket a szabályozásokat a II. Kiotói Jegyzőkönyvben vagy Koppenhágában fogadjuk el, és itt Európában azon a napon kezdjük meg ezt az árverést, amikor a Koppenhágai vagy Kiotói jegyzőkönyv elfogadásra került.

Kérem, hogy ne vegyék el a vállalkozásoktól azt a tőkét, amit jelenleg nem kapnak meg a bankoktól. Szükségünk van erre a tőkére a kvóta feltöltéséhez. Ezt különösen akarjuk – és 2012-re. Nem tartom jónak, ha mi itt az EU-ban ólomcipőben küldjük ki az európai ipart a világpiacra, miközben az amerikai barátaink edzőcipőben vannak Indiában. Ez nem tisztességes. Ennek nem szabad megtörténnie. Mindannyiunknak hasonló cipőt kell viselnünk. Szenvedélyesen szorgalmazom ezt, pontosan azért, hogy megvalósítsuk céljainkat.

Meglehetősen nyilvánvaló számomra, hogy pénzre van ahhoz szükségünk, hogy Európán kívül, a latin-amerikai országokban is legyen kompenzáció. Ez nem is képezi vita tárgyát. Ugyanakkor a kibocsátáskereskedelem eszközeit oly módon kell megalkotnunk, hogy az ipar egyenlő feltételekkel rendelkezzen. Ezt támogatom, anélkül hogy egyetlen paramétert is megváltoztatnánk. Ezt azért akartam megismételni, mert vannak olyanok ebben a Házban, akik arra céloznak, hogy meg akartuk változtatni a célkitűzéseket. Ezt, Dimas úr, nem akarjuk.

Åsa Westlund (PSE). - (SV) Elnök úr! A Tanács és a Parlament végül is a klímacsomagról tárgyal most. Miközben az együttműködésnek fantasztikus eredménye lenne, ha még karácsony előtt sikerülne ezt elfogadni, el kell mondanom, hogy aggályaim vannak azzal kapcsolatban, amilyen irányba haladnak a tárgyalások. A legutóbbi kutatások szerint, a kibocsátást *nagyobb* mértékben kellene csökkentenünk, mint amit a klímacsomag előír. Ennek ellenére, a Miniszterek Tanácsa és főleg az ebben képviselt számos jobboldali kormány a csomag felhígításának irányába mozdul el.

Ráadásul svédként nehéz szívvel veszem tudomásul, hogy a svéd konzervatív többségű kormány az egyik főszereplő annak megakadályozásában, hogy az EU haladást érhesen el a klímacsomagban. Számos oka van annak, hogy az EU kibocsátáscsökkentése nagy részének hazai földön kell megvalósulnia: először is, mert erkölcsi felelősségünk a saját kibocsátásunk csökkentése; másodszor, mert a vezető szereppel és annak bebizonyításával, hogy a csökkentett kibocsátás összeegyeztethető a magas gazdasági növekedéssel tudjuk azt elérni, hogy a többi ország is támogasson egy nemzetközi klímamegállapodást; harmadszor pedig mert rendelkezünk kell egy ösztönzővel, ha azt akarjuk, hogy az iparunk kifejlessze azokat az új zöld technológiákat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy versenyképesek legyünk a jövőben.

Ezért követelem, hogy a Parlament helyezkedjen szembe a svéd kormány álláspontjával és követelje, hogy a kibocsátáscsökkentés nagy részének Európán belül kell megvalósulnia és azt, hogy a kibocsátáskereskedelemről származó bevételek egy része a fejlődő országokba irányuljon. Ekkor leszünk hitelesek, és ekkor tudunk majd egy nemzetközi klímamegállapodást elérni Koppenhágában, 2009 őszén.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Borloo úrnak, a Tanács soros elnökének. A következő hónap és évek során Önök a munkanélküliség és a szegénység ellen fognak küzdeni. Ezért egy ésszerű csomagra van szükségünk. Nincs szükségünk arra, hogy szén-dioxid-kihelyezés által érintett iparágazatokban a kiosztás 100%-ban ingyenes legyen – 100%-os kiosztásra van szükségünk és *ex ante* referenciaértékekre. Azon vállalkozások esetében, amelyek nincsenek kitéve a szénkihelyezés veszélyének, úgy gondolom, hogy a 20/20-as megoldás a legjobb, így 20%-os növekedésekkel tudunk indítani és 20%-os növekedésekkel a célt is el tudjuk érni.

Azt is akarjuk, hogy itt a kis- és középvállalkozások mentességet élvezzenek, különösen a 25 000 tonnás vállalkozások, amit majd 50 000 tonnára kell emelni. Ebben az esetben a kkv-k 80%-a még mindig kívül marad, amelyek mindössze a CO₂ 27%-át adják. Törekednünk kell arra is, hogy a pénz a vállalkozásokban maradjon és ne adóztassuk meg, ne küldjük külföldre. Sürgősen szükség van a pénzre a vállalkozásokban annak érdekében, hogy elő lehessen mozdítani az innovációt és a kutatást. Kérem, hogy a csökkenő értékcsökkenést is tegyék lehetővé, hogy így a vállalkozások gyorsan és jó időben tudjanak ezeken a területeken beruházni.

A nemzetközi megállapodásban szükségünk van egy olyan képletre is, amely abszolút számként a 30%-ig terjedő mértéket és nem a 30%-ot írja elő. Világos elképzeléssel kell rendelkezünk arról is, hogy mit tartalmazzon egy nemzetközi megállapodás. A hőszivattyúk esetében azt kérném, hogy valóban biztosítsuk, hogy a levegő-levegő hőszivattyúk is ennek megfelelően bekerüljenek, mert így a napenergiával együtt jelentős mennyiségű CO₂-kibocsátást tudunk természetes módon megelőzni.

Továbbá azt is kérem, hogy az európai atomenergia-ipar számára tegyük kötelezővé a nemzetközi atomenergia-biztonsági normákat, és legyenek független szabályozó hatóságok Európában, amelyek a biztonság garantálása érdekében részt vehetnek a többi tagállam döntéshozatalában.

Gyula Hegyi (PSE). - Elnök úr! Az 1980-as évek végét és a régi ipar összeomlását követően, Magyarországhoz hasonlóan több új tagállam csökkentette az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Ennek a folyamatnak a következtében minden hatodik magyar – mintegy egy millió ember – elveszítette munkahelyét. Mivel a jelen javaslatban a csökkentésnél 2005-öt és nem 1990-t veszik alapul, néhány régebbi tagállam következmények nélkül emelhette a kibocsátási értékét. Ez nagyon tisztességtelen az új tagállamokkal szemben. A gazdasági veszteségeinkért cserébe méltányos kompenzációra van szükségünk.

A távfűtés sok új tagállamban elsősorban szociális kérdés. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság döntése, amely a távfűtés számára ingyenes kiosztást biztosít, alapvető jelentőségű számunkra és ezt az eredményt a háromoldalú egyeztetések során is meg kell őriznünk.

Úgy gondolom, hogy szén-dioxid elkülönítést és tárolást a piacnak és a versenynek kell megítélni, és óvatosabbnak kell lennünk, mielőtt közpénzekkel támogatnánk.

Az utolsó megjegyzésem az, hogy egy megfelelő szankcionálási rendszer nélkül az egész csomag meg fog bukni. Ha nem kényszerítjük a tagállamokat a kibocsátási határértékek betartására, akkor minden erőfeszítésünk kárba vész. Ezért arra kérem ezt a Parlamentet, hogy ragaszkodjon a szankcionálási rendszerrel kapcsolatos eredmények megőrzéséhez, mert a szankcionálási rendszer nélkül egyáltalán nem lesz működőképes a rendszer.

Elnök. – Hölgyeim és uraim, figyelmüket kérem. Jól lehet nagyon közel járunk a vita végéhez, mégis meg kell szakítanom, Önök által is érthető okok miatt. A következő napirendi pont az ünnepélyes ülés 11.30-kor Őszentségével a Dalai Lámával; majd az ünnepélyes ülést követően folytatjuk ezt a vitát. Már csak két felszólaló szerepel a listámon, illetve bárki, aki a „catch-the-eye” eljárás szerint kíván felszólalni, valamint a Tanács és a Bizottság képviselői. Miután befejeztük a vitát a klíma- és energiacsomagra vonatkozó tárgyalások állásáról, a szokásos módon fog sor kerülni a szavazásra.

(A vitát az ünnepélyes ülés miatt 11.30-kor felfüggesztik)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

4. Ünnepélyes ülés - Dalai Láma

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Nagy megtiszteltetés és nagy öröm, hogy ma itt az Európai Parlament plenáris ülésén üdvözölhetem Őszentségét a 14. Dalai Lámát. Nagy várakozással tekintünk a kultúrák közötti párbeszéd európai évére, illetve a párbeszédnek a béke és nemzetközi megértés jelentőségére vonatkozó gondolatai elé, amelyeket ma itt az Európai Parlament plenáris ülésén megoszt velünk.

2008 során már abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy üdvözölhattuk itt a keresztény vallás, a zsidó vallás és az iszlám képviselőit, és ma lehetőségünk van meghallgatni a buddhizmus jeles képviselőjét. Őszentség! Most mindenekelőtt a Mumbai-ban történt véres támadások áldozataira és India népére gondolunk, ez az az ország, ahol Ön száműzetésben él. Pontosan ilyen hatalmas kihívások idején az Önhöz hasonló nagy vallási vezetők, akik a párbeszéd, a béke és a megbékélés szószólói, lényegesen hozzájárulnak a társadalmi életünkhöz.

Az Európai Parlament mindig is arra törekedett, hogy kiálljon az emberi jogok és az emberi méltóság mellett. A vallási kifejezés kultúrája és szabadsága közvetlenül érinti az emberek identitását, és ezért elválaszthatatlanul kötődik az emberi méltósághoz. E tekintetben, az Európai Parlament mindig is törekedett arra, hogy felhívja a figyelmet a tibeti nép emberi jogaira.

Amikor Őszentsége 1988-ban, Strasbourgban tartott beszédet az Európai Parlament előtt, akkor Ön Tibet számára egy 5 pontból álló béketervről beszélt. 2001-ben és 2006-ban is ellátogatott hozzánk. Ebben az időszakban az Európai Parlament számos állásfoglalást fogadott el, amelyben felszólította a kínai kormányt egy azonnali és tartalmas párbeszéd megkezdésére, valamint a tibeti nép kulturális és vallási identitásának és emberi jogainak tiszteletben tartására. Az Európai Parlament nevében szeretném ismételtan hangsúlyozni: az Európai Parlament elismeri Kína területi egységét, amelynek része Tibet. Ugyanakkor mindig is védelmezni fogjuk a tibeti nép jogát ahhoz, hogy kulturális és vallási identitása szerint élhessen. Mindig is védelmezni fogjuk ezt a jogot.

(Taps)

Ami március 10-e óta Lhasában és más városokban folyik, azt bizonyítja, hogy megfelelő párbeszédre van sürgősen szükség, amelynek révén, figyelembe véve Tibet kultúráját, vallását és identitását, egy minden fél számára elfogadható és fenntartható megoldást lehet kidolgozni.

Ezért komoly aggodalommal tölt el bennünket, hogy az Ön különleges megbízottjai és a kínai állam intézményei között 2002-ben elkezdődött tárgyalások még semmilyen eredményt sem hoztak. Reményünket fejezzük ki azzal kapcsolatban, hogy a jövőbeni tárgyalások mielőbb meghozzák majd a kívánt eredményeket.

Kína kiemelkedő nemzet és fontos partnere az Európai Uniónak. A Kínával folytatott párbeszédünk során kötelességünk nyíltan és őszintén támogatni a demokrácia, a jogállamiság, az emberi jogok és a véleményszabadság közös értékeit, amelyek az emberi méltóság alapelveként alapulnak.

Hölgyeim és uraim! Amennyiben nem támogatnánk ezeket az alapelveket, akkor önmagunkat adnánk fel. Tegnap, a Kínai Népköztársaság európai uniós képviselőjével folytatott megbeszélésen is szóltam ezekről az alapelvekről.

Ahogy azt Őszentsége néhány évvel ezelőtt mondta, mindannyiunknak meg kell tanulnunk, hogy ne csak önmagunkért, a saját családjunkért és a saját nemzetünkért, hanem az egész emberiség javáért dolgozzunk.

Ön, Őszentsége, a párbeszéd jelentős szószólója. Az Ön erőszakmentes hozzáállása kiváló példája egy méltó ügy iránt érintett, békés elkötelezettségnek, és megtiszteltetést jelent számunkra, hogy ma beszédet intéz az Európai Parlamenthez.

Nagy örömmel arra kérem Önt, hogy mondja el beszédét.

(Taps)

Őszentsége a 14. Dalai Láma. – Excellenciás uram, Pöttering elnök úr, igen tisztelt parlamenti képviselők, hölgyeim és uraim!

Nagy megtiszteltetés, hogy a mai napon felszólhatok Önök előtt és köszönöm a meghívásukat.

A legutóbbi alkalommal amikor itt voltam, tibetiül beszéltem és aztán elolvastam az angol fordítást. Úgy gondoltam, hogy elfecsérelt idő volt, ezért ma, az írásos nyilatkozatomat már kiosztották. Nem fogom az abban leírtakat elismételni. Valójában van néhány szó, amit nem tudok helyesen kiejteni, szóval jobb, ha nem olvasom fel! A kulcsfontosságú kérdésekről már említést tettem az írásos nyilatkozatomban és nem akarom ezeket megismételni.

Én csak egy vagyok a 6 milliárd ember közül. Ebből kiindulva úgy gondolom, hogy minden emberi lény boldog, sikeres életet akar; és mindannyian – függetlenül a bőrszínünktől, nemzetiségünktől, vallási meggyőződésünktől vagy társadalmi helyzetünktől – boldog és sikeres életet akarunk.

Emberként úgy gondolom – és az elmúlt években sok barátom egyetértett ezzel a szemléletemmel és érzéseimmel –, hogy a modern időkben túlságosan nagy hangsúlyt helyezünk az anyagi értékek jelentőségére. Ezért van az, hogy a jelentős anyagi fejlettség ellenére észrevettem, hogy még mindig sok olyan ember van – még milliárdosok is –, aki bár nagyon gazdag, de egyéni szinten boldogtalan.

A boldogság és a vidámság egyik legfontosabb tényezője a lelki békével, a nyugodt elmével függ össze. A túl sok feszültség, a túl sok gyanakvás és kapzsiság azok a tényezők, amelyek tönkreteszik belső nyugalomunkat. Ezért ahhoz, hogy boldog életet tudjunk élni, mindenképpen figyelmet kell fordítanunk a belső értékeinkre.

Ezeket a belső értékeket nem feltétlenül a vallási tanításokból hozzunk magunkkal, úgy gondolom, hogy ezek olyan biológiai tényezők, amelyekkel már fel vagyunk vértézve: a melegszívűség, vagy a felelősségérzet, a közösségi érzés. A biológiai tényező adott, mivel társas lények vagyunk.

Ezt szoktam általában „szekuláris etikának” nevezni, és ez jelenti a boldog életünk, a belső békénk alapját. Azok a módok, amelyekkel ennek előmozdítását jellemzően kihangsúlyozom, azok szekuláris módok: a szekuláris mód azt jelenti, hogy használjuk a józan eszünket, az általános tapasztalatunkat és a legújabb tudományos felfedezéseket.

Még a fizikai jólétünk szempontjából is alapvető a lelki béke. Ezt egy saját élményemen keresztül szeretném bemutatni. A közelmúltban volt egy műtét, azért hogy eltávolítsák az epehólyagomat. Így ellentétben a korábbi látogatásaimmal, az arcom ugyanaz, de egy szervem hiányzik! De azóta rendben vagyok, elég jó állapotban vagyok!

(Nevetés)

Komolyan, a műtét során és még a műtét után is meglehetősen súlyos komplikációk léptek fel. Általában egy epehólyagműtét 15–20 percig tart, de az én esetemben a komplikációk miatt három órán át tartott. A műtét után azonban egy hét alatt sikerült teljesen felépülnöm. Ezen egy kicsit meglepődtek az orvosok. Mondtam nekik, hogy semmi különös sincs bennem. Nincs csodatevő erőm. Nincs gyógyító erőm. Ha csodatevő vagy gyógyító erőm lenne, akkor nem lett volna szükségem a műtetre. Maga az a tény, hogy megműtöttek, azt jelenti, hogy nincs ilyen csodatevő erőm, ugye? De úgy gondolom, hogy a gyors felépülésben a lelki béke egy fontos tényező.

Tehát ez jelenti számomra első számú elkötelezettséget, az emberi értékek előmozdítása.

A másodikat a vallási harmónia előmozdítása jelenti. E tekintetben – a lelki békét illetően – az összes fő vallásnak megvan az üzenete arról, hogy hogyan kell a belső békét megvalósítani. Különösen akkor, amikor nehéz vagy reménytelen helyzetbe kerülünk, a hit belső erőt és reményt ad nekünk.

Tehát az összes főbb vallási hagyomány alapvetően két kategóriába sorolható: az egyik a teista vallás és a másik a nem teista vallás. A buddhizmus a nem teista vallások közé tartozik. A buddhizmus és a dzsainizmus is az indiai hagyomány része. Ezeknek a különböző filozófiáknak, különböző megközelítési módoknak végső soron ugyanaz az üzenete és gyakorlata, a szeretet gyakorlása, a könyörület, a megbocsátás, a megelégedés és önfegyelem.

Ezért a legfőbb vallási hagyomány ugyanazzal a potenciállal rendelkezik, de ezek különböző helyekről, különböző szellemi beállítottságú népektől származnak. Különböző megközelítési módokra van szükségünk. Kifejlődött a teista filozófia és a nem teista filozófia: ez nem baj. Maguk a filozófiák számítanak, de az a fontos, hogy mi az igazi cél, az igazi üzenet. E tekintetben minden vallási hagyomány ugyanazt az üzenetet, ugyanazt a gyakorlatot és ugyanazt a hatást hordozza magában.

Ezért lehetséges harmónia a különböző vallási hagyományok között. Még most is – nemcsak a múlt történelmében, de napjainkban is –, még mindig vannak konfliktusok, amelyekre a vallás nevében kerül sor. Ezért kell különleges erőfeszítést tennünk a vallási harmónia előmozdítása érdekében.

Lehet, hogy ez irreleváns, de látom, hogy a parlamenti képviselők között sok nő van. Az egyik hitem az (és ezt nem csak azért mondom, hogy az itt jelen levő nők kedvében járjak), hogy az emberi történelemben, annak legkorábbi időszakában nem ismerték a vezető fogalmát. A családtagok együtt dolgoztak, a közösség tagjai mind együtt dolgoztak, vadásztak vagy gyümölcsöt gyűjtöttek, vagy ehhez hasonló dolgokat csináltak, és mindenen egyenlően osztoztak. Aztán növekedett a lakosság száma. Megjelent a lopás, az erőszakoskodás és ehhez hasonló dolgok történetek. Ekkor tehát felmerült a vezetés gondolatának igénye.

Ebben az időben az észnek nem volt nagy jelentősége. A fizikai erő volt a fontos, mint ahogy a többi állat esetében is. Úgy gondolom, hogy ezért alakult ki a férfiuralom.

Majd végül az oktatáson keresztül fejlődött az elme és az ész fontosabb lett mint a fizikai erő. Így a férfiak és nők súlya többé-kevésbé egyenlő lett. Ezért olyan sok itt a női képviselő. Néhány közülük még meglehetősen szép is!

(Nevetés és taps)

Tehát, ahogy azt már korábban is említettem, a századunkban, a mi korunkban, szükségünk van az emberi együttérzés és melegszívűség ösztönzésére. E tekintetben úgy gondolom, hogy biológiai tényezők miatt, a nők sokkal érzékenyebbek a mások fájdalma iránt. Egyetértetek?

(„Igen” kiáltások)

Azt hiszem a férfiakat, és nem a nőket kellene megkérdezniem.

Nincs sok időm, de azért elmondok Önöknek egy történetet. Egyszer egy hosszú, Indiából egy másik országba tartó nyolc-kilenc órás repülőúton, egy éjszakai repülőúton, észrevettem egy párt két kis gyermekkel, az egyik azt hiszem hat vagy hét éves lehetett, a másik pedig nagyon kicsi volt. Nos, az egész éjszaka folyamán a kicsi nagyon sok nehézséget okozott a szüleinek. Az elején még az apa is foglalkozott a kislánnyal vagy kislánnyal. Majd két-három óra múlva az apa egyszerűen elaludt. De az anya az egész éjszaka alatt vigyázott a csintalan gyerekekre. Folyamatosan nagyon figyelt rájuk, majd reggel láttam, hogy az anya szeme bevörösödött. Ez csak egy példa. A nők sokkal érzékenyebbek a mások fájdalma iránt.

Ezért most, ebben az időszakban nemcsak éles elmékre, de melegszívűsége is szükségünk van. Az ilyen időszakokban úgy érzem, a nőknek különleges szerepük van. Ezt már több alkalommal elmondtam és csak most is meg akartam Önökkel osztani.

Most rátérek a tibeti kérdésre.

(Taps)

Alapvetően egyes kínai tisztviselők úgy vélik, hogy a mi megközelítésünk olyan, mint egy szeparatista mozgalom, pedig nem az. Ez teljesen hibás. Mindenki tudja, hogy mi valódi autonómiát szeretnénk elérni a Kínai Népköztársaságon belül, a saját érdekünkben. Tibet anyagi értelemben elmaradott – habár természetesen spirituális értelemben fejlett –, ezért mostanra már minden tibeti egy modernizált Tibetet akar. Ezért ami az anyagi fejlődést illeti, a saját érdekünk, hogy a nagy nemzet – a Kínai Népköztársaságon – belül maradjunk.

Ezért először is szeretném világosan leszögezni, hogy a megközelítésünk nem egy szeparatista mozgalom. Bizonyos jogokat, amelyeket a kínai tisztviselőktől kértünk, már tulajdonképpen garantáltak is, illetve említésre kerültek az alkotmányukban, éppúgy ahogy bizonyos kisebbségi jogok is.

Egy másik szempont, amit világossá szeretnék tenni támogatóink számára, az, hogy amikor Önök a támogatásukról, a tibeti kérdéssel kapcsolatos aggodalmukról adnak tanúbizonyságot, akkor egyes kínaiak úgy gondolják, hogy ez Kína ellen irányul. Ez teljesen hibás. Valójában mi egy harmonikus társadalom, a stabilitás és az egység előmozdításához próbálunk hozzájárulni. Természetesen ez a józan paraszti ész és közös tapasztalat kérdése: hogyan lehet egységet és harmóniát kialakítani félelem és fegyverek mellett? Ez nem logikus. A valódi harmónia és egység csak bizalom és kölcsönös tisztelet révén valósítható meg.

Hadd hozzak fel egy példát. Mivel nem törekszünk függetlenségre, és szigorúan tartjuk magunkat az erőszakellenes alapelvekhez, hszincsiangi barátaink, akik szintén a jogaikért küzdenek, most úgy gondolják, hogy sokkal hatékonyabb a mi megközelítésünk.

Sok évvel ezelőtt találkoztam néhány hszincsiangi emberrel – az emberek nevére nem emlékszem –, akik valóban küzdöttek a függetlenségükért és szükség esetén még erőszakhoz is folyamodtak. Nekik ez a véleményük. Aztán azt mondtam ezeknek az embereknek: ami bennünket, tibetieket illet, mi nem törekszünk az elszakadásra és egy szigorúan erőszakmentes utat követünk.

És végül most egyre több hszincsiangi ember egyetért azzal, hogy a mi megközelítésünk realista és a legjobb megközelítés. A megközelítésünk valójában több bátorítást adott azoknak az embereknek, akik valaha az erőszakos utat követték és ezért elítéltek minket.

Mi egy egészséges és harmonikus társadalom felépítését segítjük.

Ezért tehát mi és a támogatóink nem a kínaiak, Kína vagy a kínai kormány ellen vagyunk. Valójában segítünk nekik. Természetesen sok hátulütője van a totalitárius rendszereknek: zárt társadalom, nincs szólásszabadság, nincs sajtószabadság. Ezért elkerülhetetlenül adódnak nehézségek.

Van egy tibeti mondás: „ha valóban igazi barát vagy, akkor világíts rá barátod hibáira”. Az Európai Unió számára természetesen nagyon fontos, hogy szoros kapcsolatot tartson fenn a Kínai Népköztársasággal, de ugyanakkor azokra az árnyoldalakra és hibákra is rá kell mutatniuk.

Most már nincs sok időm. Tegnap találkoztam Tibetet támogató csoportokkal, amelyekhez EP-képviselők is tartoznak. Elmondták nekem, hogy 24 órás böjtöt fognak tartani. Ha néhányuk böjtölni fog, az nagyon jó. Nagyon nagyra értékelem. Rögtön azt válaszoltam, hogy mi is böjtölni fogunk. Az én esetemben, buddhista szerzetesként, ebéd után már nem eszem. Ezért úgy gondoltam, a számomra a legkézenfekvőbb az lenne, ha reggeli után kezdeném a böjtöt. Ezért ma reggel, reggeli után elkezdtem a böjtöt. Buddhista szerzetesként, a reggeli nagyon szent számomra, mert amikor felébredek akkor mindig eszem, mivel mindig éhes vagyok. Ezért már reggeliztem, és holnap reggeliig fogok böjtölni és osztani az Önök elszántságában.

Nagyon köszönöm.

(A Tisztelt Ház állva éljenzi a felszólalót)

Elnök. – Őszentsége! Ön a párbeszéd embere. 29 éves tapasztalattal rendelkezem az Európai Parlamentben, de még sohasem tapasztaltam olyan helyzetet, ahol a felszólaló párbeszédet folytatott volna a Parlamenttel.

Ha a világon bárkinek is – beleértve a kínai kormányt – kétségei lennének afelől, hogy Ön a párbeszéd embere, akkor a mai beszéde bizonyíték volt arra, hogy Ön a párbeszéd embere.

(Hangos és hosszantartó taps)

Az Európai Parlament nevében, most az a megtiszteltetés ért, hogy megköszönjem a mai jelenlétét és hálás vagyok azért, hogy ismét egészséges. Bebizonyította, hogy a műtétet követően újra jól van, de azt nem gondoltuk volna, hogy megosztja velünk élményeit. Ez megmutatja az európai parlamenti képviselők iránti bizalmát. Világos politikai üzenetet és világos emberi üzenetet fogalmazott meg számunkra. Szeretném az Európai Parlament nevében megköszönni Önnek ezeket az üzeneteket, és köszönjük kiváló humorát.

Úgy gondolom, hogy most a mi kötelességünk, tisztelt képviselők, hogy segítsük Őszentségét a 14. Dalai Lámát annak biztosításában, hogy népének, a tibeti népnek jó jövője lehessen, és saját kultúrájuk és vallásuk szerint élhessenek. Köszönöm, hogy eljött hozzánk és beszédet mondott.

(Hangos és hosszan tartó taps)

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

5. A klíma- és energiacsomagra vonatkozó tárgyalások állása (a vita folytatása)

Elnök. - Folytatjuk a klíma- és energiacsomagra vonatkozó tárgyalások állásáról szóló vitánkat.

*

* *

Struan Stevenson (PPE-DE). - Elnök asszony! Egy ügyrendi ponttal kapcsolatban, tájékoztatni szeretném a tisztelt Ház képviselőit arról, hogy ma reggel a luxemburgi Elsőfokú Bíróság elrendelte, hogy az Iráni Mudzsahedinek Népi Szervezetét le kell venni az Európai Unió terrorista listájáról. Ez a harmadik alkalom, hogy sor került erre a döntéshozatalra, és legyen ez egy figyelmeztetés a Tanács és a Bizottság számára, hogy azon fáradozásuk, hogy a mollák és a teheráni elnyomó rendszer kedvében járjanak azzal, hogy a PMOI-t feltették az EU terrorista listájára, a szabadság megsértését jelenti.

(Taps)

*

* *

Elnök. - Hölgyeim és uraim! Ha megengedik, akkor folytatnánk a felszólalások sorrendjét.

Herbert Reul (PPE-DE). - *(DE)* Tisztelt elnök asszony, a Tanács tisztelt elnöksége, tisztelt Bizottság, hölgyeim és uraim! Ez a Parlament az elmúlt évek során mindig bátran érvényesítette saját jogait. Nem hagytuk magunkat befolyásolni sem akkor, amikor meghívtuk a Dalai Lámát, sem pedig amikor a Szaharov-díjról vagy az olimpián való részvételről döntöttünk.

Ezért tölt el nagy aggodalommal, hogy nem érvényesítjük megfelelően a jogainkat egy ilyen fontos témában, ami nyilvánvalóan csak korlátozott érdeklődést vált ki a mai napon, és amit egyes képviselőtársaim az évszázad kérdéseként jellemeztek. Azt szeretném kérni a Tanács elnökségétől és a Parlament vezetésétől, hogy gondoskodjon arról, hogy ne csak beszéljünk a jobb szabályozásról, de ténylegesen kapjunk arra lehetőséget, hogy láthassuk és megvizsgálhassuk a szövegeket. Jelenleg például a kibocsátáskereskedelem esetében, a vita alapját nem a Parlament véleménye, hanem egyetlen szakbizottság döntése képezi. Négy olyan szakbizottság volt, amely döntéseket hozott, de amelyek feltevései nem kerültek szóba a háromoldalú egyeztetéseken. Egyetlen egy előadó tárgyal és 784 képviselőnek semmilyen lehetősége sincs arra, hogy saját véleményét érvényesítse.

Az eljárás menetrendje tehát a következő: december 11-én és 12-én a Tanács ülése, 15-én a háromoldalú egyeztetés, majd ezt követően döntéshozatalra kerül sor. Ez azt jelenti, hogy nekünk, egyéni parlamenti képviselőknek nincs arra lehetőségünk, hogy lássuk, értékeljük, megvitassuk a szöveget, és megalapozott döntést hozzunk róla. Már azzal kapcsolatban is nehézségeink voltak, hogy a mai vitát kellő komolysággal tudjuk lefolytatni, később kellett kezdenünk, fel kellett függesztenünk az eljárást, és most szinte senki sem

figyel. Ez önmagáért beszél. Itt, az embereket érintő 70 milliárd euró értékű adókról hozunk döntéseket. És úgy tűnik, hogy még csak pár órát, pár napot sem adunk magunknak arra, hogy alaposan megvizsgáljuk.

Úgy gondolom, hogy ez felelőtlenység. Arra kérem a Tanács elnökségét és ennek a Háznak az elnökségét is, hogy biztosítsák a számunkra szükséges időt.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Hölgyeim és uraim! Jó dolog, hogy pont ebben az időszakban egy nagyon ambiciózus elnökségünk volt, amely igazán keményen dolgozott azért, hogy sikerüljön megállapodni a klímacsomagban. Mindezek ellenére kétségeim vannak afelől, hogy helyénvaló-e a megállapodási folyamat első olvasatban, mivel ilyen átfogó és érdeklődésre számot tartó anyagok felvetik az átláthatóság kérdését és annak a kérdését, hogy megfelelő-e a Parlament többségi álláspontjának képviselője, és ennek alapján természetesen felmerül az a téma, hogy mennyire demokratikus ez a folyamat.

Ezért szeretném, ha legközelebb egy kicsit jobban átgondolnánk a dolgokat mielőtt jóváhagynánk azt, hogy olyan anyaggal foglalkozzunk, amelyről első olvasatban megállapodtunk. Semmi baj sem lenne, ha decemberben zárnánk le egy rendes első olvasatot, majd tartanánk a második olvasatot a ciklus vége előtt, és megfelelő megállapodásra jutnánk a Tanáccsal. Ezért tehát nem meglepő, hogy a vita során nem esett sok szó a részletekről, mivel a képviselők nem is nagyon ismerik ezeket.

Elsősorban az árverésekből képződött alapok felhasználásáról szeretnék beszélni. Úgy gondolom, hogy itt tekintettel kell lennünk bizonyos elvekre, különösen arra, hogy az alapokat csak és kizárólag a környezetvédelmi és éghajlat-változási kihívások megoldására, valamint az éghajlatváltozás mérséklésére és az alkalmazkodásra, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását csökkentő technológiák kifejlesztésére szabad felhasználnunk – vagyis, tartalmaznia kell CET kísérleti projekteket is.

Ez nemcsak az Európai Unió számára, de a Kínához hasonló harmadik országok számára is fontos. Ez esetben az alapokat az Európai Unió belüli intézkedésekre és a harmadik országokkal folytatott együttműködésre kell felhasználnunk, és amikor a kibocsátási szintről beszélünk, akkor figyelembe kell vennünk a globális kibocsátás iránti felelősségünket – jelenleg ez 13 és 14 százalék között mozog –, és ehhez hozzá kell tenni a kibocsátások iránti történelmi felelősségünket. A pénzügyi erőforrásokat a már meglévő mechanizmusokra is fel kell használnunk – vagyis nem kell új alapokat létrehozunk.

Szeretnék köszönetet mondani az egész tárgyaló csoportnak és tájékoztatom őket, hogy ez a megállapodás segítségünkre lesz a jövő heti poznani tárgyalásokhoz vezető úton.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Elnök asszony! Nagyon jól tudjuk, hogy a klímacsomaggal kapcsolatban nem egységes a Parlament álláspontja. A saját képviselőcsoportom álláspontja sok kérdésben közelebb áll a Tanács, mint a Parlament álláspontjához. Ennek ellenére nem szabad megfedkezünk arról, hogy teljesen egyetértünk a kibocsátás csökkentésének kérdésében: a kibocsátásokat csökkenteni kell. Csak az a kérdés, hogyan. Van aki a költséges úton, az árveréseken, mi pedig a költséghatékony módon, a referenciaértékeken keresztül akarjuk ezt megtenni.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának képviselője a tárgyalások során egyértelműen kifejezte azon kívánságát, hogy azért kell az árakat növelni, hogy megváltozhassanak a fogyasztói szokások. A mi képviselőcsoportunk nem hisz az ilyen logikában egészen addig, amíg a kibocsátáskereskedelem egyoldalú. Amíg az marad, addig nem más, mint egy adó. Ha a kibocsátáskereskedelem versenyfeltételei globálisak lennének, akkor az árverés egy jó választási lehetőség lenne. A kibocsátási jogok ára könnyen tükröződhetne a fogyasztói árakban, amelyek cserében arra ösztönöznék a fogyasztókat, hogy tisztább termékeket válasszanak. Még az is lehet, hogy háttérbe kerülne a teljes egészében szén-dioxid-intenzív termelési módok. Sajnos a fogyasztói környezet most nem így működik. Az EU-n kívül kevésbé tiszta módon előállított termékek versenyelőnyre tesznek szert a nemzetközi piacon. Ez pedig kulcsfontosságú a munkahelyek szempontjából. Remélem, hogy a Tanács képes lesz kielégítő módon javítani az eredményen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Az Európai Unió kötelezettséget vállalt arra, hogy 2009 januárjáig lezárja a klímaváltozásról szóló dokumentációt.

A tárgyalások eredménye különösen fontos az ENSZ poznani konferenciája számára, ahol is kiértékelésre kerül az EU elkötelezettsége a széndioxid-kibocsátások csökkentése és a szegényebb országok megsegítése terén.

Gondoskodnunk kell arról, hogy a célkitűzéseink ambiciózusok maradjanak azért, hogy sikerüljön egy nemzetközi megállapodást aláírni, amely megfelelő mértékben ösztönzi majd a fejlődő országokat példánk követésére.

Amennyiben sikerül egy nemzetközi megállapodást aláírni, továbbra is prioritásként kell kezelnünk, hogy a célértéket 20%-ról 30%-ra emeljük 2020 után, még akkor is, ha ezt az áttérést csak újabb tárgyalások útján fogjuk elérni.

Egy ambiciózusabb hosszú távú célkitűzés megőrzi majd az Európai Uniónak – mint a globális felmelegedés elleni küzdelem meghatározó szereplőjének – a hitelességét, és segítséget nyújt ahhoz, hogy a jövőbeni koppenhágai tárgyalásokon kedvező eredményeket sikerüljön elérni.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - (SV) Elnök asszony! Megígértük az ENSZ-nek és másoknak is, hogy a kibocsátásokat 20–45%-kal csökkenteni fogjuk. Most pedig még a 20%-ot sem fogjuk elérni. Ehelyett a Miniszterek Tanácsa a tárgyalások során megpróbálja a felelősségünket a fejlődő országokra hárítani. A tiszta fejlesztési mechanizmusok egyre inkább piszkos fejlődést jelentenek, amelynek során a fejlődő országokat arra kényszerítjük, hogy átvállalják a mi felelősségünket, és arra számítunk, hogy beruházásokat tudunk ott magunk számára biztosítani. Amikor aztán ezeknek az országoknak a saját klímapolitikájukat kell megvalósítani, akkor sokkal drágábban kell majd megfizetniük annak az árát. A klímapolitikának egyaránt tartalmaznia kell a támogatásokat és az itthoni intézkedéseket.

A gépjárművek kibocsátását érintő gépjárműipari csomag annyira értéktelen, hogy annak a papírnak a kibocsátása, amire írták sokkal nagyobb, mint amit Európa és a Föld éghajlata szempontjából képes lesz megtakarítani. Rossz a gépjárműiparnak, rossz a környezetnek és rossz a fogyasztóknak, akik a jövőben alacsony energiafogyasztású járműveket akarnak.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). - (GA) – Elnök asszony! Az Európai Uniónak ambiciózus célkitűzésekben kell megállapodnia ahhoz, hogy Európa vezető szerepet játszhasson az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A gazdasági bizonytalanság időszaka következik most, de bátorságot kell merítenünk a gazdasági visszaesésből ahhoz, hogy gyorsabban tudjunk alkalmazkodni az új zöld gazdasághoz annak érdekében, hogy kezelni tudjuk az olaj és energiaforrások kimerülésének igényével kapcsolatos régi problémák nagy részét.

Ami az általános helyhez kötött tüzelőberendezéseket illeti, fontos hogy meglegyenek a kibocsátásra vonatkozó új teljesítményszabványok, amelyeket legkésőbb 2015-től kezdődően minden egyes erőműben alkalmazni kell. Fontos továbbá, hogy meglegyenek a folyamatos ellenőrzési és biztonsági követelmények is.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök asszony! Az éghajlatváltozást nem lehet többé csak szigorúan éghajlati kérdésként tekinteni, hanem átfogó koncepcióként kell beépíteni a különböző szakpolitikákba, idesorolva a fejlődést és az emberi jogokat is. Ez nemcsak a jövő, de a jelen problémája is. Az éghajlatváltozás megtámadja a szegény közösségek természeti erőforrásalapját, beleértve a föld és víztartalékukat is, ezért az emberek túlélésük érdekében migrációra kényszerülnek. Az ilyen migrációs áramlatoknak destabilizáló következményei lehetnek és veszélyeztethetik egy adott ország, térség vagy határterület teljes belső biztonságát.

Idén a Külügyi Bizottság tagjaként meglátogattam a Csád/Szudán határterületet. Láttam a háború által okozott pusztítást és az élelmiszerhiányt. Az éghajlatváltozás az ilyen helyzeteket még tovább fogja rontani. Sajnos, a legveszélyeztetettebbek a legkevésbé hibáztathatóak ennek a helyzetnek a kialakulásáért. Ezért örömmel látom azt, hogy a képviselőtársaim a Parlamentben vezető szerepet vállalnak ebben a kérdésben. Az EU-nak, az Egyesült Államoknak és más világhatalmaknak is cselekedniük kell.

Jean-Louis Borloo, a Tanács soros elnöke. - (FR) Elnök asszony, Piebalgs úr, Dimas úr, hölgyeim és uraim! Először is köszönetet szeretnék mondani azért, hogy sort kerítettek erre a vitára, amely alapvető jelentőségű volt számunkra, akik ezzel egy időben részt veszünk a poznaui konferencián és az Európai Környezetvédelmi Tanács ülésén is, és akik jövő hétfőn az Energiaügyi Tanácson, majd pedig azt követően a december 11–12-én tartandó Európai Tanács ülésén veszünk részt. Fontos volt, hogy mindenki kifejtette véleményét a valószínűleg egyik legnehezebb megoldásra váró problémával kapcsolatban, mivel ez gazdasági és szociális politikánk számos szempontjának radikális módosítását vonja maga után, és az energia kérdése igen komoly tényező mindezekben, a maga erkölcsi, etikai és természettel összefüggő szempontjaival – a természet szempontjából természetesen idesorolva az éghajlatváltozás kérdését.

Mindenekelőtt azt szeretném elsősorban azoknak elmondani, akik kétségbe vonják az éghajlatváltozást, hogy bárhog is legyen, de az az igény, hogy végül képesek legyünk leválasztani magunkat a kőolajtól, már

önmagában elengedhetetlenül fontossá teszi ezt az egész irányelvet. Hogy ezt az éghajlatváltozás okán tesszük, vagy pedig azért, hogy megváltoztassuk az általunk felhasznált energiaforrások összetételét és annak területi megoszlását – a teljes csomag mindkét esetben fontos.

A második megjegyzést engedjék meg, hogy a Bizottságnak címezzem, amely rendkívül alapos és rendkívül fontos előkészítő munkát végzett. A szakbizottságok által javasolt és a német elnökség alatt az Európai Tanács által támogatott célkitűzések adottak, és ezek a helyes célkitűzések. Úgy gondolom, hogy ezek mindenkinek a támogatását élvezik, és ez a koncepcióalkotásra tett jelentős erőfeszítés, hogy olyan dolgokat fejezzünk ki, amelyek látszólag különbözőek és időnként látszólag összeegyeztethetetlennek tűnnek, teljesen kiemelkedő. Úgy hiszem, hogy ebből a szempontból széles körű egyetértés van az intézmények között. A kérdések a módszerekkel kapcsolatban merülhetnek fel.

Ami engem illet, szeretném ismét megemlíteni a bizalmi szerződést, amit a háromoldalú egyeztetések során kötöttünk a Parlamenttel, és pontosan tudom, hogy mennyire nehézkes az európai parlamenti képviselőknek a háromoldalú egyeztetéshez való viszonya; ez senkinek sem kerülhette el a figyelmét. Mindennek ellenére létfontosságúak a nemzetközi kötelezettségvállalásaink és a nemzetközi értekezleteink. Valószínűleg Koppenhága lesz a legfontosabb ülés, amelyet az emberiség önmagával tartott. Mindenképpen be kell bizonyítanunk, hogy Európa képes megállapodásra jutni ezekben a témákban.

Természetesen a versenyképességgel kapcsolatban vannak különböző problémáink. Igen, Watson úr, Hoppenstedt úr és Davies úr, a szén-dioxid elkülönítésének és tárolásának finanszírozását is – természetesen rövid időn belül – valamilyen formában be kell építenünk. Ez természetesen a módszerekre vonatkozik. Hasonlóképpen, felelőtlenség lenne támogatni a szénkihelyezést, és úgy gondolom, hogy sikerült alapvetően elég ésszerű megoldásokat találnunk.

Lényegében azt szeretném elmondani, hogy az életben mindig eljön egy olyan pillanat, amikor sokkal nagyobb figyelmet fordítunk a módszer mikéntjére, mint magára a célkitűzésre és annak megvalósítási módjára. A módszerek anélkül is képesek kialakulni, hogy meglenne maga a cél és az annak megvalósítását lehetővé tevő garancia. A módszerekre vonatkozóan egyfajta jogvédelmi mentalitás érvényesül; ez vonatkozik a Bizottságra és a Parlament különböző szakbizottságainak előadóira is. Az egyetlen dolog, ami valóban ránk hárul az az, hogy rendelkezünk felosztható állami pénzügyi forrásokkal, amelyek révén megvalósíthatjuk a magunk elé rövid, közép és hosszú távon kitűzött célkitűzéseket.

Végezetül, az utolsó kérdéssel kapcsolatban, a legnagyobb pontossággal fogom visszaadni mindazt, ami ebben a kulcsfontosságú ülésteremben elhangzott. Szó sincs a demokrácia megtagadásáról, hanem az összes folyamat felgyorsításáról van szó. Elmondhatom Önöknek, hogy az európai parlamenti képviselők hajnali 2 óráig és ma reggel is dolgoztak, és sikerült megállapodásra jutnunk a gépjárművek CO₂-kibocsátásával kapcsolatban. Sikerült megbeszelnünk az első három évet, de a célértéket is meg tudtuk vitatni, amit 95 grammal határoztunk meg, és ami a kulcsfontosságú iparunk fejlődése szempontjából.

Meg tudtuk vitatni, hogyan kezeljük a progresszivitást ott, ahol valamennyi szempont érintett. Számunkra az egyetlen fontos kérdést nem az jelenti, hogy bárki is hátrányos helyzetbe kerüljön, hanem az, hogy lehetővé tegyük a versenyképességet és garantáljuk, hogy minden célkitűzés teljesüljön, mivel ezek segítik egymást és teljes mértékben függenek egymástól.

Röviden ezt kívántam elmondani, pontról-pontra kitérve minden egyes felszólásra. Biztosak lehetnek abban, hogy ezekről beszámolok majd a Tanács mai és a december 11-i ülésén is. Mindenképpen kérem, hogy fogadják őszinte köszönetemet.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Ez a mai vita elsősorban az éghajlatváltozással kapcsolatos kihívásról szólt. Való igaz, hogy ez hatalmas kihívást jelent, de ugyanez elmondható az előttünk álló, energiával kapcsolatos kihívásról is. Láttuk a közelmúlt áringadozását, ami újabb problémákat jelent az ellátás biztonságát tekintve, amely pedig különösen fontos az Európai Unió számára, ahol növekszik az energiaimporttól való függőség. Ez a csomag megteremti az energiabiztonság megteremtésének alapját, nemcsak az Európai Unió, de a világ többi része számára is. Amennyiben végrehajtjuk a technológiai változást, az biztosítani fogja a nagyon különböző és biztonságos energiaforrásokat, amelyeket világszerte fel lehet használni.

Úgy hiszem, hogy a mai vita nagy pozitív volt és világosan megmutatta, hogy a Parlament elkötelezett amellett, hogy nagyon gyorsan sikerüljön megoldásokat találni. Nagyon hálás vagyok ezért. A Bizottság, ami engem és a kollégáimat illet, nagyon keményen fog azon dolgozni, hogy sikerüljön idén decemberben tető alá hozni egy megállapodást a Parlament és a Tanács között.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony! Én is szeretném megköszönni építő jellegű hozzászólásaikat azon európai parlamenti képviselőknek, akik részt vettek a mai vitában. Továbbá szeretnék köszönetet mondani a francia elnökségnek, amely fáradhatatlanul együtt dolgozott az Európai Parlamenttel és a Bizottsággal, hogy olyan megoldásokat találjon, amelyek összhangban vannak környezetvédelmi célkitűzéseinkkel, és összhangban vannak a tagállamok, illetve az európai ipar és vállalkozások többi ágazata előtt álló helyzetekkel és problémákkal.

A Tanács és az Európai Parlament tanúbizonyságot adott azon akaratáról, hogy első olvasatban megállapodásra jusson, és úgy gondolom, hogy a két hét múlva tartandó következő európai parlamenti plenáris ülésig minden vitás kérdést tisztázni fogunk. Arra az időpontra már lesz egy olyan megállapodásunk, amely lehetővé teszi környezetvédelmi célkitűzéseink megvalósítását, például az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentését az Európai Unió területén. Erre szüksége van az Európai Uniónak ahhoz, hogy képes legyen megfelelően fellépni az éghajlatváltozás hatásai ellen, és hogy véletlenül se találja szembe magát egyéb problémákkal, mint például azzal, hogy a vállalkozásokat áthelyezik az Európai Unió kívül országokba, ahol továbbra is korlátlanul folytathatják a szén-dioxid-kibocsátást. Ezért minden szükséges intézkedést meg kell tennünk. A Bizottság javaslata erre és a három intézmény közötti megfelelő együttműködésre törekedett annak érdekében, hogy megfelelő megoldást lehessen találni. Biztos vagyok abban, hogy két héten belül, a parlamenti ülésen megszületik megállapodásunk.

Elnök. - A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A környezet védelme és az éghajlatváltozás elleni küzdelem alapvető prioritást jelent az egész nemzetközi közösség számára. Mint ahogy azt a korábbi években is képviseltem, a kutatás terén elért haladással lehetővé válik számunkra, hogy objektív érvrendszert alakítsunk ki többek között a túl sokszor rossz fényben feltüntetett energiaforrásokra vonatkozóan is. A jelenlegi technológiai haladás fényében és annak érdekében, hogy elősegítsük a geopolitikai stabilizációs folyamatot, és hogy nagyobb biztonságot tudjunk nemzetközi szinten garantálni, az energiaforrásokat meg kell különböztetni, csökkentve az ellátástól való függőséget. Ebből a szempontból üdvözlendő néhány, a fejlődésben lemaradt helyzet jobbítása, mint például Olaszország esetében, ahol komoly vita folyik az atomenergiáról, különös tekintettel a harmadik generációs erőművekre.

Ivo Belet (PPE-DE), írásban. – (NL) Mi itt Európában, a történelem keresztútjánál állunk. Elhatároztuk, hogy világszinten fogunk vezető szerepet játszani a globális felmelegedés elleni küzdelemben. Eljött az idő, hogy beváltuk ezt az ígéretet.

Megértjük, hogy többek között lengyelországi barátaink garanciát akarnak arra vonatkozóan, hogy egy klímamegállapodás legnagyobb anyagi terhei nem őket fogja sújtani. Ezért kell az EU-nak többet beruháznia a tisztább széntekológiákba és a szén-dioxid elkülönítésébe és tárolásába (CET).

Az új gépjárművek CO₂-kibocsátásnak csökkentésével kapcsolatban ezen a héten megszületett megállapodást sok bírálat érte, mivel nem elég mélyreható. Miközben ez a kritika részben jogos, a pozitív szempontokat is el kellene ismernünk. Biztos, hogy 2012-től fog beindulni, habár fokozatosan, és kitartottunk amellett a célkitűzés mellett is, hogy 2020-ra a kibocsátás maximuma 95 gramm CO₂/km legyen.

Szerencsére a megállapodás az elektromos vagy hibrid gépjárművek számára is erőteljes ösztönzőket tartalmaz. A gyártóknak fel kell ismerniük, hogy semmit sem veszíthetnek azzal, ha nyíltan kiállnak a környezetbarát gépjárművek mellett. A kormányoknak a különböző adókedvezmények révén erőteljesebben kellene ösztönöznie ezt a teljes fordulatot. Ami a fogyasztókat illeti, magunkat is beleértve, mi akadályoz bennünket abban, hogy most ezeket a környezetbarát gépjárműveket vásároljuk? Ma már vannak olyan középkategóriájú gépjárművek, amelyek a 2012-es európai szabványokon belül vannak. Tehát...

Richard Corbett (PSE), írásban. – Üdvözlöm a Parlament és a Tanács között az elmúlt néhány napban és tegnap éjjel folytatott megbeszéléseken elért haladást. Még mindig van mit tenni, és mindkét oldalt arra szólítom fel, hogy tegyenek egy utolsó erőfeszítést annak érdekében, hogy sikerüljön olyan megállapodásra jutni, amelyet a Parlament még karácsony előtt képes elfogadni. Ahhoz, hogy a Parlament számára elfogadható legyen, az intézkedéscsomagnak kellőképpen erőteljesnek kell lennie ahhoz, hogy megvalósíthassuk az uniós célkitűzéseket, azaz 2020-ig a CO₂-kibocsátás 20%-os csökkentését és a megújuló energiaforrások részarányának 20%-os növelését, és hogy lehetséges legyen számunkra, hogy tovább menjünk, és ezt az arányt 30%-ra emeljük egy nemzetközi megállapodás esetén. Örülök annak is, hogy úgy tűnik, egyetértés

van azzal kapcsolatban is, hogy bioüzemanyagokra vonatkozó célkitűzéseknek szigorú fenntarthatósági követelményeknek kell megfelelniük.

Egyesek szélsőségesnek minősítették az intézkedéscsomagot. Amennyiben ez így van, akkor én szélsőséges vagyok – de szeretnék rámutatni arra, hogy ebben a bolygónk jövőjét fenyegető helyzetben, a mérséklet nem jelentene erényt, a határozott fellépés pedig nem lenne bűn.

András Gyürk (PPE-DE), írásban. – (HU) Amikor az uniós klímacsomaggal kapcsolatos fejleményekről beszélünk, nem mehetünk el szó nélkül a pénzügyi válság lehetséges következményei mellett sem. Ugyanis ha a kormányok felhalmozott pénzügyi tartalékaikat elsősorban bankmentő csomagokra fordítják, úgy a létfontosságú energetikai beruházások késedelmet szenvedhetnek.

Európában a válság ellenére is mielőbbi befektetésekre van szükség a megújuló energiaforrások elterjesztése és az energiahatékonyság érdemi javítása érdekében. Ma kell befektetnünk ahhoz, hogy a megújuló energiaforrások már a közeljövőben versenyképessé váljanak.

A fentiek miatt sürgető feladat egy uniós energetikai alap felállítása. A szóban forgó pénzügyi eszköz elsősorban az energiahatékonyság javítását és a megújuló energiaforrások elterjedését segítené elő. Emellett, ha valóban szeretnénk megerősíteni a közös uniós energia- és klímapolitikát, úgy ennek a szándéknak a következő hétéves költségvetésben is tükröződnie kell. A közösségi támogatások megerősítése mellett a tagállamoknak kellő szabadságot kell biztosítani ahhoz, hogy az eltérő regionális sajátosságok figyelembevétele mellett határozzák meg saját klímapolitikai eszköztárukat.

A hagyományos energiahordozók árának átmeneti mérséklődése nem altathatja el a döntéshozókat; nem teheti zárójelbe a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos vállalásokat. Amennyiben az Európai Unió a válság árnyékában szem elől téveszti a saját maga által lefektetett célokat, az kártékony hatást gyakorolhat saját hitelességére és a klímaváltozás terén játszott vezető szerepére.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), írásban. – (BG) Már túlságosan régóta vitatkozunk egyetlen egy problémáról, ugyanakkor szinte alig marad idő a megoldására. Az éghajlatváltozással kapcsolatos globális folyamatokat egy hosszú távú terv keretei között, valamint a világgazdaság összes szereplője által megített konkrét intézkedésekkel kell megoldani.

Van néhány kulcsfontosságú intézkedés, amelyekről vitákat kell szervezni:

- az új technológiákba történő beruházások – az ipar nehézségeket okoz, de az új technológiák segítségével ezeket meg lehet oldani. Ezért fontos, hogy esélyt adjunk az iparnak az ésszerű fejlődésre, amely megfelel célkitűzéseinknek;
- kötelező megvalósítása egy alternatívának úgy, hogy ne gyakoroljon káros hatást a környezetre; biztosítékok az atomenergia felhasználásánál, amelynek szintén esélyt kell adni; ezt mint Bulgária képviselője is állítom, mely ország maga is hozzájárul ehhez a folyamathoz;
- a fenntartható fejlődést szolgáló oktatásba és kutatásba történő beruházások – ezek nélkül nem lehet beszélni az éghajlatváltozás elleni hatékony küzdelemről, mivel ezek megfelelő egyéni és szervezeti felkészülést biztosítanak.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Az Európai Bizottság 2008. január 23-án elfogadta a „megújuló energiáról és éghajlatváltozásról” szóló csomagot.

Ez a csomag – kritériumok és célértékek alapján – megosztja a tagállamok között a 2007. tavaszi európai tanácsi ülésen elfogadott uniós célkitűzéseket. Ezek a következők: az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának (GHG) legalább 20%-os csökkentése uniós szinten 2020-ig, továbbá ugyanezen időszak alatt a megújuló energiaforrások részarányának 20%-os növelése a teljes energiafogyasztáson belül, valamint az energiahatékonyság 20%-os növelése.

Minden területről tudunk tárgyalni, de a természettel nem tudunk alkudozni. Ezért ahhoz, hogy teljesítsük kötelezettségvállalásainkat az üvegházhatásúgáz-kibocsátások csökkentését és a megújuló energiaforrások részarányának növelését illetően, jelentős szerkezeti reformokra van szükség a gazdaság minden egyes területén.

Románia el fogja fogadni az ebből a jogalkotási csomagból adódó nemzeti kötelezettségeket, amelyeknek gazdasági és társadalmi szinten is jelentős hatása lesz.

A „megújuló energiáról és éghajlatváltozásról” szóló csomagról folytatott tárgyalások lezárása lehetőséget biztosít arra, hogy egyensúly jöjjön létre az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a szolgáltatók biztonságának javítása, a versenyképesség és gazdasági növekedés előmozdítása, valamint a munkahelyteremtés között.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Örülünk annak, hogy jelenleg az Európai Parlament és a Tanács között a „megújuló energiáról és éghajlatváltozásról” szóló csomagról folytatott tárgyalások a megállapodás irányába haladnak.

Az Európai Tanács 2008. december 11–12-én tartott ülése dönteni fog a csomaghoz kapcsolódó összes elemről.

A december 11–12-én tartandó megbeszélések előkészítéseként Románia Szlovákiával, Magyarországgal, Bulgáriával, Litvániával és Lettországgal közösen november 28-án javaslatot terjesztett elő, amelynek értelmében a szén-dioxid-kibocsátási egységek árveréséből származó bevételeket az alábbi képlet alapján kell újra elosztani: $(90 - x)\% + 10\% + x\%$, ahol az x -et azoknak a tagállamoknak osztják ki, amelyek sikeresen megvalósították a 2005-ös kiotói kibocsátási felső határérték több mint 20%-os csökkentését.

Románia úgy véli, hogy 2014-ben feltétlenül szükség van egy felülvizsgálati záradékra is, természetesen nem megkérdőjelezve a 20%-os (vagy 10%-os) csökkentésre irányuló célkitűzéseket, egyszerűen csak annak érdekében, hogy könnyebben lehessen a mechanizmusra vonatkozó esetleges kiigazításokat megtenni a tárgydőszak különleges feltételei alapján (amelyeket most még nem lehet meghatározni).

Esko Seppänen (GUE/NGL), írásban. – (FI) A kibocsátáskereskedelmi rendszer két választási lehetőséget jelent. Az egyik a „bróker modell”, amely háromszori spekulációra ad lehetőséget azoknak, akiknek nincs a termeléshez kibocsátási jogokra szüksége, de akik azért veszik, hogy azokat majd magas áron eladják a gyártó vállalatoknak. A jogokat az árveréseken és a kibocsátási jogok tőzsdéjének másodlagos piacán vehetik meg, és még tovább spekulálhatnak velük az áramtőzsdéken. Amíg léteznek kibocsátási jogok, addig az emberek tőzsdén kívüli üzletekben is spekulálhatnak velük, teljesen kihagyva a tőzsdét. Ezért kell létrehozunk egy spekuláció-mentes modellt, amely a kibocsátáscsökkentés célkitűzéseit a referenciaértékeken keresztül valósítja meg, ahol a elérhető legjobb technológia (BAT) határozza meg a csökkentés normáit.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – (DA) Hétfő este az Európai Parlament nagy politikai képviselőcsoportjai és a Miniszterek Tanácsa között kompromisszum született a személygépjárművek CO₂-kibocsátási követelményeivel kapcsolatban, amelynek értelmében az autóipar változatlanul képes lesz folytatni a szennyező módszereit egészen 2019-ig.

Az EU csatlakozott az ENSZ éghajlat-változási célkitűzéseikhez, amelynek értelmében az iparosodott országoknak 25 és 40% között kell CO₂-kibocsátásukat 2020-ig csökkenteni. A gépjárművek CO₂-kibocsátásáról szóló megállapodás meghajlást jelent a gépjárműipar előtt, és csak annak megerősítését szolgálja, hogy az EU éghajlatváltozással kapcsolatos ígéretei annyit sem érnek, mint az a papír, amelyen megírták őket.

Minden egyes alkalommal, amikor az EU-nak kézzelfogható lépést kellene tennie a saját ígéretei és céljai betartása érdekében, akkor előállnak a világon elképzelhető összes rossz kifogással arra vonatkozóan, hogy ez miért is nem történik meg.

Hihetetlen, hogy az Európai Parlament többsége hajlandó támogatni, hogy ez a gyalázat tovább folytatódjon.

María Sornosa Martínez (PSE), írásban. – (ES) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A klíma- és energiacsomag elfogadásának egy olyan szándéknyilatkozatként kell szolgálnia, amellyel kristálytiszta üzenetet küldhetünk az egész világnak arról, hogy jövőre Koppenhágában ambiciózus megállapodást kell elérnünk.

Teljes mértékben helyeslem Dimas biztos úr azon megállapítását, hogy a pénzügyi válság megmutatta, mennyire meggondolatlan dolog az, ha nem vesszük komolyan a nyilvánvaló figyelmeztető jeleket.

Az éghajlatváltozás esetében, nem engedhetjük meg magunknak, hogy újra elkövessük ezt a hibát, amennyiben az elkövetkező évtizedekben elejét akarjuk venni a veszélyes és feltehetőleg katasztrofális gazdasági és társadalmi következményeknek.

Felelősségérzetről kell tanúbizonyságot tennünk és bátor döntéseket kell hoznunk azért, hogy elfogadhassunk egy tiszta és energiahatékony modellt, és biztosítsuk polgáraink számára a szükséges eszközöket ahhoz, hogy tudjanak az éghajlatváltozásról és ennek megfelelően járassanak el. Elérkezett az idő.

Ezért azzal a nyilvános felhívással fordulok a képviselőházhoz és a tagállamokhoz, hogy támogassák ezt a jogalkotási csomagot a soron következő plenáris ülésen, mivel ez minden bizonnyal lehetővé teszi majd számunkra, hogy kezelni tudjuk az előttünk álló sorsdöntő kihívásokat.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az adócsalás ellentétes a tisztességes és átlátható adózás elvével és egyszerűen tönkreteszi a Közösség működési alapjait. Az alacsonyabb költségvetési bevételek megakadályoznak minket abban, hogy szakpolitikáinkat teljes egészében megvalósíthassuk.

Az adócsalás elleni küzdelem jelentős mértékben a tagállamok hatáskörébe tartozik, de nem járhatnak el egyénileg. Egyértelmű igény van arra, hogy közösségi szinten összehangolják az intézkedéseket, és megerősítsék a tagállamok kormányai és az Európai Bizottság közötti együttműködést.

Mivel egy radikális héa-reform egyszerre jelent hosszú távú és időigényes projektet is, a jelentés hagyományos eszközök használatát javasolja. Ezek közé tartoznak az adófizető kötelezettségére vonatkozó jogszabályi változtatások arra az esetre, ha nem nyújtana be határidőre a szükséges dokumentációt, illetve ha pontatlan dokumentációt nyújtana be, az adatok begyűjtési idejének csökkentése és a pontatlan adatok gyors helyesbítése, valamint a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos információcsere felgyorsítása révén.

6. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

7. Szavazások órája

Elnök. - A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért: lásd a jegyzőkönyvet)

7.1. Megállapodás a Koreai Köztársaság és az EK között a versenyellenes tevékenységek elleni együttműködésről (A6-0452/2008, David Martin) (szavazás)

7.2. A Skóciától nyugatra fekvő területen élő heringállomány (A6-0433/2008, Struan Stevenson) (szavazás)

7.3. Hatáskörök és együttműködés a tartással kapcsolatos ügyekben (A6-0456/2008, Genowefa Grabowska) (szavazás)

7.4. A mérőműszerekre és a metrológiai ellenőrzés módszerei (átdolgozás) (A6-0429/2008, József Szájer) (szavazás)

7.5. A fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszköz (A6-0396/2008, Gay Mitchell) (szavazás)

7.6. A Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem (közös hozzáadottértékadó-rendszer) (A6-0448/2008, José Manuel García-Margallo y Marfil) (szavazás)

7.7. A Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem (A6-0449/2008, José Manuel García-Margallo y Marfil) (szavazás)

7.8. Az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések - Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag (Small Business Act) (szavazás)

7.9. Fegyverexport (magatartási kódex) (szavazás)

- Az 5. bekezdésről:

Tobias Pflüger (GUE/NGL). - (DE) Elnök asszony! A Tanács francia elnöksége arról tárgyal, hogy a magatartási kódexet végre jogilag kötelezővé érvényűvé tegye. Még mindig van két ország, nevezetesen Németország és Nagy-Britannia, amelynek még tenniük néhány lépést. Egyértelmű jelzésre van szükségünk az Európai Parlament részéről.

A módosítás a következőképpen szól. Az 5. pont végét a következőképpen egészül ki. Ezt most angolul fogom mondani: „és a fegyver kivétel hatékony ellenőrzése;”

(A szóbeli módosítást elfogadják)

7.10. Az Európai Számvevőszék 8/2007. számú külön jelentése a hozzáadottérték-adó területére vonatkozó közigazgatási együttműködéssel kapcsolatosan (A6-0427/2008, Bart Staes) (szavazás)

7.11. A nők helyzete a Balkánon (A6-0435/2008, Zita Gurmai) (szavazás)

7.12. A kárókatonákra vonatkozó európai gazdálkodási terv kidolgozása (A6-0434/2008, Heinz Kindermann) (szavazás)

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

– Jelentés: Gay Mitchell (A6-0396/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök asszony! Nagyon örülök, hogy röviden hozzájárulhatok ehhez a vitához, mert nagyon fontos felismerni egy olyan időszakban, amiben most élünk, amikor a harmadik világ súlyosan szenved az élelmiszerhiánytól, hogy mi itt az Európai Unióban, a gazdasági válság ellenére, még így is rendkívül gazdagok vagyunk a harmadik világhoz képest. Ezért nagyon örülök annak, hogy mi itt a Parlamentben felismerjük, hogy erkölcsi és politikai kötelességünk is van azokkal szemben, akik nyomorúságban élnek. Elég ha megnézzük a képeket a televízióban ahhoz, hogy felismerjük, mennyire sürgető ez a probléma.

Ezért gratulálok Mitchell úrnak ehhez a jelentéshez. Ez öröndetes fejlemény, amely támogatásunkra érdemes, és nagyon örülök annak, hogy a magam részéről ezt megadhattam.

Nirj Deva (PPE-DE). - Elnök asszony! Sumberg úrhoz hasonlóan, én is el szeretném mondani, hogy miért szavaztam meg ezt a jelentést. Ez meglehetősen nehéz döntés volt, mert itt az utalásért az adófizetők pénzével fizetünk.

De amit teszünk az nem más, mint hogy százmillió embert látunk el étellel, akik különben a jövő év végéig meghaltak volna. A Világélelmezési Program 20–25 millió embert lát el étellel, akiket – amennyiben ezt nem tesszük meg – 2009 végéig az alultápláltság és a halál veszélye fenyeget. Egymilliárd ember él úgy, hogy csak minden második nap egyszer étkezik. Ha ezt a pénzt bölcsen költjük el, akkor napi egy étkezést fogunk nekik biztosítani.

Huszonöt millió ember, ami hazámnak, az Egyesült Királyságnak a fele. Nem óhajtok jövőre itt állni a Parlamentben és azt mondani, hogy félreálltam és néztem, amint az országom fele éhen hal, amiért ezt nem tettük meg. Valóban nagyon elégedett vagyok azzal, hogy megszavaztuk a gyorsreagálási eszköz létrehozását.

– Jelentés: José Manuel García-Margallo y Marfil (A6-0448/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök asszony! García-Margallo úr jelentése olyan jelentés, amit el tudok fogadni, mert mindannyian azon vagyunk, hogy megpróbáljuk megakadályozni az adócsalást, ami fontos, és különösképpen a héa-val kapcsolatos adócsalást. A feketegazdaság, ami minden országunkban létezik, olyasmi, ami hátrányos az adófizetőknek és ami miatt mindannyiunknak aggódnia kellene, mert azt jelenti, hogy az adófizetőt veszteség éri.

De szeretném ezt még azzal kiegészíteni, hogy feltétlenül szükséges, hogy az egyes tagállamoknak joguk legyen meghatározni a saját héa-kulcsukat. Ez nem az Európai Unió hatáskörébe tartozik. Nagy Britanniában

a pénzügyminiszter a közelmúltban csökkentette a hea-kulcsot a recesszió elleni küzdelem céljából. Nem gondolom, hogy ez egy nagyon hatékony intézkedés és szerintem semmin sem fog változtatni, de az a fontos, hogy joga van megtenni ezt egy adott ország esetében. Ezt a kiegészítést kívánom ezzel a jelentéssel kapcsolatban tenni.

– Közös állásfoglalásra irányuló indítvány: a fegyverexportra vonatkozó uniós magatartási kódex (RC B6-0619/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Elnök asszony! Örülök hogy megjegyzést fűzhetek ehhez. Aggódom amiatt, hogy az Európai Unió részt vesz ebben az ügyben, egyszerűen azért, mert ezzel a kérdéssel nemzetközi megállapodásoknak kellene foglalkozniuk és az Európai Unió részéről tett egyoldalú lépés valójában semmit sem fog változtatni a helyzeten.

Ezen túlmenően úgy gondolom, hogy a jelentésben a biztonsági rendelkezésekre való hivatkozás nem igazán szerencsés. Az európai biztonság alapja a NATO. Mindig is az volt és mindig is az lesz, és ez ezért van így, mert a NATO-ban benne van barátunk és szövetségünk, az Egyesült Amerikai Államok. Bizonyos része ennek a Parlamentnek nagyon Amerika-ellenes. Én nem vagyok az. Én nem felejttem el, hogy mivel tartozik ez a kontinens az Egyesült Államoknak a szabadságunkért és a NATO-tagságunkért. Az Egyesült Államokkal való szövetségünk a NATO-n keresztül védelmünk és biztonságunk alapját jelenti most is és az elkövetkező években.

– Jelentés: Zita Gurmai (A6-0435/2008)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Szeretném elmondani, hogy én milyen okok miatt támogattam a „Nők helyzetéről a Balkánon” szóló jelentést, amelyet képviselőtársam, Gurmai asszony készített, és amihez gratulálok neki. Ez a jelentés tükrözi a nők valódi helyzetét a balkáni térségben a különböző helyzetüktől függően, anélkül hogy az országok között különbséget tenne. Következtesen érvényesíti a nemek közötti egyenlőség politikáját, és ezáltal fokozatosan felülkerekedik a sztereotípiákon. A jelentés bemutatja a helyzetben bekövetkezett változást, amit a jogszabály megváltoztatása, a nőknek biztosított több jog, a kormányzásban való fokozottabb szerepvállalás és a politikában és vezetésben való részvétel eredményezett. A jelentés egyik fontos aspektusa, amikor értékeli a régió fenntartható stabilitását és a katonai konfliktusok megoldását célzó demokratikus folyamatok kialakításában a Balkánon élő nők által betöltött szerepet.

– Jelentés: Heinz Kindermann (A6-0434/2008)

Albert Deß (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony! Kindermann úr egy konstruktív állásfoglalást terjesztett elő a kárókatonáira problémára, amit örömmel megszavaztam. Örülök annak, hogy ez az állásfoglalás 558 szavazatot kapott. A kárókatonák sok évvel ezelőtt kerültek védelem alá, amikor Európában a kárókatonáknak már csak kis számú költőhelye volt. Időközben oly mértékben elszaporodtak, hogy egész tavaknak és folyóknak pusztult el az élővilága. Ezért ezt be kell venni a madárvédelmi irányelv II. mellékletébe Az általuk okozott kár veszélyezteti a halászok és a halgazdálkodók létét. Meg kell vizsgálni, hogy a tagállamokban mi a faj fennmaradásához szükséges minimális szint. Minden ennél magasabb szintet szabályozni kell. Amennyiben a Bizottság nem lép, halfajok állományai válnak veszélyeztetetté.

Ezért kérem a Bizottságot, hogy vegye nagyon komolyan ezt az állásfoglalást és a lehető leggyorsabban cselekedjen.

*
* *

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! Hivatkozva az eljárási szabályzatunk 202a. cikkére, a plenáris ülésen amellelt szavaztunk, hogy az ünnepélyes üléseken eljátsszák az európai himnuszt. Szeretném megtudni elnök asszony, hogy miért nem játszották el a himnuszt, amikor Őszentségét a Dalai Lámát üdvözlöttük.

Elnök. - Meg fogom kérdezni és választ fog kapni, Audy úr.

*
* *

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

– Jelentés: David Martin (A6-0452/2008)

Glyn Ford (PSE), írásban. – Gratulálok képviselőtársamnak a Koreai Köztársasággal kötött versenyellenes tevékenységekkel kapcsolatos együttműködésről szóló megállapodáshoz. Mint ahogy azt a képviselők is tudják, jelenleg egy szabadkereskedelmi megállapodásról folytatunk tárgyalásokat Koreával. Ezt mind a kormány, mind a szöuli ellenzék is támogatja, és ez a Parlament, Martin úr egy korábbi jelentésének jóváhagyásával, jelezte elvi egyetértését. Úgy tűnik, hogy mindkét oldal nagyon szeretné még a jövő júniusi európai választások előtt véglegesíteni a megállapodást. A mai megállapodás csak segítheti ezt a folyamatot, még annak elismerése mellett is, hogy továbbra is megmarad néhány bonyolult kérdés, mint amilyen a gépjárművek, vagy a keszongi ipari parkkal kapcsolatos származási szabályok kérdése.

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) A világ gazdaságai egyre nagyobb mértékben kapcsolódnak egymáshoz, a nemzetközi kereskedelem nagyon gyorsan nő, és egyre gyakoribbak a közvetlen külföldi befektetések. Ezért teljes egészében támogatom David Martin úr jelentését, amely a Koreai Köztársaság és az EU között a versenyellenes tevékenységek elleni együttműködésről szóló megállapodás elfogadását javasolja. A megállapodás összhangban áll az EU ebben az ügyben tett korábbi lépéseivel, és kiegészíti a már egészen a kilencvenes évek elejétől kezdve, az Egyesült Államokkal (1991), Kanadával (1999) és Japánnal (2003) aláírt megállapodásokat. A Koreával megkötött megállapodás hozzájárul majd a versenyjogszabályok hatékony végrehajtásához a versenyvédelmi ügynökségek közötti együttműködés előmozdítása és a konfliktusok valószínűségének csökkentése révén.

Rendelkezései közé tartozik a tájékoztatási kötelezettség, ami a versenyjogi ügynökségek által megvalósított azon végrehajtási intézkedésekre vonatkozik, amelyek befolyásolhatják a másik fél anyagi érdekeit. Helyes, hogy a megállapodás rendelkezéseket vezet be a kölcsönös segítségnyújtásra, a végrehajtási intézkedések koordinálására, az információcserére és a bizalmasság garantálására vonatkozóan. Korea az EU negyedik legnagyobb nem európai kereskedelmi partnere, az EU pedig a legnagyobb külföldi befektető Koreában. Tekintettel e partnerség növekvő jelentőségére, helyénvalónak tűnik, hogy az EU a már meglévő három megállapodáson kívül Koreával is megállapodást kössön a versenyellenes tevékenységek területén való együttműködésről.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Koreai Köztársaság az EU negyedik legnagyobb nem európai kereskedelmi partnere, az EU pedig a legnagyobb külföldi befektető Koreai Köztársaságban.

Ez a megállapodás biztosítani kívánja, „az Európai Közösség és Dél-Korea közötti kölcsönös elismerést”, mint „a versenyellenes magatartás leghatékonyabb kezelési módját”, minimálisra kívánja csökkenteni „a két fél közötti kereskedelemvédelmi eszközök alkalmazását” mint amelyeket már elfogadtak az Egyesült Államokkal (1991), Kanadával (1999) és Japánnal (2003).

Ugyanakkor az Európai Parlament arra a szempontra helyezi a hangsúlyt, hogy a jelen megállapodást „az Európai Közösség és a Koreai Köztársaság közötti hatályos és tárgyalás alatt álló – különösen a lehetséges szabadkereskedelmi megállapodásról szóló – megállapodások általános keretében” kell megfogalmazni, és mint ahogy azt az előadó is kiemeli, figyelembe véve „az egyéb kétoldalú és interregionális kereskedelmi tárgyalások során felmerült problémákat”.

Más szóval, az Európai Parlament a „piachoz való fokozottabb hozzáférési szintet” javasol, amelynek katasztrofális következményei vannak az iparra és a munkahelyekre nézve, mint például Portugáliában a hajógyártó- és javító iparág esetében, ami szinte teljesen tönkrement.

Ezért szavazunk ellene.

David Martin (PSE), írásban. – Remélem, hogy a jelentésem és a Bizottság javaslata jelentős előnyöket fog jelenteni mind Korea, mind pedig az EU számára. Korea a negyedik legnagyobb nem európai kereskedelmi partner, tehát fontos, hogy legyenek versenyellenes biztosítékaink.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Ázsia negyedik legnagyobb gazdaságát teszi tönkre a nemzetközi pénzügyi válság. Az 1997-es ázsiai valutaválság emlékei élednek újjá. Miközben egy részről, a dél-koreai kormány ma sokkal magabiztosabb, mert gyorsan lépett, most Európában és az USA-ban is válság van, amitől a helyzet még súlyosabb. Mindenek ellenére az OECD azon a véleményen van, hogy Korea a belátható jövőn belül talpra fog állni, a gyengülő von ösztönzőleg fog hatni az exportra és a reflációs intézkedések pedig ösztönzőleg hatnak majd a belföldi keresletre.

Ezért az EU és Korea közötti gazdasági kapcsolatokon nem szabad változtatni, aminek következtében teljesen ésszerű, hogy bizonyos alapszabályok kerüljenek megállapításra a jelenlegi helyzet bonyolult jellege ellenére.

Túlságosan gyakori, hogy csak a beruházók érdekét védik a gazdasági megállapodásokban, ezért az EU-nak gondoskodnia kell arról, hogy a foglalkoztatási szabályokat, valamint a szociális és környezetvédelmi normákat is kellő mértékben figyelembe vegyék. Ez nem szerepel elég egyértelműen a szavazás alapját képező jelentésben, és ezért nem adtam rá a szavazatom.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Azért szavaztam a jelentés mellett, mert a megállapodás hozzájárul majd a versenyjogszabályok hatékony végrehajtásához, a versenyhatóságok közötti együttműködés ösztönzése és a kialakuló konfliktusok valószínűségének csökkentése révén.

Korea az EU negyedik legnagyobb nem európai kereskedelmi partnere, az EU pedig a legnagyobb külföldi befektető Koreában.

Tekintettel e partnerség növekvő jelentőségére, helyénvalónak tűnik, hogy az EU a már meglévő három megállapodáson túl, Koreával is megállapodást kössön a versenyellenes tevékenységek területén való együttműködésről.

Mivel a megállapodás biztosítja az értesítést az egyes versenyhatóságok a másik fél fontos érdekeit esetleg befolyásoló végrehajtó tevékenységeiről, a kölcsönös segítségnyújtást, ideértve annak lehetőségét, hogy az egyik fél felkéri a másik felet bizonyos végrehajtási tevékenységekre, valamint a végrehajtó tevékenységek összehangolását és az információcserét. A titkosságra vonatkozóan is léteznek intézkedések.

Szélesebb összefüggésben a vélemény előadója hangsúlyozza a többoldalú kereskedelmi és versenyszabályok fontosságát a szabad és nyitott, határokon átnyúló piacok kialakítása szempontjából.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Martin úrnak, a Korea és az Európai Közösség közötti, a versenyellenes tevékenységekkel kapcsolatos együttműködésről szóló megállapodás megkötéséről szóló jelentése mellett szavaztam. Támogatom a jelentést alátámasztó érvelést és hiszem, hogy ez a versenymegállapodás jelenti a legfontosabb eszközt ebben a mai légkörben, amikor a kereskedelem, elsősorban az ázsiai országokkal, mennyiségében és jelentőségében is növekszik. Tekintettel az európai gazdasági rendszer és Európa partnereinek – ideértve Koreát – gazdasági rendszerei között meglévő különbségekre, különösképpen ezen országok termelési költségei és a belföldi fogyasztóvédelem szabályozása között mutatkozó eltérésekre, a versenyhatóságok közötti megállapodás lépést jelent annak irányába, hogy megóvjuk vállalkozásainkat és termékeinket a globális környezetben napjainkban tapasztalható veszélyektől.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – (RO) Azért szavaztam a jelentés mellett, mert létfontosságúnak tartom, hogy olyan kereskedelmi kapcsolatokat építsünk ki, amelyek nemcsak Korea, de az EU-n kívüli más országok vonatkozásában is megfelelnek a versenyelveknek. Ösztönöznünk kell az illetékes hatóságok közötti együttműködést, ez által elkerülhető válik a konfliktusok kialakulásának valószínűsége.

Mint ahogy eddig is azt vallottam, és amit a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságtól érkezett vélemény is megerősít, az európai polgároknak sokkal szélesebb körű üzleti lehetőségeket kell felkínálnunk és biztosítanunk kell, hogy a harmadik országokkal kötött minden kétoldalú megállapodás tiszteletben tartja a fogyasztóvédelmet és a versenyjog alapelveit.

– Jelentés: Struan Stevenson (A6-0433/2008)

Šarūnas Birutis, írásban. – (LT) Üdvözlendő a Skóciától nyugatra fekvő területen élő heringállományra vonatkozó gazdálkodási terv.

Úgy gondolom, hogy a területen halászni jogosult, engedélyezett hajók nyomon követése az elektronikus hajónaplók, valamint a lobogó szerinti tagállam halászati felügyelő központjába naponta megküldött fogási jelentések segítségével történik majd. Egy adott területre vonatkozó halászati engedéllyel rendelkező hajók ugyanazon halászati út során kizárólag Skóciától nyugatra fekvő területen halászhatnak.

Fontos, hogy az adatok a Skóciától nyugatra fekvő területek heringállományaira vonatkozó tudományos értékelések alapjául szolgáljanak. A kifejtett heringre vonatkozó populációsűrűségi adatok megszerzését célzó jelenlegi akusztikus vizsgálatok mellett támogatom a 2008-ban és 2009-ben MIK-hálóval (Method Isaac Kidd) végzett felderítő felmérést, amely lehetővé teszi számunkra e módszer megvalósíthatóságának és hatékonyságának meghatározását, illetve a Skóciától nyugatra élő heringállományokra vonatkozó második és független állománymegújulási mutató kidolgozását. Egyetértek továbbá a Bizottsággal abban, hogy a gazdálkodási tervet négyévente, a Halászati Tudományos, Műszaki és Gazdasági Bizottság (HTMGB) javaslata alapján felül kell vizsgálni. Amennyiben azonban egy ilyen felülvizsgálatot követően módosítási javaslatok

születnek, ezeket a nyílt tengeri halászattal foglalkozó regionális tanácsadó testülettel és az Európai Parlamenttel is meg kell vitatni.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Stevenson képviselő úrnak a Skóciától nyugatra fekvő területen élő heringállományról szóló jelentése egy többéves tervet terjeszt elő. Ennek alapját azok a Norvégiával kötött északi-tengeri heringre vonatkozó, érvényben levő megállapodások jelentik, amelyek a teljes állomány értékének alsó és felső határainak rögzítése révén a fenntartható halászatot kívánják megőrizni.

A HTMGB és az ICES véleménye szerint a fenntartható halászat az állomány 75 000 tonna feletti mérete esetén az éves állománypusztulás (fogásmennyiség) 0,25-os értéken, de ha az állomány 75 000 tonna alá esik, de 50 000 tonna felett marad, akkor pedig 0,20-os értéken tartásával őrizhető meg. A Bizottság javaslata értelmében, amennyiben a szaporodóképes állomány mérete 50 000 tonna alá csökken, teljes heringhalászati tilalom lépne érvénybe, amely lehetővé teszi a halállomány visszatelepítését, regenerálódását és fenntarthatóságát, biztosítva ezáltal a halászati ágazat megélhetését és jövőjét, ami egy fenntartható halállománytól függ.

Írországot közvetlen érinti ez a javaslat, mivel a Donegal északnyugati térségében található, ír felségterület alá tartozó vizek a szóban forgó övezetbe esnek. A halászati ágazat megóvása érdekében feltétlenül fontos, hogy mielőbb megkezdődjön e jelentés végrehajtása a halászatot érő károk minimalizálása érdekében.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Ez a jelentés különleges figyelmet kíván meg, tekintettel a globális válságra, ami felelős és mérsékelt fogyasztási szinteket tesz szükségessé.

A 2002-es közös halászati politika reformjának eredményeként többéves programok valósultak meg fokozatosan, a Közösség érdekeit szolgáló halászati erőforrásokra vonatkozó helyreállítási tervekkel egyetemben.

Valójában, ennek alapját az északi-tengeri heringállományra vonatkozó, 1997-ben Norvégiával kötött többéves megállapodás jelenti, amely kielégítő eredményeket hozott.

Amennyiben a javasolt intézkedések alkalmazásra kerülnének, az a halászat és a halászati tevékenység jobb tervezését eredményezné. Következésképpen számos tényező állna rendelkezésre a Halászati Alap, a teljes kifogható mennyiségek (TAC) és a külön halászati engedélyek biztosítására.

Az egyik fontos szempontot ennek a tevékenységnek az ökoszisztéma-alapú szemlélete jelenti, amely ily módon biztosítja, hogy a halászatra, minden faj esetében, amelyek közül sok a teljes kipusztulás szélén áll, felelősségteljes módon kerüljön sor. Ezen túlmenően, ezt egy olyan tevékenységgé kell alakítani, amelyet fenntartható környezeti, gazdasági és társadalmi feltételek mellett folytatnak.

– **Jelentés: Genowefa Grabowska (A4-0456/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Grabowska asszony jelentése alapján megszavaztam a tartási kötelezettségek tárgyában az ismételt konzultációk keretei között, a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatot. Támogatom az előadót, aki hatásköre alapján minden tőle telhetőt megtett azért, hogy a végleges szöveg még az év vége előtt rendelkezésre álljon annak érdekében, hogy az európai polgárok a lehető leghamarabb részesüljenek az előnyeiből, és osztom azon nézetét, hogy a végrehajtási eljárások tekintetében szükség van a Bizottság munkájának folytatására.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Grabowska asszony jelentése a gyermektámogatási rendszer leegyszerűsítését javasolja az egész Európai Unió területén, és ezért támogatom. Lengyelországban sok nő egyedül neveli fel gyermekét, mialatt az apák gyakran más uniós országokban élnek és dolgoznak, és sok esetben nem fizetnek gyermektartási díjat. A fizetésre vonatkozó végrehajtási határozat érvényesítése ilyen esetekben gyakorlatilag lehetetlen.

Az EU tagállamai között ebben a kérdésben folytatott szorosabb együttműködés segíteni fogja a tartásra jogosultakat abban, hogy ténylegesen behajthassák a nekik jogosan járó pénzt.

Šarūnas Birutis, írásban. – (LT) Amennyiben elfogadásra kerül ez a rendelet, egyszerűbb lesz a polgárok élete. Elsődlegesen az a célja, hogy egyszerűsítse a tartási igények megállapítására vonatkozó eljárást. Ezen túlmenően a rendelet kimondja, hogy valamennyi tagállamban kötelező érvényű lesz a tartási kötelezettség, amint a tagállamokban erről határozat születik. A rendelet értelmében egy, a tagállamok központi hatóságai

közötti együttműködésről szóló operatív rendszert is kidolgoz annak érdekében, hogy segítse a jogosultakat tartozásaik behajtásában.

Gérard Deprez (ALDE), írásban. – (FR) Szeretném elégedettségemet kifejezni azzal kapcsolatban, hogy Grabowska asszony jelentését még ma szavazásra bocsátják, mindenekelőtt azért, mert már régóta vártuk a szóban forgó rendelet átdolgozott változatát, és másodszor mivel ezzel a szavazással lehetőség nyílik a szöveg elfogadására még a francia elnökség hivatali ideje alatt, amely elnökség minden lehetséges erőfeszítést megtett a szöveg sikeres lezárása érdekében.

Mint ahogyan azt Önök is tudják, jelenleg amikor az Európai Unió belül válásra kerül sor és ebben gyermekek is érintettek, gyakran bonyolult és nehézkes annak biztosítása, hogy a tartásdíj ténylegesen kifizetésre kerüljön, ha az egyik házastárs egy másik országba távozott.

A javasolt szöveg, amelyet támogatok, egyszerűbbé teszi az európai polgárok életét a tartási kötelezettség esetében, és segíti a jogosultakat a nekik járó díjak behajtásában. A végrehajthatóvá nyilvánítási eljárás eltörlésével, ha egy tagállam bírósága a távol lévő házastársat érintő tartási kötelezettségre vonatkozóan bármilyen határozatot hoz, az az összes többi tagállamban is azonnal alkalmazandó lesz. Lehetővé teszi az érintett polgárok számára, hogy szokásos tartózkodási helyükről teljesítsék a bérek vagy bankszámlák letiltásához szükséges alakíságot, és aktiválják az együttműködési mechanizmust, valamint hozzáférhessenek azokhoz az információkhoz, amelyek alapján lehetővé válik a tartásra kötelezett tartózkodási helyének megállapítása és vagyónak felértékelése.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Üdvözlöm képviselőtársam tartási kötelezettségről szóló javaslatát, amelynek célja, hogy elősegítse a tartásdíjfizetések behajtását az Európai Unióban belül. Ez a rendelet egy tartásra jogosult számára egy fizetési meghagyást végrehajtható okiratot kíván biztosítani – amely akadálytalanul forgalmazható az Európai Unió igazságügyi térségében – egyszerűbben, gyorsabban és a legtöbb esetben ingyenesen. Következésképpen, ez lehetővé teszi az esedékes összegek rendszeres kifizetését valamint azt, hogy az egyik tagállamban jelentkező tartási kötelezettség alkalmazandó legyen egy másik tagállamban. Ezáltal egyszerűbbé válik az európai polgárok élete és a tagállamok közötti fokozottabb együttműködés révén további segítséget fog nyújtani.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Úgy érzem, hogy ez a jelentés rendkívül fontos egy olyan időszakban, amikor az uniós tagállamok számos területén érezhetően szükség van a jogszabályok harmonizálására, beleértve a tartási kötelezettséget is.

A tartási kötelezettségek tárgyában a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló rendelet átdolgozott változata világosan meghatározza azokat a követelményeket és helyzeteket, ahol jogilag elismert ez a köteleesség.

A tartási kötelezettség személyes és folyamatos, nem beszélve arról, hogy egyoldalú.

Ezzel a rendelettel egyszerűbbé válik az Európai Unió tagállamaiban élő állampolgárok élete, a tartási kötelezettség megállapítására szükséges eljárások tekintetében. Konkrétan, amint egy tagállamban határozat születik erről, az valamennyi tagállamban ugyanúgy jogilag kötelező érvényű lesz. Ez alapvető fontosságú szempont, ha arra gondolunk, hogy sok állampolgár tartózkodási helye nem ugyanabban a tagállamban van, mint ahol született, vagy ahol a tartási kötelezettségre vonatkozó határozatot meghozták.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Ez a rendelet egyszerűbbé teszi majd a polgárok életét. Az egyszerűsítés volt az egyik eredmény, amit el akartunk érni, különös tekintettel a tartási kötelezettségek megállapítására vonatkozó eljárásokra.

Következésképpen a rendelet megállapítja, hogy minden tagállamban egyformán kötelező érvényű lesz a tartási kötelezettség, amint a tagállamokban erről határozat születik.

Ezen túlmenően a rendelet kidolgoz egy, a tagállamok központi hatóságai közötti együttműködésről szóló operatív rendszert, amely segítséget jelent majd a jogosultaknak, a nekik járó pénzösszeg behajtásában.

A jelenleg napirenden lévő végeredmény, egy olyan kompromisszum, amelyet mindannyian boldogan támogatunk. Ez azt jelenti, hogy az uniós polgárok a lehető leghamarabb élvezhetik az általa biztosított előnyöket.

A végrehajtási eljárások tekintetében, az Európai Bizottságnak folytatnia kell a munkáját.

Csak örülni tudunk annak a hírnek, hogy ez szándékában áll és reméljük, hogy ezáltal a polgárok a lehető leghamarabb részesülhetnek előnyeiből.

Ugyanakkor a hatékony végrehajtás jelenti azt az alapvető tényezőt, amely biztosítaná, hogy egy közös, harmonizált rendszer alakuljon ki a tartási kötelezettségekre vonatkozó határozatok elismerése és végrehajtása területén az Európai Unióban.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A tartási kötelezettségek tárgyában a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló jelentés elemzi és értékeli a vonatkozó tanácsi rendelet átdolgozott változatát.

A rendelet legfőbb célja a tartási kötelezettségek megállapítására vonatkozó eljárások alapelveinek leegyszerűsítése (ami a tartozások hatékony behajtásának kulcsa) és az EU-tagállamok közötti együttműködésről szóló kötelezettséggel kapcsolatos ügyeket érintő operatív rendszer megszervezése.

Teljes mértékben támogatom a jelentést. Ez kompromisszumot jelent az Európai Bizottság javaslatai és Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elvárásai között.

A rendelet azonnali elfogadása – még 2008 vége előtt – lehetővé teszi, hogy az emberek mielőbb élvezhessék az előnyeiket, ami ebben a konkrét esetben elsődleges fontosságú.

– Jelentés: József Szájer (A6-0429/2008)

Šarūnas Birutis, írásban. – (LT) A tagállamok metrológiai szabályait számos mérőműszer- és termékkategóriára alkalmazzák. Ez az irányelv egy sor általános rendelkezést tartalmaz az EK-modelljóváhagyási, az elsőhitelesítési eljárásra, és a metrológiai ellenőrzés módszereire vonatkozóan. Ezáltal a különféle műszer- és termékkategóriákra alkalmazandó végrehajtási irányelvek megállapítják a felépítésre, működésre és pontosságra vonatkozó műszaki követelményeket, az ellenőrzési eljárásokat. Az EK-mérési modell uniós szintű jóváhagyása azt jelenti, hogy a tagállamoknak lehetőségük van előzetes vizsgálatok elvégzésére, illetve ahol ez nem kötelező, ott lehetőség van a mérőműszerek forgalomba hozatalára és használatára. Az irányelv ezen új változata, szabályozási és jóváhagyási folyamatra vonatkozó módosításokat tartalmaz, ezért a 71/316/EGK irányelv kodifikált változatának helyébe az új változatnak kell lépnie.

– Jelentés: Gay Mitchell (A6-0396/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Mitchell úr jelentése alapján, a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszköz létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam.

Támogatom ezt a kezdeményezést, amely az Európai Unió számára új fejlesztési eszközöket biztosít az élelmiszerár emelkedéssel összefüggő kulcsproblémák megoldásához, amelyek zavargásokat, feszültséget és bizonytalanságot okoztak számos országban, amelyek több év politikai, fejlesztési és békefenntartási erőfeszítést sodorják veszélybe. Emberek további százmilliói kerültek súlyos szegénységbe, és veszélybe kerültek a millenniumi fejlesztési célok megvalósításával kapcsolatos, közelmúltban elért eredmények. A 18 milliárd euróra becsült finanszírozási szükséglet ismeretében az Unió 10%-os finanszírozást tervez, ami 1,8 milliárd eurónak felel meg, és mivel a pénzügyi források már rendelkezésre állnak, a kérdést egy további 1 milliárd eurós csomag jelenti. Nem értek egyet azzal a bizottsági tervvel, hogy a mezőgazdaságra elkülönített alapokból kívánja a pénzeszközöket elvonni.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Természetesen a jelentés mellett szavaztam. Mint ahogy arra a jelentés is rámutat, a Bizottság bátor határozatot hozott azzal a javaslatával, hogy 1 milliárd eurót szán az élelmiszerválságra, és úgy gondolom, hogy mind a Bizottságot mind a Tanácsot teljes együttműködésünkről kell biztosítanunk annak érdekében, hogy elfogadásra kerüljön ez a fontos jogszabály. Az élelmiszerválság elleni küzdelemhez, kézzelfogható erőfeszítésekre van szükség különböző szinteken, és a közösségi intézményeknek együtt kell működniük ahhoz, hogy értékelhető eredményeket lehessen elérni.

Nigel Farage, Trevor Colman és Jeffrey Titford (IND/DEM), írásban. – Természetesen együtt érzünk a szegény országok nehéz helyzetével. Ugyanakkor úgy gondoljuk, hogy az uniós szakpolitikákra, mint a közös halászati politikára, a közös mezőgazdasági politikára és a kereskedelemben érvényesülő protekcionizmusra vezethető elsősorban vissza e problémák többségének a gyökere. Hisszük, hogy a nemzetállamok a legalkalmasabbak arra, hogy kormányközi alapon segítsék a fejlődő nemzeteket, nem pedig a felülről irányított nemzetek feletti ügynökségek, amelyek a leginkább felelősek ezért.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Mitchell képviselő úr egy olyan tervet nyújtott be, amely világos, együttes közösségi választ ad a fejlődő országok ingadozó és emelkedő élelmiszerköltségeire azáltal, hogy gyorsreagálási eszközökre és biztonsági hálóval kapcsolatos eljárásokra vonatkozó útmutatásokat nyújt az elkövetkező betakarítások tekintetében. Az eszköz hosszú távú támogatást is nyújtani kíván, amelynek megállapítása és megkülönböztetése az egyes helyzetek szükségletei és követelményei alapján történik. 1 milliárd eurós keretet biztosít 2010-ig, szigorúan szabályozott kritériumok alapján. Az élelmiszerbiztonság alapul szolgál mindenféle fejlesztés számára. Az éhezés elleni világméretű küzdelem összetett, de alapvető kérdés, amelyre sürgősen megoldást kell találnunk. Örömmel támogatom Mitchell képviselő úr jelentését.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Indoklásában az előadó, érzelmektől fűtött szavakkal arra szólítja fel az Európai Uniót, hogy a költségvetéséből adja át a világ többi részének szabad forrásait! A közpénzek kezelésének ez egy sajátos és veszélyes perspektívája, ami fenyegetésekkel és a vétkesség áthárításával jár együtt.

Nem volt szükség ilyen messzire elmenni ahhoz, hogy a meggyőzzön minket arról, hogy segítsünk a legrászorultabb országokon.

Én azonban a következő három észrevételt kívánom tenni:

- A globális élelmiszerárak robbanása egyértelműen elsősorban a fejlődő világ népességére van hatással, de több millió uniós polgárt is érint. Mit tesz a Bizottság értük?

- Valóban szükség van arra, hogy ennek a gyorssegélynek a kezelésével a Bizottság legyen megbízva, amikor ez utóbbi intézmény jelentős mértékben felelős a kialakult helyzetért? Az Európában meglévő mezőgazdasági malthusianizmus mögött áll, ami hozzájárul az áremelésekhez. A kereskedelempolitikai az exportkultúrákat mozdtják elő a legszegényebb országokban. Azonos körülmények között, és azzal a prioritással, amelyet a piac és szabad kereskedelem kap, a helyi mezőgazdaság támogatására javasolt intézkedések láthatóan kudarcra vannak ítélve.

- Végezetül, mit tesznek az élelmiszercikkek piacain uralkodó abszurd és erkölcstelen spekuláció elleni küzdelem érdekében?

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A magas élelmiszerárak főleg azokat érintik, akiknek a világon a legrosszabb a helyzetük. A pénzügyi és energiaválsággal együtt most fennáll annak a kockázata, hogy a lakosság nagy csoportjainak körülményei lényegesen romlani fognak.

Tudjuk, hogy a kialakult helyzet cselekvést követel. Ugyanakkor nem osztjuk az előadó azon törekvését, hogy a pénzügyi támogatás szétosztására egy újabb uniós mechanizmust hozzunk létre. A fejlesztési segély, annak mértéke, orientációja és tartalma jó példa arra, amit a Júniusi Lista szerint elsődlegesen nemzeti szinten és másodlagosan az ENSZ testületekkel folytatott együttműködésen keresztül kell meghatározni. A Júniusi Lista megkérdőjelezi az EU szerepét, mivel lehetségesnek tartja, hogy helyette a nemzetközi fórumokon találjanak megoldást a jelenlegi élelmiszerhiányra. A fenti okok miatt úgy döntöttünk, hogy a jelentés teljes egésze ellen szavazunk.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Úgy gondoljuk, hogy olyan módosítások történtek, amelyek javítanak az Európai Bizottság eredeti javaslatán, nevezetesen: annak szükségessége, hogy előnyben részesítsék a termelést, a helyi termékeket és különösen a kisgazdálkodókat az exportra történő termeléssel szemben; a termelői szervezetek feltétlen bevonása a programok kidolgozásába, amelyeknek prioritást kell adniuk a kisgazdálkodóknak; és az, hogy ne kapjon támogatást a luxuscikkek nyersanyagának és a bioüzemanyagoknak az előállítása (sajnáljuk, hogy ennél a pontnál nem hagyták ki a géntechnológiával módosított szervezeteket (GMO-k)).

Ugyanakkor feltétlenül ki kell hangsúlyozni, hogy ezt a kezdeményezést az EU szakpolitikáinak keretei között kell nézni, mivel az EU egyszerű alkualapként, vagy feltételként használhatja fel ahhoz, hogy gazdasági érdekeit másokra erőltesse. Itt arra a nyomásra utalunk, amelyet az Afrikai, Karibi és Csendes-óceáni Államok Csoportjára (AKCS-államok) gyakoroltak annak érdekében, hogy a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) keretében megállapodásra jussanak, vagy az Európai Unió gazdasági partnerségi megállapodásaira; az EU arra törekszik, hogy a gazdasági válság hatásait ezeknek a kikényszerítésére használja fel.

Érdemes azt is megemlíteni, hogy ez a kezdeményezés nem titkolja sem az EU részéről nyújtott úgynevezett fejlesztési támogatás csökkentését, sem a felduzzasztott összegeket, amelyeket az újraindított fegyverkezési versenyre és a nemzetközi kapcsolatok militarizálására fordít, amikben az EU központi szerepet játszik.

Világos, hogy az EU csak azért ad az egyik kezével, hogy aztán később, vagy rögtön mindkét kezével koldulni kezdjen ...képmutatás.

Gyula Hegyi (PSE), írásban. – (HU) Egyetértek a jelentéstevővel abban, hogy a pénzügyi válság miatt nem csökkenthetjük a harmadik világ éhezőinek nyújtott támogatást. Megjegyzem persze, hogy az Európai Unión belül is vannak, akik a növekvő élelmiszerárak miatt nehéz helyzetbe kerülnek. És nem csak az új, hanem a régi tagállamokban is.

Az élelmiszerárak emelkedésének egyik oka kétségtelenül a bioüzemanyagok termelésének felfutása. Ha az üzemanyag magasabb áron értékesíthető, akkor vagy kiszorítja a termelésből az olcsóbban eladható élelmiszereket, vagy azok árát is felveri. Ezért az EU-nak nem szabad bioüzemanyagot importálni olyan országból vagy nagyobb térségből, ahol az a helyi lakosság olcsó élelmiszerellátását veszélyezteti.

A bioüzemanyagnak fontos szerepe van a megújuló energiákon belül, de ha meggondolatlanul használjuk, akkor súlyos tragédiákat okozhat. Ezért az Európai Unió bioüzemanyag-felhasználását alapvetően az Unión belüli termelésre kell alapozni. A helyi élelmiszerárak felferése és az esőerdők veszélyeztetése miatt a harmadik világban egyáltalán nem ajánlott az ilyen import.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders és Jan Mulder (ALDE), írásban. – (NL) A Holland Szabadság és Demokrácia Néppárt küldöttsége tartózkodott a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási intézkedések létrehozásáról szóló Mitchell jelentés végső szavazásánál, mert komoly kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy a javasolt intézkedések valóban meghozzák-e a kívánt eredményeket. A fejlődő világ mezőgazdasági termelésének javulásához strukturáltabb megközelítésre van szükség, mint egy 1 milliárdos összeg, amit három év alatt kell elkölteni. Ezen túlmenően, a Holland Szabadság és Demokrácia Néppárt küldöttsége azon a véleményen van, hogy még mindig túl nagy hangsúlyt helyeznek arra, hogy az alapokat az ENSZ szervezetek és a Világbank felé tereljék. A tagállamok is megtehetnék ezt közvetlenül. Ehelyett, az Európai Uniónak és a kapcsolódó szervezeteknek, beleértve az Európai Beruházási Bankot (EBB) is, kellene ebben élenjárnia.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) Gay Mitchell jelentésének elfogadása mellett szavaztam. Az Európai Uniónak képesnek kell lennie gyorsan reagálni az élelmiszerválságokra. A világválság megmutatta, hogy milyen törekény is lehet a gazdag országok gazdasági helyzete. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a szegény és fejlődő országok sokkal nagyobb problémákkal néznek szembe. Az egyik ilyen azon emberek számának gyors növekedése, akiket az éhezés fenyeget.

A drámai, katasztrofális éhínség helyzeteiben nem pazarolhatjuk az értékes időt a megfelelő pénzügyi eljárások végrehajtására. Biztos vagyok abban, hogy az új eszköz lehetővé teszi számunkra, hogy teljesítsük azt, ami az egyik alapvető kötelességünk – az emberi élet eredményes megmentését.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), írásban. – (ES) Amint arra a Világbank elnöke is rámutatott, az alultápláltság problémáit az elfelejtett millenniumi fejlesztési céloknak tekinthetjük. Számos területet nagyobb mértékben kell az EU-nak figyelembe vennie. Ezek közé tartozik a Világélelmezési Program igényeinek finanszírozása, az országok szükségleteinek felmérését célzó, különböző szervezetek bevonásával végzett munka, a kisgazdálkodónak nyújtott anyagi támogatás (rövid távon és az élelmiszerár-ingadozás elemzése hosszú távon); a termelés és a termelékenység területén jelentkező hosszú távú kihívások, az elhanyagolt kutatási tervek, valamint annak igénye, hogy sikerüljön kockázatkezelési megoldásokat találni (mint amilyenek a szárazsággal kapcsolatos pénzügyi derivatívák).

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom a jelentést, mert még sohasem volt annyira fontos, mint a jelenlegi globális pénzügyi válságban, hogy teljesítsük a fejlődő országokkal szembeni kötelezettségeinket. A pótlólagos 1 milliárd EUR biztosítani fogja, hogy a fejlődő országok ne maradjanak le.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Szándékomban áll megszavazni Mitchell úrnak, a fejlődő országok ijesztően gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszköz létrehozásáról szóló jelentését. Különösen egyetértek az előadó véleményével, amikor azt mondja, hogy a gyorsan emelkedő élelmiszerárak nem lehetnek mindössze újsághírek. Az a tény, hogy a már oly sokszor említett piaci globalizáció miatt egyre több ember él világszerte a szegénységi küszöb alatt, aggodalomra ad okot. Ugyanakkor ennél is nagyobb aggodalomra ad okot az, hogy a sok szép elhangzott szó ellenére csak kevés kézzelfogható intézkedést hoztak nemzetközi szinten. Ezért örülök annak a ténynek, hogy az előadó kiemeli egy gyors reagálás szükségességét, és hogy utalás történik egy olyan rendszerre, amelyben egy sürgősségi szociális biztonsági háló kialakítására irányuló intézkedésekhez finanszírozási szándék is társul, ami nagyobb

és könnyebb hozzáférést biztosít a mezőgazdasági inputanyagokhoz és szolgáltatásokhoz, figyelembe véve annak szükségességét, hogy helyi szinten differenciált módon kell eljárni.

Glenis Willmott (PSE), írásban. – Ez egy mély pénzügyi- és élelmiszerválság időszaka. Az emelkedő élelmiszeráraknak rendkívül negatív hatásuk volt a fejlődő országokban. Nőtt a szegénység és néhány millenniumi fejlesztési cél megvalósítása veszélybe került. A magas árak zavargásokhoz és bizonytalansághoz vezettek. Ezért szavaztam emellett a javaslat mellett, hogy vegyünk el 1 milliárd eurót az uniós gazdálkodók által fel nem használt támogatásból és fordítsuk a fejlődő országokban nehézségekkel küszködő gazdák támogatására, hogy alapvető cikkeket, mint például műtrágyát és vetőmagot vásárolhassanak. Örülök annak, hogy mi itt az Európai Parlamentben képesek voltunk konszenzusra jutni a nemzeti kormányokkal a mechanizmus működésének részleteit illetően.

– Jelentés: José Manuel García-Margallo y Marfil (A6-0448/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták, hisszük, hogy ezek a jelentések előrelépést jelentenek az adóelkerülés elleni hatékonyabb küzdelem terén. Ami a 2008. január 1-én hatályba lépett új svéd hozzáadottérték-adóra vonatkozó szabályokat illeti, ezek a jelentések sajnos további igazgatási terhet jelentenek majd bizonyos vállalkozások számára, de úgy gondoljuk, hogy a változtatások indokoltak és a célhoz képest arányosak, ezért döntöttünk úgy, hogy mellette szavazunk.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A nagyra becsült spanyol képviselőtársam, García-Margallo y Marfil úr által, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006-os tanácsi irányelvnek a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem érdekében történő módosítását célzó tanácsi irányelvre irányuló javaslatról kidolgozott jelentése mellett szavaztam.

A Közösségen belüli áruellátással kapcsolatos adatcserét szolgáló jelenlegi rendszer, amelynek megvalósítására a belső piacra való átállás időpontjában elfogadott, átmeneti héa-intézkedések keretében került sor, többé már nem jelent megfelelő eszközt a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni hatékony küzdelemhez. Megjegyzendő, hogy az intézkedés része egy sor olyan intézkedésnek, amelyek közül néhány kifejezetten abból a célból került kidolgozásra, hogy növelje az üzleti tevékenységek jogbiztonságát és csökkentse az igazgatási terheket, valamint hogy jelentősen javítsa az információcserét és az adóhatóságok közötti együttműködést. Támogattam a módosításokat melyekben meghatározásra került, hogy két évvel ezen irányelv hatálybalépésének időpontját követően a Bizottságnak jelentést kell készítenie, melyben értékeli az irányelv hatásait, külön hangsúlyt helyezve az érintett személyekre vonatkozó új formai követelményekből eredő igazgatási költségekre, illetve arra, hogy ezen követelmények mennyire hatékonyak az adócsalás elleni küzdelemben.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Általánosságban egyetértünk az előadó javaslatával, amelyek célja a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelemről szóló európai bizottsági dokumentum javítása.

Való igaz, hogy a héa-csalás nemcsak a tagállamok költségvetésének finanszírozását, hanem az Európai Unió saját forrásai rendszerének átfogó egyenlegét is érinti, amennyiben a héa-ból származó saját forrás csökkenését a bruttó nemzeti jövedelemből származó saját forrás növelésével kell kompenzálni.

Számomra az is hasznosnak tűnik, hogy készüljön értékelő jelentés a jelen irányelv hatásáról, különösen az adóalanyok adminisztratív költségeiről, valamint arról, hogy a formai követelmények hatékonyan hozzájárulnak-e az adócsalás elleni küzdelemhez.

Ugyanakkor komoly fenntartásaink vannak a jelenlegi rendszer szabályainak relatív igazságosságával és ezek alkalmazásával kapcsolatban. Ezért tartózkodtunk ennek a jelentés megszavazásától.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Nem szavaztuk meg García-Margallo y Marfil úr két jelentését a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelemről, vagy egyszerűen fogalmazva a héa-csalás a tagállamok egymás közötti kereskedelmében.

Természetesen elítéljük ezt a csalást és támogatjuk az illetékes nemzeti ügynökségek közötti kormányközi együttműködést. Az előadó azonban jóval túlmege ezen azzal, hogy egy egységes „európai uniós adó-nyilvántartási igazolás” létrehozását javasolja, amelyhez minden nemzeti hatóság hozzáférhet abból a célból, hogy adatokat gyűjthessen olyan személyekről, akik állítólagosan valamilyen módon érintettek a csalásban, és megakadályozhatja őket abban, hogy bárhol Európában vállalatot alapíthassanak vagy

irányíthatassanak. Kinek a nevében? Bírósági, igazgatási vagy egyszerűen önkényes határozat alapján? Amit milyen szinten hoznak meg? A szerződésekben rögzített – illetve nem rögzített – mely hatáskörök alapján?

Az európai szintű határozatok elsőbbsége, a kvázi büntetőjog hatásköreinek kisajátítása, az Európai Bizottság túlméretezett végrehajtó szerepe és a vállalatokat sújtó még több bürokrácia egy olyan időszakban, amikor ujjongva hirdetjük az európai kisvállalkozási törvényt – mindezt elfogadhatatlannak tartjuk.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Minden adórendszer velejárója az adócsalás. A kérdés csak az, hogyan lehet ezt a legjobban ellenőrizni. Az intézkedésekkel mindenképpen azt kell biztosítani, hogy a kis- és középvállalkozásokat ne tegyék tönkre a bürokráciával járó kiadások. Az adócsalással egyelőre nagy vonalakban kell foglalkozni.

Mindenféle hatékonyabb együttműködés kétségtelenül hasznos, egészen addig, amíg nem fajul odáig, hogy az EU magának bitorolja a tagállamok döntéshozatali hatáskörét. Az EU-tagállamok részéről jóváhagyott olyan eljárást kell előtérbe helyezni, amelyben a jelenlegi rendszerhez képest nincs alapvető változás. Ezért a jelentés ellen szavaztam.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) García-Margallo y Marfil úrnak, a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelemről, különös tekintettel a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló jelentése mellett szavaztam. Egyetértek azzal, hogy szükség van a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelemre, és úgy gondolom, hogy e tekintetben, szorosabbá kell tenni a tagállamok közigazgatási szervei közötti együttműködést az egységes európai piac keretei között. Azon ügyleteknél, amelyek a nemzeti határokon kívül kötődnek, szükség van arra, hogy az elsősorban nemzeti hatáskörbe tartozó intézkedéseket európai szintű közös elszámoltathatóságra vonatkozó intézkedéseknek, a legjobb gyakorlatok cseréjének és az adóra vonatkozó formai követelményeknek is kísérsen kell.

– **Jelentés: José Manuel García-Margallo y Marfil (A6-0449/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Nagyra becsült spanyol képviselőtársam, García-Margallo y Marfil úr jelentése alapján, az 1798/2003/EK rendeletnek a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem érdekében történő módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslat mellett szavaztam.

A Bizottságnak összesítenie kell a tagállamok által a csalás elleni küzdelem során végrehajtott fellépésekkel kapcsolatos információkat, közzé kell azokat tennie, amelyek a legjobb eredményeket érték el, és javaslatot kell tennie azon intézkedésekre, amelyeket a legmegfelelőbbnek tart a csalások orvoslására. A Bizottság, mutatókat dolgoz ki, hogy el lehessen különíteni azon területeket, ahol az adózással kapcsolatos szabálytalanságok kockázata magasabb. A nemzeti adóhatóságok intézkedéseit a csalások orvoslása és a becsületes adóalanyok törvénytisztelő magatartásának megkönnyítése iránti igénynek kell motiválnia. A rendelet alkalmazásának értékelésekor összegyűjtött adatok alapján a Bizottság mutatókat dolgoz ki annak megállapítására, hogy az egyes tagállamok milyen mértékben működnek együtt a Bizottsággal és más tagállamokkal a rendelkezésre álló információk átadása és a csalások orvoslásához szükséges segítségnyújtás tekintetében. E jelentéseket a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tenni. A tagállamok és a Bizottság rendszeresen értékeli e rendelet alkalmazását.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez esetben is, általánosságban mindannyian egyetértünk az előadó javaslataival, amelyek az Európai Bizottság dokumentumának jobbítását célozzák. Ez vonatkozik arra a javaslatra is, amely hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az Európai Bizottságnak teljes körűen tájékoztatnia kell az Európai Parlamentet a tervezett intézkedésekről, az Európai Parlament és a Bizottság között létrejött, az 1999/468/EK tanácsi határozat végrehajtásának eljárásairól szóló megállapodás értelmében.

Én is egyetértek azzal, hogy a tagállamok és a Bizottság rendszeresen értékeli ennek a rendeletnek az alkalmazását. Azonban az a javaslat, hogy a Bizottság mutatókat dolgozzon ki annak megállapítására, hogy az egyes tagállamok milyen mértékben működjenek együtt a Bizottsággal és más tagállamokkal, nem tűnik elég egyértelműnek számomra annak ellenére, hogy a Számvevőszék jogos bírálatokat fogalmazott meg a héa területén elkövetett adócsalások elleni küzdelem keretében folytatott hatékony igazgatási együttműködés hiányával kapcsolatban. A legjobb gyakorlatok lehetséges megosztása és az elemzések elkészítése nem indokolhat magasabb adót olyan területeken, amelyek megkérdőjelezzik a szubszidiaritás elvét.

Ezért tartózkodtunk ennek megszavazásától.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag (B6-0617/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam a négy képviselőcsoport, beleértve az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja által előterjesztett, „Az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag” című, közös állásfoglalásra irányuló indítványt. Szeretném elismerésem kifejezni a francia képviselőtársamnak, Fontaine asszonynak és a francia elnökségnek, Lagarde miniszter úrral együtt végzett hatalmas munkáért. Mielőbb szükség van arra, hogy a tagállamok megerősítsék azon szándékukat, hogy hivatalosan is el kívánják fogadni az SBA-t a 2008. decemberi, Brüsszelben tartandó Európai Tanács ülésén. Ezáltal biztosítva lesz, hogy az SBA az öt megillető kiemelt szerephez jut, és ugyanakkor azzal, hogy jogilag kötelezővé válnak a benne foglalt intézkedések, jelentős pozitív hatást fog a kkv-k környezetére gyakorolni. Ezen utóbbi képezi a gazdasági élet egy nagyon jelentős részének az alapját és kétségtelen, hogy emberi méretű vállalkozásként társadalmi szerepük van. Ugyanakkor sérülékenyek és különleges figyelmet érdemelnek. Annak részeként, hogy érdekelt a jólétet teremtő rendszer kialakításában, létfontosságú, hogy az Európai Parlament támogatást nyújtson a kkv-knak.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A jelentés mellett szavaztam. A kis- és középvállalkozások Európa gazdaságának motorját jelentik, mind a növekedés és innováció, mind pedig a foglalkoztatás vonatkozásában. Ezért egy olyan politika, amely ezeket támogatja, az egész rendszer stabilitásának garantálását jelenti, ami rendkívül fontos ennek a globális válságnak az időszakában, amelyet csak akkor lehet megoldani, ha nem feledkezünk meg a valódi gazdaságról. Ezért támogatnunk kell minden erőfeszítést, de nem szabad megelégednünk arról, hogy még hosszú utat kell megtennünk, és teljesítenünk kell kötelezettségvállalásunkat.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések - Európai kisvállalkozói intézkedéscsomagra vonatkozó állásfoglalás mellett szavaztunk, mert tudjuk, ahogy azt már évek óta mondjuk, hogy a kkv-k meghatározó gazdasági szerepet töltenek be, mint a legfontosabb jólét és munkahelyteremtők.

A problémát az jelenti, hogy ma ez mind még mindig csak elméleti síkon létezik. Ugyanaz a helyzet, a Bizottság, amely felszólítja a tagállamokat, hogy „gondolj előbb a kisvállalkozásokra”, ezt követően egy igen átláthatatlan, érthetetlen jogszabályt, valamint adminisztratív és szabályozási korlátozásokat vezet be. A Bizottság az, amely a kötelezettsége ellenére, elfuserálja a hatástanulmányokat, amelyeknek a jogalkotási javaslatait kell kísérnie. A Bizottság volt az, amely létrehozta a közbeszerzési szerződésekhez való hozzáféréstől szóló politikát, amelynek eredményeként a helyi kkv-k rendszeresen kiszorítják a nagy, európai szintű vállalkozások javára, a szent és sérthetetlen verseny nevében. A Bizottság volt az, amely az adóharmonizáció megszállottjaként, a hea-kulcsokra előírta a jelenlegi szigorításokat.

Igen, itt az ideje, hogy végre prioritást adjunk ezeknek a kisvállalkozásoknak, az igazgatóiknak és alkalmazottaiknak, és ezt mindenekelőtt európai rendeletekben kell megtennünk.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A kis- és középvállalkozások helyzetének javulása Európában, valamint a Kisvállalkozások Európai Chartájának támogatása óriási jelentőséggel bír az Európai Unió gazdaságának és vállalkozásának hatékony fejlesztése szempontjából, ezért az állásfoglalás támogatása mellett döntöttem.

Egy vállalkozás elindításával járó mindenféle igazgatási feladat leegyszerűsítése, a szabályozás egyszerűbbé tétele és a felesleges törvények megszüntetése bizonyosan felgyorsítják a kis- és középvállalkozások létrehozásának folyamatát, amelynek több millió ember számára kínálnak munkahelyet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Tudjuk, hogy a bankszektor és más pénzügyi cégek azzal az ürüggyel részesülnek támogatásban, hogy el kell kerülni a pénzügyi ágazat válságát és annak esetleges káros következményeit. A kapitalizmus válsága azonban már sokkal szélesebb körben elterjedt és már súlyos következményei is vannak, különösen a gazdasági szférában, ahol túlsúlyban vannak a mikro-, kis- és középvállalkozások.

Ezért van az, habár világos csak akkor lehet tartós alternatív megoldásokat találni, ha szakítunk a gazdasági liberalizmus jelenlegi politikájával, hogy támogatunk minden egyes olyan intézkedést, amely megkönnyítheti a több ezer mikro-, kis- és középvállalkozás aggasztó helyzetét.

Ugyanakkor kitartunk amellett, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások számára megfelelő környezet kialakításához mindenekelőtt arra van szükség, hogy a lakosság nagyobb vásárlóerővel rendelkezzen, a munkavállalók bére növekedjen és jobb nyugdíjak és nyugdíjpénztárak legyenek.

Ezért az állásfoglalásra adott szavazatunkkal, csak nyomatékosítani szeretnénk azt a kívánságunkat, hogy ez nem lehet egy újabb ködös megjelenítése annak a propagandának, amely napjainkra oly jellemző. Ennek a támogatásnak a mikrovállalkozásokat és a kkv-kat kell ténylegesen elérnie, és nem nyelheti el a bürokrácia.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Szeretném támogatásomról biztosítani a Kisvállalkozások Chartájának elfogadását, amely az ilyen vállalkozások helyzetén szándékozik az EU-ban javítani. Köztudott, hogy a kkv-k fontos szerepet játszanak az európai gazdaságban, körülbelül 100 millió munkahelyet biztosítanak, a tagállamok és a régiók számára pedig az egyik legnagyobb jövedelemforrást jelentik. Sok ilyen vállalkozás aktív részt vállal az innovációban.

E tekintetben fontos elismerni, hogy semmi sem indokolja azt a sok akadályt, amelyekkel a kis- és középvállalkozásoknak még mindig szembe kell nézniük. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az ilyen vállalkozások nagyon érzékenyek a fokozott versenyre és mindenféle pénzügyi és igazgatási problémára. A megfelelő működésükhöz, nélkülözhetetlenek az egyszerű és világos jogi rendelkezések.

Ezért mindenféleképpen szükség van az Európai Parlament beavatkozására, amely rendelkezik a megfelelő jogalkotási eszközökkel, képes a felmerülő igényekre reagálni és közreműködni a még megmaradt akadályok elmozdításában. Rendkívül fontos, különösen egy folyamatos gazdasági összeomlás időszakában, a pénzügyi forrásokhoz való hozzáférés biztosítása.

Üdvözlöm az Európai Beruházási Bank új csomagra tett javaslatát, amely 30 milliárd EUR kölcsönt irányoz elő a kkv-k számára. Ennek ellenére meg kell gondolnunk ennek az összegnek a megemelését, mivel a kisvállalkozások nagy számának sikertelensége sok emberre nézve drámai következményekkel járna.

Biztos vagyok abban, hogy a jelen körülmények között a Tanács el fogja fogadni a Kisvállalkozások Chartáját, és elvárja majd a tagállamoktól a benne foglalt rendelkezések végrehajtását.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az EU már sok éve – legalább is papíron – a kis- és középvállalkozások előmozdítása mellett száll síkra. Ugyanakkor papíron azt mondhat az ember, amit csak akar – a tettek hangosabban beszélnek, mint a szavak. A kkv-knak továbbra is bürokratikus akadályokkal kell szembenéznük, a nagy vállalatok továbbra is könnyűszerrel érnek hozzá támogatásokhoz, miközben a középvállalkozások gyakorlatilag a kérvényezői státuszra szorulnak vissza. A szabályozási örület sok esetben megfojtja a kisvállalkozásokat, miközben vállalkozáscsoportok olyan szakértőket engedhetnek meg maguknak, akik bármilyen joghézagból előnyt faragnak.

Ezért az USA példáját követve, az uniós jogszabályok esetén egy költség-haszon elemzést kell készíteni a kis- és középvállalkozások számára, és elő kell mozdítani a bürokrácia lebontását annak érdekében, hogy eltűnjenek a magas, többszörös díjak ott, ahol fennáll a tájékoztatási és értesítési kötelezettség. A vizsgált javaslat mindenesetre úgy tűnik, hogy egy további lépést jelent a helyes irányba, és ezért szavaztam mellette.

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – Ha valamikor, akkor most van szükség a kisvállalkozások és a kkv-k támogatására. A jelenlegi gazdasági légkör fokozottan érinti őket, legyen szó a pénzforgalom fenntartásának nehézségeiről vagy a csökkenő fogyasztási kiadások hatásairól.

Biztosítanunk kell, tekintettel a jelenlegi gazdasági válságra, hogy a kkv-k képesek legyenek hozzáférni a megfelelő pénzügyi forrásokhoz, különösen most, amikor a bankok nem adnak kölcsönt a kisvállalkozásoknak. Általánosabban, a felesleges igazgatási és bürokratikus terheket meg kell szüntetni. A kkv-k jelentik Európában a kis gazdaságok, mint például Észak-Írország gerincét. Ösztönöznünk kell az innovatív vállalkozókat, nem pedig akadályokat állítanunk az útjukba, mint amilyenek a túlzott igazgatási terhek.

A Kisvállalkozói Intézkedéscsomag előrelépést jelent, ezt azonban a Tanácsnak sürgősen el kell fogadnia és a tagállamoknak teljes egészében végre kell hajtania ahhoz, hogy valóban pozitív hatása legyen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelenlegi nehéz gazdasági légkörben sok esetben a kis- és középvállalkozások lehetnek elsőként érintettek, a lehető legsúlyosabb következményekkel együtt.

Tekintettel arra, hogy néhány tagállamban, mint például Romániában, az kkv-k a GDP több mint 60%-át teszik ki, támogató intézkedéseket kell hozni, amelyek üdvözlendőek, de mindenekelőtt sürgősek.

Egy másik üdvözlendő intézkedést az Európai Beruházási Bank 30 milliárd összegű új csomagja jelent, amelyet a kkv-knak nyújtandó kölcsönökre különít el. Őszintén remélem, hogy az új tagállamok, mint Románia és Bulgária kisvállalkozásai számára is könnyen hozzáférhetőek lesznek ezek a kölcsönök.

Seán Ó Neachtain (UEN), írásban. – (GA) Természetesen foglalkoznunk kell a pénzügyi rendszer stabilizálását érintő legfőbb kihívásokkal és figyelmet kell szentelnünk rájuk. Ugyanakkor, mint országaink polgárainak képviselői, halaszthatatlan kötelességünk, hogy az úgynevezett „reálgazdaságra” összpontosítsuk figyelmünket.

Az európaiak nehéz időket élnek most meg, mivel egy gazdasági válság közepén vagyunk. Egyszerű lenne, ha most teljes egészében a konzervatív politikákhoz ragaszkodnánk, olyan politikákhoz amelyek kizárólag a pénzügyi rendszer stabilizálását célozzák. Azonban ahelyett, hogy ezt tennénk, arra kell összpontosítanunk, hogy a gazdaságot alulról felfelé újjáépítsük.

Írország nyugati részében a munkaerő közel 70%-át kisvállalkozások foglalkoztatják. Ezen kisvállalkozások jelentik a gazdaság ütőerét Írország nyugati részén. Nemcsak hogy meg kell védenünk ezeket a kisvállalkozásokat, de ösztönöznünk kell a vállalkozási kedvet, a növekedést és a fejlődést is ebben az ágazatban. Ezért őszintén üdvözlöm az ír és az európai intézmények közelmúltban beindított, a kisvállalkozói ágazat támogatását célzó kezdeményezéseit. Arra kérem a magán és a pénzügyi szférát és a politikai döntéshozókat, hogy folytassák és egészítsék ki e kezdeményezéseket.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az Európai Kisvállalkozói Intézkedéscsomag része a felülről építkezésnek, a munkaerő-ellenes lisszaboni stratégiának és az EU azon erőfeszítéseinek, hogy a munkavállalók és jogaik kárára megteremtse az egységes belső piacot.

Azzal, hogy csaliként használja fel a nagy számú munkavállalót foglalkoztató és a helyben nyújtott szolgáltatásokra csökkentett héa-kulcsokat, az EU megpróbálja a kis- és középvállalkozások jóváhagyását kicsikarni a nagyvállalkozások számára kedvező megoldásokhoz, amelyek saját érdekükben és nem a kisvállalkozások vagy önfoglalkoztatók érdekében támogatják ezeket a terveket.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke meghatározta azon vállalkozások tényleges körét, amelyekre ez az intézkedéscsomag vonatkozik, amelyeket úgy határozott meg, mint azon vállalkozások, amelyek teljes mértékben élvezik az egységes piac előnyeit és a nemzetközi piacra terjeszkednek annak érdekében, hogy globális versenyképes vállalkozásokká váljanak; Günter Verheugen biztos úr kiemelte az intézkedéscsomag reakciós ideológiai törekvéseit, hangsúlyozva, hogy a csomag fontos eleme az üzletemberek társadalmi elismerése valamint, hogy egy üzleti karrier beindulása vonzó lehetőséget jelentsen és megváltozzon az üzletemberek szerepéről és a vállalkozási kockázatvállalásról alkotott felfogás.

A javaslat lényegét azonban az európai magáncégek új mentessége jelenti, amely lehetővé teszi az „európai magánvállalkozások” számára, hogy az összes uniós tagállamában kereskedelmi tevékenységet folytathassanak, és hogy kikerülhessék a társadalmi kontroll jelentette jelenlegi akadályokat.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) „Az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag” című állásfoglalás mellett szavaztam, mivel ezek alapvetően fontosak az Európai Unió gazdasága számára, beleértve Románia gazdaságát is.

A kis- és középvállalkozások több mint 100 millió munkahelyet biztosítanak és a gazdasági növekedés meghatározó tényezői.

Különösen a jelenlegi gazdasági válság időszakában, minden lehetséges eszközt fel kell használnunk ennek az ágazatnak a támogatásra, amely a gazdasági fellendülés platformját jelentheti.

Támogatom az Európai Beruházási Bank új csomagjának végrehajtását, amely 30 milliárd eurót fog biztosítani, amit a kkv-knak nyújtandó kölcsönre különít el. Azt is kérem, hogy ezt az alapot fejlesszék tovább és emeljék meg a jövőben.

Úgy gondolom, hogy feltétlenül fontos, hogy a tagállamok is hozzanak létre és hajtsanak végre a kkv-k támogatását célzó nemzeti szintű intézkedéseket, hogy kiegészítsék az európai szinten hozott intézkedéseket.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) „Az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag” című állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Szilárd meggyőződésem, hogy a kkv-k, amelyek Európában a vállalkozások több mint 90%-át teszik ki, meghatározó módon járulnak hozzá az Európai Unió gazdasági növekedéséhez. Ezért van szükségünk a kisvállalkozásokra vonatkozó európai jogszabályra: a kisvállalkozói intézkedéscsomagra, amely csak abban

az esetben lehet hatékony, ha végrehajtására nemzeti és európai szinten is megvan az elkötelezettség. Továbbá egyetértek azzal, hogy arra kell felkérnünk Tanácsot, hogy az elkövetkező európai tanácsi ülésén erősítse meg azt, hogy hivatalosan is el kívánja fogadni ezt az intézkedéscsomagot annak érdekében, hogy egy tisztességes, megfelelő szintű nagy nyilvánosságot biztosítson egy ilyen fontos kezdeményezésnek.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A mai szavazáson, egy olyan állásfoglalás elfogadását támogattam, amely Európa kis- és középvállalkozásainak helyzetén kíván javítani.

A Kisvállalkozások Chartája hozzájárul majd a lengyel gazdaság, valamint az európai gazdaság egészének fejlődéséhez.

Jelenleg a kis- és középvállalkozások több mint 100 millió munkahelyet biztosítanak. A gazdaságuk hajtóerejét jelentik. Az a véleményem, hogy különösen ma, a gazdasági válság időszakában, az állásfoglalás kihangsúlyozza a Chartában bevezetett rendeletek támogatásának szükségességét.

Az EU pénzügyi helyzetének helyreállításához többre lesz szükség, mint pusztán a nagy pénzügyi intézményeknek nyújtott segítségre. Mindenekelőtt konkrét lépéseket kell tennünk a kis- és középvállalkozások támogatása érdekében; lépéseket, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy kezelni tudják a piacok hiányosságait, és amelyek révén könnyebben tudnak üzleti tevékenységet folytatni.

Természetesen a Kisvállalkozások Chartája nem fogja megoldani a problémájukat. De megfogalmazza majd azokat az elveket, amelyek egyenlő elbánást biztosítanak a kkv-k számára, és bevezeti a vállalkozásokra vonatkozó elsődleges keretpolitikát.

– Közös állásfoglalásra irányuló indítvány: a fegyverexportra vonatkozó uniós magatartási kódexről (RC B6-0619/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) A hat politikai képviselőcsoport által előterjesztett, a fegyverexportra vonatkozó uniós magatartási kódexről szóló közös állásfoglalás mellett szavaztam. Egyetértek az elvekkel, amelyek értelmében szükség van a felelőtlen fegyverátadások megelőzésére a kódex kritériumainak mind a vállalatokra, mind pedig a nemzeti fegyveres erőkre való szigorú alkalmazása révén, az illegális fegyvercsempészet megakadályozására azáltal, hogy felszólítják mindazon tagállamokat, amelyek még nem tették meg, hogy ültessék át nemzeti jogukba az EU fegyverkereskedelem ellenőrzéséről szóló 2003. évi közös álláspontját. Ösztönöznünk kell a fegyverembargó megsértésére vonatkozó közelmúltbeli állítások azonnali kivizsgálását, és javítanunk kell az EU tagállamai által benyújtott adatok minőségét a magatartási kódexről szóló éves jelentéssel összefüggésben. Ezzel összefüggésben ne legyünk naivak – ebben az összetett és veszélyes világban, amelyben élünk, ezek érzékeny kérdések, és ezért adtam hangot a Pflüger úr által előterjesztett szóbeli módosításra vonatkozó ellenkezésemnek. Meglátásom szerint túlságosan korai összekapcsolni a magatartási kódexet, a védelmi jellegű áruk közösségen belüli szállításáról szóló jövőbeli irányelv végrehajtását és a fegyverexport ellenőrzését.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Határozottan támogatom ezt az állásfoglalást. A harmadik országokba történő fegyverexportra vonatkozó magatartási kódexről szóló közös álláspont elfogadása létfontosságú a védelmi jellegű áruk közösségen belüli szállításáról szóló jövőbeli irányelv szabályos végrehajtása és a fegyverexport ellenőrzése tekintetében.

Igaz, hogy szilárd jogi alapra van ennél a magatartási kódexnél szükségünk ahhoz, hogy újra megvizsgálhassuk a Kínával szembeni jelenlegi fegyverembargót. Még mindig vannak nehézségek Pekinggel, de ezeket, ebben a kérdésben nem kell Burma és Zimbabwe közé beszorítani.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelenlegi fegyverkezési verseny és a nemzetközi kapcsolatok militarizálódásának keretei között, amelyben az Egyesült Államok, a NATO és az EU központi szerepet játszik, bármilyen kezdeményes, amely – még ha korlátozott és nem kielégítő módon, de – hozzájárul a fegyverexport korlátozásához, egy újabb lépést jelent a helyes irányba.

Az EU-t azonban annak választása jellemzi, hogy új lendületet ad az „európai védelemnek” (ami a beavatkozás és agresszió eufemizmusa), újra megerősíti, hogy célját az EU és NATO közötti stratégiai partnerség megerősítése és jelenlegi igényekhez való igazítása jelenti, egymás kiegészítésének és erősítésének a szellemében.

Elég ha megnézzük az Európai Tanács december 11–12-i ülésének az európai biztonság- és védelempolitika (EBVP) megerősítésére vonatkozó következtetéseit, amely előkészíti az EU nagyhatalmainak pozícióját a jövő év áprilisában tartott NATO csúcstra – és amely annak perspektíváját kínálja, hogy egy minőségi ugrást

tegyenek az úgynevezett (2003. évi) „európai biztonsági stratégiájába” és új célkitűzéseket határozzanak meg a következő 10 évre „az európai képességek megerősítése és optimalizálása érdekében”, „hogyan az elkövetkező években az EU saját területén kívül különböző méretű polgári missziókat és katonai műveletek sorát tudja egyidejűleg végrehajtani a legvalószínűbb forgatókönyveknek megfelelően”.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Akkor, amikor a munkavállalók óriási összegeket fizetnek a védelmi programok finanszírozására és katonai kutatások fejlesztésére, amikor az EU fegyveripara növekszik, és a különféle gyártott fegyverek „legális” értékesítése óriási nyereséget hoz a vállalatoknak, amikor az EU egészét folyamatosan militarizálják, amikor az emberek az új rend alatt szenvednek, amiben az EU aktív részt vállal az USA-val és a NATO-val együtt, ironikusnak tartjuk a vitát és a jóváhagyásra előterjesztett közös uniós álláspontot, valamint a fegyverexportra vonatkozó, úgynevezett magatartási kódex végrehatásához szükséges intézkedések elfogadását.

Az imperialista agresszió és a verseny növekedése, amit a kapitalista pénzügyi válság még tovább fog táplálni, a katonai kiadások olyan növekedéséhez vezetett, amely még a hidegháborús korszak kiadásait is meghaladja. Ebből a szempontból a fegyverexportra vonatkozó rendelet érvényesítésére tett erőfeszítés, az emberek becsapására és megtévesztésére tett kísérlet.

Az EU munkavállalóinak reagálásképpen harcolnia kellene az EU militarizálása, az EU hadserege és védelmi politikái ellen, és egységre fogni és harcolni egy háborúra uszító EU ellen.

– Jelentés: Bart Staes (A6-0427/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Megszavaztam belga képviselőtársam, Staes úr saját kezdeményezésű jelentését az Európai Számvevőszék hozzáadottérték-adó terén folytatott közigazgatási együttműködésről szóló 8/2007. sz. különjelentéséről. Miközben üdvözljük a Számvevőszék különjelentését, következtetései több szempontból is aggodalomra adnak okot, különös tekintettel azon észrevételekre, hogy a hozzáadottértékadó területén való közigazgatási együttműködésről szóló 1798/2003/EK rendelet nem hatékony eszköz a közigazgatási együttműködésre, mivel számos tagállam akadályozza annak végrehajtását, valamint korlátozott a Bizottság szerepe. Ugyanakkor létfontosságú, hogy a Bizottság jogsértési eljárást indítson azon tagállammal szemben, amelyik késik az adatszolgáltatásban. A Bizottságnak a hea-irányelv és a hea közigazgatási együttműködési rendelet módosítására irányuló javaslata jó dolog. Támogatom, hogy a Bizottság felelős szolgálatai, az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság, valamint az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) munkacsoportot hozzanak létre.

David Martin (PSE), írásban. – Üdvözlöm ezt a jelentést, amely kikövezi az utat az Európa részéről tett közös fellépés előtt annak érdekében, hogy pontos adatokhoz jusson a hea-csalással kapcsolatban, és arra vonatkozóan, hogy mennyibe kerül ez évente Nagy-Britanniának.

– Jelentés: Zita Gurmai (A6-0435/2008)

Robert Atkins (PPE-DE), írásban. – Én és a brit konzervatív képviselőtársaim teljes mértékben támogatjuk a nők helyzetének javítását a társadalom minden területén. Hiszünk, hogy a nőknek egyenlő eséllyel kell rendelkezniük a jelentésben meghatározott területek nagy részén. Hiszünk abban is, hogy a nőknek a lehető legnagyobb mértékben kell a politikában részt vállalniuk. Megértjük, hogy vannak a Balkánnal összefüggésben megoldandó egyedi kérdések, és felszólítjuk a nemzeti hatóságokat, hogy tegyenek lépéseket a nők esélyeink javítása érdekében.

Ugyanakkor aggódunk a kvótákra vonatkozó felhívás miatt, amely szerintünk nem a helyes elővezető út a nők és férfiak számára. Szintén nem támogatjuk a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetének létrehozását.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) A jelentés mellett szavaztam. A nemek közötti egyenlőség megvalósítása alapvető feltétel az Unióhoz való csatlakozásukat kérő államok számára. A Balkán zűrzavaros történelme még nehezebbé teszi a fellépést és a helyzet figyelemmel kísérését. Annak ellenére, hogy haladás tapasztalható a demokratizálódási folyamatban, sok még a tennivaló. A Kelet-Balkánon sok nő szenved még mindig a megkülönböztetés miatt, és fizikailag nem biztonságos, valamint gazdaságilag és társadalmilag bizonytalan körülmények között él. Ezért a szabályozási keretet még tovább kell javítani.

Ezzel összefüggésben, a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés valamennyi formájának megszüntetéséről szóló, 1979-es ENSZ-egyezmény (CEDAW) ratifikálása nem tűr további halasztást. Azzal hogy megszüntetjük az erőszak és egyenlőtlenség minden formáját, a célunknak a nők jogainak biztosítását

kell tekintetünk: nemcsak azt, hogy a férfiakkal legyenek egyenlők, de hogy mindenféle korlátozás nélkül kifejezésre jusson a női nem minden összetettsége és gazdagsága is, életük minden területén.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Támogattam Gurmai asszony jelentését, amely ismertette a nők helyzetét a Balkánon, mert olyan alapvető fontosságú kérdéseket vet fel, amelyek sajnálatos módon nem csak a régiót érintik, és nem elszigetelt esetek.

A legsürgősebb feladatot a nők ellen elkövetett bűnözési hullám megállítása jelenti. A családon belüli erőszak, a szexuális kizsákmányolás és mindenekelőtt a gyermek- és nőkereskedelem gyakori esetek napjainkban.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner és Gunnar Hökmark (PPE-DE), írásban. – (SV) Úgy döntöttünk, hogy a jelentés mellett szavazunk, mivel a nők balkáni helyzetével összefüggő számos nagyon fontos kérdést érint. Ugyanakkor egyértelművé kívánjuk tenni, hogy ellenezzük a kvóták bevezetésére vonatkozó követeléseket. Azt, hogy a politikai pártok és a nemzeti parlamentek hogyan kívánják magukat megszervezni, azt nem az EU-nak, hanem maguknak a pártoknak és parlamenteknek kell meghatározniuk.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A nők helyzetéről a Balkánon c. Gurmai-jelentés mellett szavaztam, mert arra a tényre hívja fel a figyelmet, hogy a gazdasági növekedés ellenére Európának ezen a részén a nők továbbra is a megkülönböztetés számtalan formájával kerülnek szembe.

Úgy gondolom, hogy a jelentés különböző ajánlásai gyakorlatba való átültetésük esetén, modellt jelentenek a jelenlegi helyzet megváltoztatására ezekben az országokban azáltal, hogy nagyobb szociális védelmet mozdítanak elő, és ösztönzik a nők nagyobb részvételét. Ez a helyzet azoknál az intézkedéseknél, amelyek célja a családon belüli erőszak veszélye és az eltérő díjazás elleni küzdelem; valamint a pozitív diszkriminációs intézkedéseknél, mint amilyen a kvóta rendszer, a gyermek és idősök ellátását szolgáló infrastruktúra, annak érdekében, hogy a nők számára megszűnjenek a munkaerőpiachoz való hozzáféréseknél jelentkező korlátozások, és így tovább.

Én is szeretném hangsúlyozni azt a jelentőséget, amit a jelentés az oktatásba történő beruházásnak tulajdonít, mint egy olyan eszköznek, amely drasztikusan csökkenti a sztereotípiákat és felkészíti a jövő nemzedéket egy tisztességesebb és igazságosabb társadalomra.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Őszintén üdvözlöm a Gurmai-jelentést, amely sokat tesz azért, hogy dokumentálja a nők jogaival kapcsolatban a Nyugat-Balkánon elért haladást. A nemek közötti egyenlőség eszménye olyasvalami, ami mellett nekünk, parlamenti képviselőknek teljes mértékben ki kell állnunk és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk támogatása érdekében. A nők és férfiak közötti egyenlőség megteremtése alapvetően szükséges az emberi jogok teljes mértékű biztosításához és bízom abban, hogy a közösségi vívmányok teljesítésével ez tovább fog javulni.

Aggodalommal veszem tudomásul, hogy milyen aránytalan veszélyeknek vannak a nők kitéve, tekintettel a családon belüli erőszakra, az emberkereskedelemre és a kényszerprostitúcióra. Teljes mértékben támogatom az emberkereskedelem elleni küzdelemmel és a roma nőkkel szembeni megkülönböztetéssel kapcsolatos kérdéseket, és legszívesebben azt látnám, ha minden egyes nyugat-balkáni ország rendkívül határozott módon foglalkozna ezekkel.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Habár a régió általános politikai nézeteit illetően vannak szempontok, amelyeket nem osztok teljes mértékben, egyetértés van közöttünk a nők szerepének tulajdonított fontosságot és annak szükségességét illetően, hogy egyenlő jogokat és a munkaerőpiacon való egyenlő részvételt kell biztosítani. Ezek elengedhetetlenek a nők gazdasági függetlenségéhez, a nemzeti gazdasági növekedéshez, valamint a szegénység – amellyel szemben a nők kiszolgáltatottabbak mint a férfiak – elleni küzdelemhez.

Mint ahogy azt a jelentés megállapítja, a nőket aránytalanul érintette az olyan szociális szolgáltatások és közkiadások csökkentése, mint az egészségügy, családi és gyermekellátás; mivel, mint ahogy arra rámutat, ezek a korábban béren kívül nyújtott juttatások és szolgáltatások lehetővé tették a nők számára a fizetett foglalkoztatásban való részvételt, és ennek köszönhetően a munka és a családi élet összeegyeztetését.

Ugyanakkor olyan különleges intézkedésekre van most szükség, amelyek célja, hogy megakadályozzák az „alulfizetett” ágazatok elnőiesedését, beleértve a vidéki területeket, és a „nemek közötti díjazási különbség” létezését, és szükség van a jó minőségű, hozzáférhető és megfizethető gyermek- és idősgondozási infrastruktúrák létrehozására. Kiemelt fontosságú a háború áldozataivá vált nők fizikai és pszichológiai rehabilitációja.

David Martin (PSE), írásban. – Üdvözlöm ezt a jelentést, amely feltárja a balkáni nők helyzetével összefüggő jelenlegi problémákat, mint amilyen például a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó naprakész statisztikák hiánya. A jelentés kiemeli azt a tényt, hogy ezen országok gyakran az emberkereskedelem, a szegénység és az országok közötti díjazási különbség forrásországai.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), írásban. – A csatlakozási tárgyalások előrehaladásával foglalkozni kell a nők helyzetével a balkáni államokban. Mivel pártom, az EPP-ED, az ember törvény előtti egyenlőségének eszményére épült, úgy gondolom, hogy az Európai Parlament feladata, hogy az alapvető jogok védelmezőjeként lépjen fel, amelyeket szerintünk minden embernek biztosítani kell, különösképpen a különböző tagjelölt országokban. Természetesen igazi demokrácia csak akkor létezhet, ha egy nemzet minden polgára egyenlő jogokat és egyenlő lehetőségeket kap. A balkáni államokban a nők helyzetének politikai, gazdasági és társadalmi kontextusa még mindig elmaradott. Orvosként ezt különösen fontosnak tartom a nők egészsége esetében, mivel a nemi megkülönböztetés következtében egyáltalán nincs előrelépés olyan gyógyászati területeken mint amilyen a méhnyakrák, a mellrák és a szexuális erőszak áldozatainak pszichológiai rehabilitációja. Felszólítom a Parlamentet, hogy lépjen fel felelősségteljesen annak érdekében, hogy a balkáni nők biztosítva legyenek arról, hogy véleményük meghallgatásra talál.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Osztjuk az előadónak, a balkáni nők kiszolgáltatottságával kapcsolatos aggodalmát. Egyértelműen nagy szükség van intézkedésekre ahhoz, hogy számos problémás területet kezelni tudjunk. A szöveg több részét is támogatjuk, amelyek a térségen belüli egyenlőség, a gyermek- és idősgondozás hozzáférhetőségének javítását, a sztereotípiák és megkülönböztetés elleni küzdelmet, valamint annak szükségességét célozzák, hogy azon országok, amelyek az uniós tagság irányába haladnak teljesítsék a koppenhágai kritériumokat.

Ugyanakkor kritikusok vagyunk azzal kapcsolatban, ahogy az Európai Parlament fáradhatatlanul megpróbál befolyásra és politikai hatalomra szert tenni a nemzeti parlamentek kárára. A jelen jelentés szövege egyértelműen ajánlja a balkáni államok belügyeibe való nagymértékű beavatkozást is, ez egy olyan fejlemény, amelyet a Júniusi Lista komolyan ellenez.

Mind a bizottsági jelentésben, mind a javasolt alternatív állásfoglalásban megfogalmazott szándékok közül többet is támogatunk. Alapos mérlegelés után, a Júniusi Lista ezért az alternatív javasolt állásfoglalás megszavazása mellett döntött.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Az EU a balkáni helyzet javítására törekszik, mivel rendkívüli fontossággal bír számára, hogy Európának ezen a részén tartós békét teremtsen. Jugoszlávia felbomlása után a testvérgyilkos háborúk, az etnikai alapú konfliktusok, a politikai és gazdasági átalakulás és az új állam megteremtése következtében a balkáni országok sokféle traumától szenvedtek. Az elmúlt két évtized során, drasztikus változásokon mentek keresztül azzal az egyértelmű célkitűzéssel, hogy az EU tagjává váljanak. Horvátország és Macedónia volt Jugoszláv Köztársaság tagjelölt országok lettek. Albánia, Bosznia-Hercegovina, Szerbia és Koszovó az ENSZ BT 1244. számú határozata alapján potenciális tagjelöltek. Az uniós csatlakozás lehetősége óriási motivációt jelent a szakpolitikák létrehozására és fontos szerepet játszik a célkitűzések megvalósításában. Ezen okból kifolyólag a nők jogainak biztosítása egy olyan kulcsfontosságú feltétel, amit ezen országoknak szintén teljesíteniük kell.

A nők, akik a háború áldozataivá váltak, aktív részt vállaltak a stabilizációban és a konfliktuskezelésben. A nők számára a munkaerőpiachoz való egyenlő hozzáférést és minőségi munkahelyeket kell biztosítani. Fontos, hogy lehetőséget kapjanak a politikai folyamatban való részvételre. Ugyanezt a megközelítést kell alkalmazni a média és internet esetében is.

Megszavaztam Gurmai Zita jelentését, amely megvizsgálja a nemekkel kapcsolatos kérdéseket és a Balkánon élő nők helyzetét. Úgy gondolom, hogy a Bizottság egyebek mellett előcsatlakozási pénzügyi támogatásokat fog biztosítani, a jelentésben megfogalmazott ajánlások alapján, a nők jogainak megerősítése érdekében a Balkánon, különösképpen a nők helyzetével foglalkozó nem kormányzati szervezeteken és nőjogi szervezeteken keresztül.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) Megszavaztam ezt a jelentést, bár fenntartásaim vannak a kvóta létrehozását illetően. Annak ellenére, hogy egyes európai parlamenti képviselők úgy gondolja, hogy így lehet a legjobban biztosítani a nők politikai- és a közéletben való részvételét, véleményem szerint ez pozitív diszkriminációt és a nők egy bizonyos fokú alábecsülését jelenti. Feltétlenül szükség van arra, hogy a nők részt vegyenek a balkáni térség demokratizálásában. A balkáni helyzet megoldásához egy átfogó elképzelésre van szükség, amely magában foglalja mind a férfiak mind a nők hozzájárulását is. A nők számára biztosítani kell a munkaerőpiachoz való egyenlő hozzáférést, beleértve a magas beosztásokhoz való hozzáférést is és

a munkájuknak megfelelő, a férfiakkal összehasonlítható szintű díjazásban kell részesülniük. Amennyiben jogi akadályai vannak annak, hogy a férfiak és nők azonos jogállást élvezzenek, akkor azokat meg kell szüntetni. Törekednünk kell a nőkről kialakult negatív kép megváltoztatására is, amely a kulturális különbségek, valamint a faji és etnikai megkülönböztetés révén alakult ki.

Tekintettel a térségben hosszú ideig tartó katonai konfliktusra, szükség van arra, hogy különleges figyelmet szenteljünk azon nők pszichológiai és fizikai rehabilitációjának, akik a szexuális kizsákmányolás és erőszak áldozataivá váltak. A férfiak és nők emberi jogainak tiszteletben tartása kell hogy a legfőbb kritériuma legyen annak, hogy a balkáni tagjelölt államok a jövőben bekerülhessenek az Európai Unió struktúrájába.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) A balkán nők sokat szenvedtek az elmúlt évek során. Átélték háborút és elveszítették a hozzájuk legközelebb állókat és számukra legkedvesebbeket. Sok nő fizikailag és érzelmiileg is sérült. Amikor a háború véget ért, új veszélyek jelentkeztek. Itt az emberkereskedelemre, a prostitúcióra és a pornográfiára utalok, amelyek ellen mind fel kell lépni.

A balkáni államokban uralkodó nehéz helyzet azt jelentette, hogy a nők annak ellenére, hogy a népesség valamivel több, mint a felét ők teszik ki, még mindig viselik a válság óriási terheit. Szlovénia kivételével ezen országokban a nők sokkal kevesebbet keresnek, mint a férfiak. A nők a költségvetési szigorításokat is megszenvedték, elsősorban az egészségügyi és családtámogatási szolgáltatásokra szánt finanszírozás csökkentésének következtében. Az Európai Közösségnek támogatnia kell ezeket az országokat. Biztosítania kell ezeknek a nőknek a lehetőséget ahhoz, hogy méltóságban éljenek, a helyi hagyományok, vallásuk és kultúrájuk szerint.

– Jelentés: Heinz Kindermann (A6-0434/2008)

Šarūnas Birutis, írásban. – (LT) A vadon élő madarak védelméről szóló, 1979. évi 79/409/EGK tanácsi irányelv az ahhoz kapcsolódó, a madarak költőhelyeinek védelmét szolgáló intézkedések, a kárókatona-állomány aránytalanul nagy bővüléséhez vezettek, és e madarak azóta a hagyományos költőhelyeiktől jóval távolabb már olyan térségekben is megtelepedtek, ahol korábban sosem fordultak elő.

Ez a felesleg, Európai Unió számos területén közvetlen hatással van a helyi halpopulációkra, illetve a halászatra, és ezáltal a kárókatona jelenléte európai szintű problémává nőtte ki magát. A kárókatona napi 400–600 gramm halat fogyasztanak és évente több mint 300 000 tonna halat fognak ki az európai vizekből. Számos tagállamban ez többszöröse annak, mint amit a hivatásos belvízi halászat és a haltenyésztés étkezési célra kitermel. Együttesen, Franciaország, Spanyolország, Olaszország, Németország, Magyarország és a Csehország akvakultúra-ágazaton belüli haltermelése nem fogja elérni a 300 000 tonnát.

Tekintettel a kárókatona – amely vándormadár – nagy mobilitására is, egy összehangolt, európai szintű cselekvési terv, illetve kezelési terv tűnik az egyetlen célravezető megközelítésnek, amely semmiképpen sem lehet ellentétes az 1979-es madárvédelmi irányelv célkitűzéseivel.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – A Kindermann képviselő úr által benyújtott jelentés fő témája egy európai szintű kárókatonaállomány-kezelési terv. A kárókatona kizárólag hallal táplálkoznak és nagy populációjuk miatt (amelyet Európában 1,8 millióra becsülnek) jelentős hatásuk van a helyi halállományokra, mind a vadon élő állományokra, mind pedig az akvakultúra fejlesztések tekintetében. A kárókatona kiterjed a madárvédelmi irányelv és az elmúlt évek során sok szó esett arról, hogy hogyan lehetne megoldani a halászatra gyakorolt jelentős hatásából adódó konfliktust. Egyes tagállamok egyedi terveket készítettek, de én, az előadóhoz hasonlóan azon a véleményen vagyok, hogy az egyetlen hatékony megoldást egy EU-szintű kárókatonaállomány-kezelési terv jelentené, például az immuno-fogamzásgátlás terén végzett kutatás?

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Az európai kárókatonaállomány-kezelési terv elfogadása tűnik a legéletképesebb megoldásnak arra, hogy csökkentsük ezeknek az állatoknak az EU egyes térségeiben a halászati erőforrásokra gyakorolt káros hatását. A kárókatona napi 400–600 g halat esznek meg és évente több mint 300 000 tonna halat fogyasztanak el az európai vizekből, ami meghaladja a Franciaország, Spanyolország, Olaszország, Németország, Magyarország és Csehország akvakultúra-ágazaton belüli együttes haltermelését. Habár ezen a területen elsődlegesen a tagállamok és azok alárendelt szervei az illetékesek, a pusztán helyi és/vagy nemzeti szintű intézkedések bizonyítottan nem alkalmasak arra, hogy a kárókatona európai halállományra és halászatra gyakorolt hatását tartósan csökkentsék. Ezért egy közösségi szintű, jogilag kötelező megközelítés, amelyet Európa-szerte elfogadnak és végrehajtanak, tűnik az ideális megoldásnak az irányelv központi céljainak biztosításához, különösképpen ami a szóban forgó madárfajok „kedvező védeltségi állapotát” és halfajták különböző csoportjait illeti. A halászok és halgazdálkodók a

halállományok gazdasági hasznosításához fűződő jogos érdekének védelme egy további nem kevésbé fontos tényező, amit egy ilyen típusú megközelítéssel biztosítani lehetne...

(Az indokolás az eljárási szabályzat 163. cikke értelmében rövidítésre kerül)

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), írásban. – (ES) Van egy nagyon megbízható adat, amely azt mutatja, hogy 1970 és 1995 között a nagy kárókatona édesvizeken áttelelő európai populációja kevesebb mint 100 000 egyedről közel 400 000-re nőtt. Vannak, akik most azt mondják, hogy több mint egymillió európai édesvizeken áttelelő kárókatona van, habár más kutatók szerint ez meglehetősen eltúlzott szám. Egy írásbeli kérdésre adott válaszában Dimas biztos úr bejelentette az érintett földközi-tengeri bóbítás kárókatonaakra vonatkozó cselekvési terv elkészítését, habár szerintem nincsenek kellően részletezve a madarak elűzését célzó módszerek, ideértve a karbidágyúkat. Ezek az e területen hozott különböző intézkedések között szerepelnek.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely egész Európára egy összehangolt cselekvési tervet ajánl, amely tartja magát a vadon élő madarokról szóló irányelvhez, miközben védi a halfajokat éppúgy, mint a halászok érdekeit.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) A kárókatona populációja az elmúlt 25 évben hússzorosára nőtt Európában, és a becslések szerint mára legalább 1,8 millió egyedet számlál. A kárókatonának a halállományra gyakorolt hatását az ichthyológiai tanulmányok, valamint az EU-n belüli fogási statisztikák számos esetben megerősítették.

Igennel szavaztam Heinz Kindermann jelentésére. Döntésem alapját a Szlovák Horgász Szövetség tagjainak és támogatóinak az Európai Parlamenthez intézett petíciója jelentette. Tekintettel arra a bizonyítottan tartós kárra, amit a nagy kárókatona állományainak az Európai Unió területén való gyors bővülése okozott az akvakultúrákban, a petíció a 79/409/EGK tanácsi irányelv felülvizsgálatát kéri.

A kárókatona kilövésének kivételes esetekben való engedélyezése a jelenlegi jogszabály alapján nem biztosít megfelelő eszközt a kérdés hatékony kezelésére, mivel ezeket a gyakorlatban nagyon nehéz megszerezni. Hasonlóképpen a tapasztalat is azt mutatja, hogy a kárókatona folyókon való megzavarását célzó nem halálos módszerek nem eredményesek.

Az Európai Parlament felszólítja a Bizottságot, hogy készítsen európai szinten összehangolt, többfokozatú kárókatonaállomány-kezelési tervet azon célból, hogy csökkentse a kárókatona-állománynak a halállományra, a halászatra és az akvakultúrára gyakorolt egyre károsabb hatásait.

Hiszem, hogy az Európai Parlament segíteni fog abban, hogy sikerüljön egy olyan megoldást találni, amely a halállomány megőrzése érdekében, valamint tekintettel a halászat társadalmi-gazdasági jelentőségére Európa szerte megfelelő lesz a horgászok számára, beleértve Szlovákia 120 000 aktív horgászát is.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) A kárókatona által a halállományra, a halászatra és az akvakultúrára nézve okozott károk mérséklését célzó európai kárókatonaállomány-kezelési terv kidolgozásáról szóló javaslat mellett szavaztam. Valóban kiemelt fontosságú, hogy csökkentsük e madarak egyedszámát, amelyek évente több mint 300 000 tonna halat fogyasztanak el az európai vizekből (ami megfelel Franciaország, Spanyolország, Olaszország, Németország, Magyarország és Csehország együttes fogyasztásának). A jelenlegi helyzet 79/409/EGK irányelvből következik, amely a kárókatona-populáció aránytalanul nagy növekedéséhez vezetett. Ezért ez a jogszabály közvetlen hatást gyakorolt a helyi halállományra és halászatra, aminek következtében a kárókatona problémává váltak Európa számára. Ezért értek egyet az előadóval, amikor összehangolt, európai szintű cselekvési tervre, illetve kezelési tervre tesz javaslatot, tekintettel a kárókatona – amely vándormadár – nagy mobilitására, feltéve hogy az semmilyen körülmények között sem ellentétes az 1979-es madárvédelmi irányelv célkitűzéseivel.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Van néhány elsődleges fenntartásom a Kindermann jelentéssel, és különösen azzal kapcsolatban, hogy vajon szükség van-e egy uniós szintű tervre, mivel a kárókatona nem jelentenek problémát uniós szinten, és azzal kapcsolatban, hogy a kárókatona szerepeljen-e a madárvédelmi irányelv II. mellékletében felsorolt, vadászható madárfajok jegyzékében. A kárókatonának a vadászható madárfajok jegyzékében való szerepeltetésére történő utalást a bizottságban törölték, és a végső jelentés iránymutatások kidolgozását, hatékonyabb adatgyűjtést és nyomon követést, valamint több vitát szorgalmaz.

Ennek alapján támogatom Kindermann úr jelentését.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

10. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

11. Egyes okiratokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

12. A jelen ülésen elfogadott szövegek továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

14. Az ülészak megszakítása

Elnök. - Az Európai Parlament ülését berekesztem.

(Az ülést 12.50-kor berekesztik.)